

Giới thiệu Quý Nữ Trở Về

Truyện Quý Nữ Trở Về của tác giả Thập Nguyệt Vi Vi Lương là một truyện ngôn tình trùng sinh, nữ cường, trả thù, âm mưu, 3S, HE. Có thể chết đi mà sống lại quả nhiên là chuyện khiến người ta kinh hỉ đến cỡ nào, trọng sinh trở lại 13 năm trước lại càng khiến nàng vui sướng.

Hòa Linh mặc một thân hồng y, tay cầm chiếc chuông nhỏ ngồi ở đầu giường, gác lư cái chân. Nhiều kẻ thù như vậy nên bắt đầu tính nợ từ đâu đây? Truyện này là trọng sinh, có bàn tay vàng. Nữ chính bề ngoài đích xác là một tiểu loli dịu ngoan, đáng nhưng nội tâm hung tàn lạnh khốc, có bệnh hay thay đổi thất thường! Nữ chính rất hung tàn nha!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Gió Bắc gào thét, trời đất như một tấm áo màu bạc thuần khiết, mấy ngày tuyết lớn liên tục cuối cùng cũng có một chút ngừng lại, chẳng qua là bởi vì gió Bắc nổi lên nên trời dường như lạnh hơn nhiều.

Bên trong căn phòng yên tĩnh, âm thanh ho khan của nữ tử không ngừng vang, nha hoàn trông thấy vội vàng dẫn dò người dưới đốt lò sưởi nóng lên một chút.

Nữ tử không hề ngừng lên, vẫn như cũ ở trước bàn viết viết, tính toán toán.

Nữ tử này là ngũ tiểu thư đích nữ tam phòng phủ Sở tướng quân, khuê danh là Hòa Linh, năm nay hai mươi lăm tuổi. Lúc này Hòa Linh sắc mặt tái nhợt không một chút máu, cả người lại gầy yếu giống như gió thổi qua có thể ngã xuống không dậy nổi. Lại nhìn dung nhan của nàng có lẽ là bởi vì thân thể không tốt, hốc hác nên cực kì kinh khủng. Nếu nói là trên ba mươi tuổi thì cũng có người tin.

Trong sân tiếng bước chân truyền đến, nha hoàn nhanh nhẹn vội vàng ra ngoài nghênh đón, tuyết được quét xuống dưới cũng không gọn gàng, bị giẫm lên dậy lên tiếng lạo xạo. Dễ dàng biết được có người đang đi tới.

Nàng nghênh đón ở cửa, vội vàng hành lễ: “Phu nhân.”

Người tới là tam phu nhân Lan thị, cũng là mẫu thân của Hòa Linh, Lan thị năm nay bốn mươi tuổi nhưng bảo dưỡng thỏa đáng nên dung nhan vẫn tinh xảo, ngay cả một chút nếp nhăn cũng không hề thấy, đáng người kia chỉ hơi đầy đặn càng lộ ra bộ dáng thướt tha còn giữ lại. Đi theo phía sau Lan thị là con dâu Lan thị, vợ của đệ đệ Hòa Linh, Triệu thị. Triệu thị là người cơ trí, mỉm cười không nói lời nào.

Lan thị thấy Hòa Linh lại viết cái gì đó, trong mắt lóe lên một tia buồn bực, chẳng qua rất nhanh trở lại vẻ mặt tươi cười, nàng quở trách nói: “Đã bảo con để ý sức khỏe, con lại không nghe.”

Hòa Linh lúc này mới buông bút xuống, mỉm cười nói: “Thân thể con nhiều ngày nay có vẻ không tốt lắm, nhưng có nhiều chuyện nghĩ ngợi nên chắc quên mất. Khụ khụ!”

Chưa nói xong, nàng ho khan ngồi dậy, dùng khăn nhỏ che miệng, sau đó lặng yên đem khăn nhiễm hồng cầm vào lòng bàn tay.

Lan thị vẫn chưa phát hiện động tác nhỏ của nàng, lo lắng nói, “Con, đứa nhỏ này làm sao lại không nghe lời như vậy. Việc triều đình đều có cha con cùng đệ đệ con làm, việc gì mà con phải tự làm khổ mình. Bản thân một chút cũng không biết thương tiếc.” Nói xong, vẫy tay áo, phía sau nha hoàn vội vàng bưng chén nhỏ đưa lên.

Triệu thị vội vàng nói, “Tỷ tỷ, mẫu thân nói gần đây thời tiết không tốt, sợ thân mình tỷ khó chịu, tới qua mẫu thân sai phòng bếp dùng nhân sâm ngàn năm hầm với gà, đại phu nói như vậy là bổ nhất, tỷ uống chút thuốc cho thân thể tốt.”

Hòa Linh gật đầu, nhận lấy chén nhỏ cười khẽ, “Đa tạ mẫu thân, vẫn là mẫu thân hiểu rõ con nhất.”

Lan thị có một chút mất tự nhiên, nhưng vẫn nói, “Con thân thể quá yếu, bản thân cũng không quý trọng. Mẫu thân nếu như cũng không thương con thì còn có ai thương con chứ!”

Hòa Linh thề lưỡi, nàng mở chén nhỏ, gà hầm nhân sâm vừa mới mở ra là hương thơm bay bốn phía. Mười mấy năm qua thân thể nàng vẫn không tốt, cũng có thói quen uống thuốc bổ, không nghĩ ngờ gì liền uống hết một ngụm.

Nhìn thấy Hòa Linh uống hết một ngụm, Lan thị biến sắc, bà ta do dự ngập ngừng khước miệng một chút, cuối cùng cắn môi, “Ăn một ít thịt, mẫu thân hầm thịt rất mềm.” Tiếng nói vừa dứt, Lan thị không nhẫn tâm rơi một giọt lệ.

Hòa Linh biết chính mình bị bệnh làm cho Lan thị sốt ruột nhiều năm, nàng lại nghĩ tới trước kia, ngoan ngoãn ăn một miếng, “A thật ngon!”

Chẳng biết sao, Hòa Linh đột nhiên cảm thấy bụng dưới đau đớn khó nhịn, cái chén lập tức rơi xuống, Hòa Linh cũng ngã xuống dưới, nàng ngạc nhiên nhìn về phía Lan thị, hai mắt trừng lớn không thể tin được.

“Mẫu thân, mẫu thân....?”

Hòa Linh cứ như vậy ngã xuống, Lan thị bỗng chốc liến khốc, bà ta không dám tiến lên, cứ như vậy vừa khóc vừa nói: “Con của ta, Hòa Linh con của ta, con, con đi đi. Con đi rồi cũng là giải thoát!”

Hòa Linh đau đớn nhìn Lan thị, gất gao cắn môi, “Vì cái gì, vì cái gì muốn giết ta? Mẫu thân, vì cái gì muốn giết ta?”

Ngay cả khi nàng dùng sức cắn môi nhịn xuống đau đớn nhưng vẫn rơi lệ.

Nhìn thấy Hòa Linh đau đớn như vậy, Lan thị muốn tiến lên, Triệu thị cuống quýt kéo bà ta lại, nhìn Hòa Linh nói: “Tỷ tỷ, người đừng trách chúng ta. Muốn trách, hãy trách người không tốt. Tỷ tỷ, chúng ta đâu không lại phủ Thừa tướng, nhưng từ trước tới nay người luôn đối đầu với phủ Thừa tướng. Có hại đến phủ Tướng quân chúng ta. Người chết Trí Ninh có thể một bước lên mây. Tỷ tỷ, người đừng trách chúng ta, người thực sự đừng trách chúng ta... Dù sao, người cũng đã mắc bệnh nguy kịch, dùng mạng của người đổi lấy tiền đồ của Trí Ninh, tỷ tỷ, người cũng đồng ý mà, đúng không? Người chắc chắn sẽ đồng ý, đúng không?”

Loại người ôn nhu nhưng lại nói những lời nhẫn tâm, lại làm tổn thương người khác vạn phần.

“Khụ khụ!” Hòa Linh không ngừng ho, ho ra máu dính ở trên áo, vấy nguyệt sắc dính máu tươi nhìn thấy ghê người.

“Phủ Thừa tướng... Phủ Thừa tướng cho các người cái gì? Các người, các người bán đứng ta!” Hòa Linh ho không thể kiềm chế được, thế nhưng cho dù như thế, vẫn thê lương lên án, “Ta là, ta là thân nhân của các người! Ta, ta mọi lúc mọi nơi lo lắng cho các người, ta... Kết quả là như thế này đây, kết quả là như thế này sao? Các người như thế nào có thể nhẫn tâm như vậy, các người, các người... không sợ làm ta thất vọng sao?”

“Ta công tử không cần người, người dùng tiền đồ của phủ Tướng quân đổi lấy chính mình vui sướng, thật sự không rõ chính là người!” Triệu thị giữ chặt Lan thị, “Mẫu thân, chúng ta không có làm sai, hết thảy đều là vì để cho phủ tướng quân tốt, cũng là vì muốn tốt cho Trí Ninh. Chúng ta đã làm đúng, chúng ta chính là đã làm đúng...”

Mẹ chồng nàng dâu tựa vào nhau, giống như cổ vũ cho nhau, mấy nha hoàn cũng bị chấn động bởi tình cảnh trước mắt, đều không dám nhúc nhích.

“Cha ta, cha ta cùng Trí Ninh có biết không?” Hòa Linh lại ối ra một búng máu, dùng tất cả khí lực toàn thân hỏi, lúc này, trong mắt của nàng đã không còn hào quang, nàng như đèn dầu đã cạn, chính mình vẫn không tin nhìn Lan thị.

Rốt cuộc vẫn là con của bà, bà bỏ Triệu thị ra, quỳ gối bên người Hòa Linh, bắt lấy tay Hòa Linh, rơi lệ, “Con có oán hận thì con hãy hận ta đi. Nếu như có kiếp sau, mẫu thân nguyện ý làm trâu làm ngựa cho con. Hòa Linh, kiếp này con hãy chết vì chúng ta đi!”

Hòa Linh đã hoàn toàn không có khí lực nhưng vẫn nắm chặt lấy tay, nàng yếu ớt hỏi, “Cha ta, cha ta cùng Trí Ninh biết không?” Nàng nhất định phải biết, phải biết rằng cả nhà đều vứt bỏ nàng hay không.

Triệu thị giành đáp lời: “Đương nhiên là biết.”

“Biết, ha hả, biết...” Hòa Linh tựa trên mặt đất, cười thê lương, cười đủ rồi, cúi đầu lẩm bẩm “Tự bản thân ta đến. Các người sẽ biết... Các người sẽ biết... Sở gia, xong rồi.... Ha hả, thật tốt, Sở gia, đều chết đi, các người đều chôn cùng đi...”

Lan thị biến sắc: “Hòa Linh, người sao có thể độc ác như vậy, người sao có thể nguyên rủa Sở gia, người... Hòa Linh, Hòa Linh...”

Nha hoàn cả gan tiến lên xem thử, sợ tới mức lui ra phía sau vài bước, “Khỏi bẩm phu nhân, ngũ tiểu thư đã tắt thở...”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tháng năm mưa nhiều, chuyện xưa kể không giả chút nào, buổi sáng bắt đầu nhỏ giọt tí tách sau đó mưa nhỏ không ngừng, rồi đến chạng vạng thì càng lớn. Mưa đập vào song cửa, phát ra tiếng xào xạc, trong căn phòng cổ kính, già trẻ lớn bé ngồi trong phòng, nhưng lại im lặng không ai nói chuyện.

Hương đàn hương trong lư hương bốc cháy cũng không thể làm cho người ta bình tĩnh. Mọi người đều có chút nóng nảy bất an. Ngồi ở chủ vị là Sở lão phu nhân Tướng quân phủ. Bà mười sáu tuổi đã gả cho Sở tướng quân, khi đó Sở tướng quân chỉ là dân thường, hai người đã trải qua gian khổ nhiều năm, ngay cả khi Sở tướng quân thăng chức rất nhanh, lại có mấy phòng thiếp thất nhưng đối với chính thê ông đều tương kính như tân. Bởi vì thái độ độ của Sở tướng quân, lão phu nhân tốt hơn hẳn, mấy năm nay càng tỏ ra khoan thai. Lúc này, tâm trạng bà không yên, “Vương ma ma, ra cửa nhìn xem lão

gia trở về chưa?”

Vương ma ma lĩnh mệnh đi ra.

Cùng lúc với tiếng sấm rền vang, một trận tiếng vó ngựa từ xa đến, tức khắc xuất hiện một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt kiên nghị, tóc hai bên tai bạc trắng, một thân khôi giáp có vẻ oai hùng bất phàm, Sở tướng quân tới trước cửa, ông xoay người xuống ngựa, người gác cổng lập tức nghênh đón. Mặc dù nước mưa ngày càng tạt vào người nhưng lão tướng quân vẫn không dùng nón che mưa, mưa tùy ý xẹt qua khuôn mặt kiên nghị của ông, một mạch không dừng lại, lão tướng quân bước ba bước thành hai bước, bước nhanh đi đến hậu viện, lúc này hậu viện đèn đuốc sáng trưng, ông không chút do dự nào liền đi nhanh đến tam phòng.

Vương ma ma vừa mới bẩm báo lão tướng quân trở về liền thấy ông đã đi tới.

Lão phu nhân vội vàng tiếp đón lão tướng quân giúp ông thay quần áo, tẩy rửa thân thể, nước mưa thấm vào khiến thân thể dễ bị nhiễm phong hàn.

“Ngũ nha đầu thế nào rồi?” Lão tướng quân nhú mày nhìn thê tử.

Lão phu nhân thở dài, “Đại phu vẫn còn đang.”

Đó chỉ là nghe nói, bà cũng không biết ngũ nha đầu rốt cuộc như thế nào. Tình cảnh nhất thời không có tiếng động, Sở lão tướng quân cũng không hỏi quá nhiều, chỉ lẳng lặng ngồi xuống, chờ đợi đại phu, một nén nhang.... lại một nén nhang nữa.... Ngay lúc mọi người càng nôn nóng, cuối cùng đại phu cũng vén rèm đi ra. Mầu thân của ngũ tiểu thư, phu nhân tam phòng Lan thị vừa khóc vừa tiến lên: “Đại phu, nữ nhi của ta thế nào?”

Lão phu nhân ho khan một tiếng, tam phu nhân lập tức nhận thấy mình thất thố, yên lặng lùi ra sau, Sở tướng quân tuy rằng xuất thân thường dân nhưng mấy năm nay khí thế càng cường thịnh, càng coi trọng quý cù. Lão phu nhân cũng như thế.

Nhìn sắc mặt của đại phu, Sở tướng quân dứt khoát: “Ngươi tới thư phòng cùng ta nói chuyện.” Đồng thời liếc mắt về phía những người khác nói: “Tất cả mọi người tản ra đi. Các người ở chỗ này cũng không giúp được ngũ nha đầu cái gì.”

Sở tướng quân đã nói là làm, người bên ngoài đương nhiên không dám nhiều lời, chỉ biết nghe lời đi ra, Lan thị chần chừ nhìn nữ nhân trong phòng, nói muốn ở lại nói chuyện với bà, nhưng lão phu nhân rốt cuộc cũng không mở miệng, Lan thị mang theo toan tính nhỏ nhỏ đi theo tam gia ra cửa.

Tiểu viện trước đó còn náo nhiệt lập tức liền yên tĩnh lại. Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi như thể lớn hơn vài phần. Bên trong im lặng tôn lên tiếng vang bên ngoài thật lớn.

“Xảo Âm, tỷ nói tiểu thư có thể khỏe lại được không?” Nha hoàn Xảo Nguyệt luống cuống hỏi. Nhìn dung mạo liền biết Xảo Âm lớn hơn Xảo Nguyệt vài tuổi.

“Dù tiểu thư sống hay chết chúng ta vẫn là nô tỳ của tiểu thư.” Giọng nói Xảo Âm rất bình tĩnh, còn Xảo Nguyệt thì không thể bình tĩnh được, nàng cắn môi, “Tỷ không cần nói như vậy, tiểu thư nhất định sẽ khỏe thôi! Nhất định sẽ vậy!”

Xảo Âm liếc nhìn Xảo Nguyệt nói: “Chúng ta đi ra ngoài đi để cho tiểu thư yên lặng ngủ một lát.”

Xảo Nguyệt nghe xong gật đầu.

Hai nha hoàn rón rén đi ra ngoài phòng, đóng chặt cửa. Đợi cửa phòng khép lại, trong nháy mắt nữ tử gầy yếu đang nằm trên giường mở mắt.

Nàng cứ như vậy mở mắt thật to, xuất thần nhìn màn che, màu sa mỏng màn che giường tươi mát rất mới mẻ, nàng nhìn không chớp mắt. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, nàng hơi nghiêng đầu nhìn căn phòng đơn giản thanh thoát, căn phòng màu hồng nhạt, bên cạnh góc phủ áo choàng trắng tinh khiết, nhìn có vẻ thanh nhã cao quý.

Nếu như có cái gì không ổn, chính là bên trong phòng mùi nồng nặc, ngay cả bên trong hương liệu cháy nồng đượm cũng không che dấu được mùi máu.

Nữ tử chậm chậm vươn tay từ trong chăn ra, bàn tay nhỏ, non mịn trắng nõn, mười ngón tay không dính nước. Nàng lăn lộn qua lại nhìn bàn tay mình, cũng không biết nghĩ cái gì.

Rốt cuộc nhìn đôi tay trắng nõn đủ rồi, nàng khó khăn ngồi dậy, tóc dài đen bóng xổ xuống, tản mát trên vai, không chú ý đến thân mình vẫn còn suy yếu, nàng xóc màn lên, vịn tủ, đi chậm chậm đến bàn trang điểm ngồi xuống, đến khi ngồi xuống rồi, nàng thở dốc vài tiếng, nàng phản xạ có điều kiện lấy khăn từ trong ngực ra, tuy nhiên tay đụng đến vật áo tự dừng ngừng lại.

Đúng rồi, hiện tại nàng không có ho ra máu, làm sao mà có khăn được?

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy dung nhan trong gương, hai má điểm lệ vô song, mặt tròn trắng nõn, mắt to ngập nước, miệng anh đào nhỏ nhắn khê hé, màu môi hơi nhạt, nhưng như vậy lại thêm vài phần xinh đẹp.

Nếu nói là điểm lệ thì trong điểm lệ lại có vẻ ngây thơ đáng yêu, nếu nói ngây thơ thì cũng không đúng với nhan sắc kinh điển của nữ tử.

Nữ tử lẳng lặng nhìn mặt mình, ngón tay nhẹ lướt qua hai má, dường như không thể tin nổi nỉ non: “Mười hai tuổi! Hóa ra ta đã từng đẹp như vậy!” Nói xong, nàng cười rộ lên, cười càng lúc càng lớn, càng có vẻ không được bình thường.

Nghe được trong phòng có tiếng động, hai nha hoàn vội vàng đi vào, tiểu thư vốn nên nằm ngủ trên giường thì hiện giờ lại ngồi ở trước gương cười không ngừng, giống như có cái gì đáng để cười to. Hai người lấp bắp kinh hãi, nhưng vẫn vội vã đi nàng tới giường.

Nữ tử ngồi trên giường vẫn chưa ngừng cười: “Các người lui xuống đi, ta cần yên tĩnh một lát.”

Thanh âm thanh thúy tựa hoàng anh xuất cốc.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt lo lắng, nữ tử đột nhiên nhìn về phía các nàng, trong mắt lạnh như băng, “Ta muốn ở một mình.”

Ánh mắt như vậy quả thực làm cho người ta rét run, Xảo Âm, Xảo Nguyệt nhìn lại thì cảm thấy tiểu thư vẫn là một tiểu cô nương đơn thuần, giống như vừa rồi trong nháy mắt đó các nàng nhìn nhầm.

Nghĩ một chút, Xảo Âm nói: “Tiểu thư, chúng nô tỳ ở ngay gian ngoài, nếu tiểu thư có việc gì chỉ cần nói với chúng nô tỳ.”

Nữ tử ừ một tiếng, mỉm cười ngọt ngào.

Hai nha hoàn lui ra ngoài, nữ tử tự mình đùa nghịch, mái tóc lỏng lẻo, nàng cười hi hi ngồi bên giường lắc lư chân nhỏ. Người ta đều nói mọi sự khó liệu, nàng không thể chấp nhận nổi, ai có thể nghĩ được rằng chính mình bị mẫu thân tự tay hạ độc, có thể sống lại một lần nữa, sống lại ở cái tuổi mười hai rực rỡ như đóa hoa, nàng hoàn hảo nhất khi ở tuổi này.

Lúc mười hai tuổi nàng bị trúng độc, mười ba năm sau, nàng hai lần tuổi lại trúng độc. Trong nháy mắt, nàng nghĩ năm mười hai tuổi ấy nàng bị trúng độc chết mới là kết cục tốt nhất không? Chẳng qua là không có đáp án, nàng cũng đã chết. Nhưng hiện tại nhìn lại hóa ra không phải như vậy.

Một lần nữa sống lại, trong một khắc, Hòa Linh đột nhiên hiểu được, kết cục tốt nhất không phải mình bị trúng độc chết mà là.... Sở Hòa Linh phe phẩy mái tóc cười khanh khách, kết cục tốt nhất chính là nhìn người khác sống không bằng chết....

Nhiều kẻ thù như vậy, kiếp này nàng sẽ không nương tay với bất cứ kẻ nào. Nhiều người cần được giải quyết, bắt đầu từ người nào đây?

À, phải rồi! Kẻ đầu tiên đáng chết, Hòa Linh nằm ngửa trên giường, ngón tay chỉ ra, kẻ đầu tiên đáng chết chính là đại phu bây giờ còn ở trong Sở tướng quân phủ, trước mặt tổ phụ của nàng nói hươu nói vượn.

Ở Vĩnh Yên mọi người đều biết, ngũ tiểu thư Sở tướng quân phủ năm mười hai tuổi bị trúng độc, hao hết tâm huyết chữa trị nhưng không sống quá mười năm, hơn nữa, thân thể nàng gầy yếu không bao giờ có thể mang thai được nữa.... Nhưng không có ai biết được, nàng quả thật trúng độc, tuy nhiên không có nghiêm trọng như vậy, thuốc điều trị cho nàng chính là bùa đòi mạng.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Bên tai Hòa Linh mơ hồ vang lên tiếng khóc sụt sùi, giống như tiếng khóc của nữ quý vào ban đêm, Hòa Linh bực mình vung tay, lật mình. Không nghĩ tới là tiếng khóc kia càng lớn thêm. Nàng lâu rồi không ngủ ngon như vậy, ngủ trưa ngon lành lại có người đến quấy rầy, Hòa Linh không cần nghĩ cũng biết người đó là ai.

Nàng xoay người xoa mi tâm, chậm rãi mở to mắt: “Mẫu thân....” Hai từ vô cùng đơn giản nhưng Hòa Linh phải dùng hết tất cả khí lực để nói. Thật ra, nàng không muốn phải đối mặt với bà ta sớm như vậy, mẫu thân ruột thịt, cũng chính là người hạ độc mình.

Hòa Linh muốn đứng lên, Lan thị vội vàng ngăn nàng lại: “Sao lại ngồi dậy? Con ngủ một lát nữa đi, thân thể con vẫn còn yếu lắm.”

Hòa Linh nghe xong thật sự muốn cười to, nếu bà ta biết nàng cần nghỉ ngơi thì sao lại đến đây khóc sụt sùi! Thật là nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Hắn là vậy.” Hòa Linh trả lời yếu ớt, Lan thị giương mắt, Xảo Nguyệt vội vàng đem gối đầu đặt phía sau Hòa Linh để nàng có thể thoải mái dựa vào, Hòa Linh ngay thơ hỏi: “Mẫu thân, đại phu nói như thế nào? Thân thể con thế nào rồi? Không biết vì sao con mệt mỏi rất nhanh!”

Trên mặt Lan thị thoáng hiện lên lo lắng, lập tức miễn cưỡng cười tươi an ủi nàng: “Con đương nhiên là không có việc gì rồi. Đại phu sẽ chữa khỏi bệnh cho con. Con ngoan ngoãn uống thuốc là được.”

Hòa Linh nghi ngờ: “Nếu như không có việc gì thì vừa nãy mẫu thân sao lại khóc! Mẫu thân khóc rất thảm thiết!” Hòa Linh thay đổi sắc mặt, khuôn mặt nhỏ tái nhợt run rẩy, “Có, có phải con sắp chết không?” Nàng bỗng chốc khóc lên, nàng vốn đã đẹp, khóc lên như thể hoa lê đài vũ.

Lan thị liền ôm nàng vào lòng, “Đừng khóc, con ngoan của ta đừng khóc. Con không bị gì đâu, mẫu thân làm sao lại lừa con được, chỉ cần con uống thuốc đúng giờ là sẽ khỏe lên. Mẫu thân khóc vì thương con mới mười hai tuổi đã phải chịu nhiều khổ cực như vậy. Con nói xem, số mệnh con tốt mà,

thế nào lại thành không tốt, mẫu thân sẵn lòng thay thế con chịu những khổ cực này!”

Đúng là từ mẫu!

Hòa Linh khóc, vai run run, nàng-Sở Hòa Linh lại không biết nói gì nữa, mẫu thân nàng từ trước đến nay không thích nàng nhưng lại diễn trò, sau này mới biến thành tâm ngoan thủ lạt tự mình đầu độc nàng.

Hòa Linh rời Lan thị, lệ biến mất, “Mẫu thân đừng nói như vậy. Nếu con không uống bát cháo kia, người trúng độc sẽ là phụ thân, nếu có thể thay phụ thân chịu khổ, con nguyện ý. Là nữ nhi lẽ ra nên làm như vậy.”

Đúng rồi, đây là nguyên nhân nàng bị trúng độc, năm mười hai tuổi, nàng ăn nhầm bát cháo phòng bếp làm cho phụ thân, kết quả là bị trúng độc. Mặc dù có tâm tư giấu diếm nhưng không biết nguyên nhân vì sao mà nàng trúng độc làm cho thân thể suy yếu đồng thời không thể mang thai bị truyền khắp Vĩnh Yên, từ đó về sau, nàng, Sở Hòa Linh đã định trước là một người cô độc.

Lan thị ngừng khóc: “Con khiến lòng mẫu thân đau quá.”

Hòa Linh khép mi, nhưng ngẩng đầu lên rất nhanh, nàng ngọt ngào làm nũng nói: “Mẫu thân, con nghĩ muốn làm mấy bộ y phục mới.”

Lan thị kinh ngạc hỏi: “Thế nào lại đột nhiên nhớ tới phải may y phục mới? Ngày xưa cũng có may y phục mới sao không thấy con vui mừng như giờ?”

Nói xong quan sát phản ứng của Hòa Linh, không phải năm mới cũng chẳng phải ngày lễ gì cả đột nhiên muốn làm y phục mới, nhưng thật ra làm cho nàng cũng có gì kỳ quái đâu! Dù sao Hòa Linh cũng không yêu thích ăn mặc. Lại nói, nha đầu kia cùng người khác không giống, các cô nương khác đều thích son phấn, thích y phục đẹp để nhưng nàng lại không vậy, chỉ thích đọc sách viết lách, giống như nam tử bình thường.

“Thời điểm này đột nhiên con hoàn toàn tinh ngộ.” Hòa Linh nói thật, cũng giống như nói dối: “Con đột nhiên phát hiện, mình không có hưởng thụ cái gì cả, cảm thấy mình rất thiệt thòi. Nếu như có thể khỏe mạnh ngồi ở đây thì con đương nhiên muốn hưởng thụ tất cả những gì con chưa hưởng thụ, tất cả đều hưởng thụ một lần, như vậy cho dù mai sau thế nào con cũng không hối hận.”

Lan thị không vui, “Đừng nghĩ vậy, con, nha đầu này, thật sự không hiểu chuyện gì.” Nói xong, cẩn thận nhìn Hòa Linh, “Con không có chuyện gì chứ? Nếu như có, con nói cho mẫu thân nghe đi, con vẫn còn nhỏ, tự mình giải quyết công việc không tốt, biết chưa?”

Lan thị cảm thấy hôm nay Hòa Linh có chút kỳ quái, nhưng cụ thể kỳ quái ra sao, bà lại không nói nên lời, chỉ có thể nói vậy với Hòa Linh.

Hòa Linh nhu thuận gật đầu: “Con đã biết, con muốn làm y phục, mẫu thân, được không?”

Lan thị mỉm cười: “Được được được, con muốn làm y phục, vậy thì làm cũng được, mẫu thân gọi ti y phường tới đây đo cho con. Lấy tiền của mẫu thân, con muốn làm bao nhiêu cũng được, không cần lo lắng gì. À, mẫu thân rất vui, tiểu cô nương nên ăn mặc thật xinh đẹp.”

Hòa Linh xoắn tóc trên vai, khéo léo cười, thật là xinh đẹp, “Hết thầy đều nghe theo mẫu thân.”

Lan thị vui mừng gật đầu: “Được rồi, nhìn con tinh thần cũng không tệ lắm, mẫu thân cũng yên tâm rồi, mẫu thân có chuyện phải đi rồi, con phải ngoan ngoan nghĩ ngơi nha.”

Hòa Linh đứng lúc ngáp, “Con đã biết.”

Lan thị vừa lòng đi ra ngoài, Hòa Linh cứ như vậy nhìn theo bóng lưng bà ta, lại nói, Lan thị bảo dưỡng thật tốt, dung mạo hiện giờ của bà với mười ba năm sau không có khác biệt gì lớn, chỉ là tuổi càng cao làm cho người ta có cảm giác khác. Tuy có vài dấu vết tuổi tác nhưng so với nữ nhân cùng tuổi vậy là tốt rồi. Đời trước, mọi chuyện đều có nàng lo liệu, mẫu thân có cái gì phải lo lắng đâu! Không phí sức quan tâm thì làm sao mà già.

“Tiểu thư, phu nhân đối với ngài thật tốt!” Xảo Nguyệt ôn nhu hầu hạ Hòa Linh nằm xuống, hăm mộ nói.

Hòa Linh ngẩng đầu nhìn nàng, nháy mắt mấy cái, khó hiểu nói: “Mẫu thân đối tốt với nữ nhi là chuyện rất kỳ lạ sao? Người nói lời này có chút quái lạ.”

Xảo Nguyệt cười hi hi: “Ài nha, tiểu thư, người ta ăn ngay nói thật mà!”

Xảo Âm cùng Xảo Nguyệt từ nhỏ đều là nha hoàn theo hầu Hòa Linh, nói chuyện tự nhiên không giống nha hoàn như quy củ. Xảo Nguyệt nói đùa như ngày thường, nói xong lại như ban đầu.

Hòa Linh hơi hí hửng cười: “À, hóa ra người ăn ngay nói thật là không có chừng có mực.” Nàng hời hợt nói.

Xảo Nguyệt nghe ra có gì đó không đúng, đang muốn giải thích thì trong phút chốc thấy trong mắt tiểu thư có lãnh ý, nàng hoảng sợ lập tức quỳ xuống, “Là nô tỳ quá phận, xin tiểu thư thứ tội.”

Hòa Linh cũng không nhìn Xảo Nguyệt, chỉ nhìn các ngón tay, lười biếng nói: “Ta nghe nói ta không sống được quá mười năm hơn nữa còn không thể mang thai.”

Sắc mặt Xảo Nguyệt đột nhiên trắng bệch, “Tiểu thư không thể rửa mình như vậy được.”

“Nghe nói thím người với nương tử đại phu có quan hệ không tòi!”

Xảo Nguyệt khó hiểu.

“Nương tử Từ gia nói với người cái gì vậy? Ừ, phụ nhân bình thường đều thích nói chuyện, hẳn là... cũng sẽ nói cho người khác?”

Xảo Nguyệt tuy rằng không phải là lanh lợi, cũng không hiểu vì sao tiểu thư lại như vậy, nhưng dù gì cũng là đại nha hoàn, ở đại trạch sống lâu, lập tức hiểu được vài phần, “Nô tỳ lập tức đi làm.”

Hòa Linh cười khanh khách khoát tay áo, Xảo Nguyệt vội vàng lui ra, ngay lúc Xảo Nguyệt vừa lui ra tới cửa, Hòa Linh đột nhiên nói: “Trong viện hoa ngọc lan nở thật đẹp.”

Xảo Nguyệt suốt ngã sấp xuống, nàng không thể tin được, người run rẩy, lập tức kiên định: “Nô tỳ sẽ làm tốt!”

Xảo Nguyệt rời đi, Hòa Linh nở một nụ cười.

Không biết người khác nếu như gặp chuyện như thế này thì sẽ làm thế nào, nàng nghĩ nàng sống lại mười ba năm trước, cũng là lúc nàng mười hai tuổi, nàng hoàn toàn không có gì kinh ngạc, gần như là bình tĩnh tiếp nhận tất cả, tận lực đón lấy một cách vui sướng, với... trong lòng muốn tìm đường chết!

Nếu sống lại, đây là một cơ hội, nàng muốn sống thật sung sướng khiến người khác phải ghen tị, không có gì dễ lo lắng, nghĩ lại thật hạnh phúc!

Từ đại phu, lần này ta chủ động giúp người phát tán tin đồn, ta không phải là một người tốt đâu! Chẳng qua là ta muốn người dùng mạng của người để cảm ơn ta nha!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: Diệp Dã

Sáng sớm, Hòa Linh đã tỉnh dậy. Nàng cũng không gọi nha hoàn vào mà tự mặc thêm áo choàng rồi mở cửa sổ để ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người. Hòa Linh dang hai tay, nhắm mắt lại đón ánh dương buổi sớm.

Xảo Âm vừa bước vào phòng nhìn thấy cảnh tượng này giống như tiểu thư sắp biến thành nàng tiên.

Phát hiện có người vào cửa, Hòa Linh cũng không ngạc nhiên, nàng buông cánh tay, quay đầu lại cười,

“Hầu hạ ta rửa mặt, chải đầu rồi thay quần áo.”

Xảo Âm nhanh nhẹn hầu hạ nàng thỏa đáng. Khi Hòa Linh nhìn nữ tử trong gương, nàng mỉm cười: “Chúng ta đi thôi!” Tổ mẫu Vương thị của nàng ở trong một sân viện gọi là An Đức viện, ý tứ muốn một đời bình an mạnh khỏe, nhưng khi Hòa Linh đến thăm thật ra cũng không đúng lắm. Nếu như thật sự bình an mạnh khỏe, Sở gia vì sao càng ngày càng suy bại? Nghĩ đến đủ chuyện trước kia, Hòa Linh cảm thấy dù nàng có cố gắng tự an ủi bản thân cũng chỉ là vô dụng.

Hòa Linh đến không tính là sớm, mặc dù nói là nàng sinh bệnh nhưng bề ngoài vẫn phải có quy củ. Hòa Linh không muốn bắt buộc chính mình phải đến từ sáng sớm nên khi nàng đến An Đức viện đã có chút muộn. Trong An Đức viện rất đông người, Hòa Linh nhu thuận cúi đầu, “Cháu gái thỉnh an tổ mẫu, tổ mẫu vạn an!”

“Đứng lên đi, thân thể đã khỏe hơn chưa?” Tầm mắt lão phu nhân hơi nheo lại, đánh giá Hòa Linh. Hôm nay, Hòa Linh mặc một thân váy áo xanh ngọc bích, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng có lẽ là vì có ý che giấu, điểm một ít bột phấn, nhìn qua thấy hồng nhuận kì thực làm cho người ta càng thêm cảm giác ốm yếu.

Hòa Linh nhợt nhạt cười, nhu thuận nói: “Buổi sáng cháu gái đã uống thuốc, đa tạ tổ mẫu quan tâm.” Cũng không trực tiếp trả lời khỏe hay không khỏe.

Lão phu nhân thực khôn khéo, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, chỉ nói: “Uống thuốc nhiều thì thân thể mới mau khỏi bệnh. Mau ngồi xuống cạnh mẫu thân cháu đi.”

Hòa Linh nghe lời, lão phu nhân gật đầu vừa lòng.

Hòa Linh vừa ngồi vào chỗ của mình, chợt thấy ngồi đối diện nàng là tiểu muội ở tứ phòng tên Hòa Tuyết đang cúi đầu nở nụ cười. Hòa Tuyết năm nay 10 tuổi, so với Hòa Linh còn nhỏ hơn hai tuổi, nàng hồn nhiên vô tư nói: “Bình thường ngũ tỷ luôn là người đến đây sớm nhất, muội sao có thể so sánh bằng, lần này cuối cùng cũng có cơ hội thấy ngũ tỷ là người đến cuối cùng rồi.” Nói xong còn nghịch ngợm nháy mắt. Tuy rằng nói năng có chút không

hiểu chuyện, nhưng cũng khiến mọi người cười àm.

Hòa Linh cũng cười theo, trêu ghẹo nói:“Ngũ tỷ tỷ cũng muốn là người đến đầu tiên nha mà thân thể lại không cho phép. Nhưng thật không ngờ, trời xui đất khiến làm cho muội muội cao hứng , ta là tỷ tỷ tốt, vì muội muội vui vẻ, về sau nhất định tỷ tỷ sẽ đến muộn nhất. Chỉ là hy vọng, tổ mẫu cùng các vị bá mẫu, thăm thăm không cần chê cười Hòa Linh.”

Hòa Linh thật sự nghiêm túc nói. Hòa Tuyết cắn môi,

“Chứ không phải tỷ tỷ lười biếng nên mới đến muộn sao?”

Hòa Linh kinh ngạc nhìn nàng, vẫn mỉm cười ngọt ngào như trước:“Vừa rồi muội cũng nói, mọi ngày ta là người đến sớm nhất. Đã nhiều năm như vậy, có lười biếng thì ta đã sớm lười biếng rồi. Muội muội nói vậy là không tốt đâu, người không biết nghe muội muội nói như vậy, còn tưởng rằng muội muội không thích ta, cố ý nhắm vào ta!”

Hòa Tuyết nắm chặt khăn trong tay, cắn cắn môi, đang muốn nói cái gì nữa, lại bị mẫu thân Điền thị bên cạnh giữ tay lại, Điền thị ngồi trong đám phu nhân dịu dàng, nàng ôn nhu nói:“Tuyết nhi vẫn là đứa trẻ, nói chuyện có chút thẳng thắn. Nàng rất thích Linh nhi, Linh nhi cũng không thể hiểu làm muội muội người được. Nàng nha, cả ngày cứ lên nhắc tới, hy vọng Linh nhi đến sớm, giờ gặp mặt lại đấu khẩu, đứa nhỏ này a, chúng ta cũng đừng so đo.”

Điền thị nhẹ nhàng băng quơ đã đem đề tài chuyển sang hướng khác, cũng làm nhạt đi câu nói không thích hợp của Hòa Tuyết. Hòa Linh nhìn vào mắt Điền thị, cười tủm tỉm“Ta tất nhiên là biết, bất quá chỉ đùa giỡn thôi. Tổ mẫu hẳn là cũng biết?” Hòa Linh xoay người, khẽ cười.

Lão phu nhân Vương thị không nghĩ Hòa Linh đột nhiên nói như vậy, chẳng qua bà cũng không phải là người bình thường, không biểu hiện kinh ngạc, chỉ gật đầu:“Mấy cô nương nhà ta đều là người tốt.” Nói xong, đề tài lại chuyển,“Đều là người một nhà đùa giỡn nhau thì thôi, nhưng ra ngoài chớ có như thế, người ngoài không biết, lại cho là mấy phòng tiểu thư ở Sở phủ không hợp nhau. Nếu truyền ra lời nói như vậy, chỉ có nước làm trò cười cho thiên hạ.”

Hòa Linh hơi hơi rũ mắt, rồi lập tức ngẩng đầu, tươi cười xán lạn,“Đương nhiên rồi ạ! Lục muội muội tốt như vậy, cháu trân trọng nàng còn không kịp đâu! Đúng không?”

Hòa Tuyết lúc này cũng hiểu được, miễn cưỡng tươi cười chống đỡ, đã không còn vẻ hờn nhiên vô tư như trước,“Tỷ tỷ nói đúng.”

“Cái này đúng rồi!” Lão phu nhân hướng ánh mắt tán thưởng về phía Hòa Tuyết, Hòa Tuyết cảm nhận được, hơi hơi ưỡn ngực, thật đắc ý liếc Hòa Linh một cái.

Hòa Linh cũng không có biểu tình đặc biệt gì, vẫn nhu thuận, tươi cười không chê vào đâu được. Mặc dù trên mặt như thế, nhưng trong lòng Hòa Linh lại cười lạnh, chỉ là tiểu nha đầu 10 tuổi thôi, có ngực sao, rất giỏi, quả nhiên là làm trò cười cho thiên hạ!

Cùng lão phu nhân nói chuyện trong chốc lát, rốt cuộc vì tuổi cao, lão phu nhân rất nhanh cảm thấy có vài phần mệt mỏi liền cho mọi người rời đi.

Lan thị và Hòa Linh cùng ra ngoài, thấy trán nàng chảy mồ hôi bèn lấy ra khăn tay lau cho nàng, lại dặn dò Xảo Âm bên người

“Thân thể tiểu thư yếu, làm gì cũng lưu ý một chút.”

Xảo Âm thưa vâng .

“Ngũ muội muội, hôm qua chúng ta muốn qua thăm muội mà muội khi đó thân thể suy yếu, không muốn để muội nhọc lòng tiếp đón chúng ta nên không dám đi nữa. Hôm nay nhìn muội như vậy, hình như tốt hơn rất nhiều, không bằng mọi người cùng nhau ngồi một chút đi?” Một giọng nữ thanh thúy vang lên.

Hòa Linh nhìn qua, mở miệng là tiểu thư chi thứ hai - Hòa Chân, nàng thuộc dòng thứ, bởi vì tuổi tác gần mình nên quan hệ với Hòa Linh vô cùng tốt. Nếu như không nhờ chuyện tình sau này, nàng còn nghĩ tỷ tỷ đó là thật tâm đối tốt với nàng. Về sau mọi chuyện sáng tỏ, Tứ tỷ tỷ này là cỡ nào bi ối, cũng là cảm hận nàng đến mức nào. Mà hiện tại, hành động của nàng ta không sai biệt lắm.

Nàng mỉm cười ngọt ngào:“Nhưng mà, bây giờ muội còn có chút việc!”

Nụ cười trên mặt Hòa Chân cứng lại, nàng không ngờ bị cự tuyệt rõ ràng như vậy.

Lan thị bèn hoà giải,

“Quần áo của Linh nhi quá mộc mạc. Ta mới mời ti y phường tới đây, sắm thêm cho nàng vài bộ quần áo mới. Bây giờ phải lập tức đi, sợ là nàng không thể tiếp đón các người.”

Tâm tình của Hòa Chân mới hòa hoãn một chút, nàng giống như tò mò hỏi:“Nhưng là hiện tại chưa đến ngày làm quần áo mới a!”

Nhị phu nhân Phương thị a đưa theo:“Tất nhiên là chưa tới ngày làm quần áo mới, tam bá mẫu con hẳn phải bỏ tiền riêng ra rồi. Tam bá mẫu con ấy à hiểu rõ nhất là Linh nhi”

Trong mắt Hòa Chân lóe lên một chút ghen tị, bất quá qua đi rất nhanh , nàng sáng tỏ,“Vây Linh nhi, muội cứ về nghỉ ngơi thật tốt rồi chọn quần áo, hiện

tại thân thể muối nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.”

Hòa Linh cúi đầu phe phẩy mái tóc của mình rồi gật đầu.

Mấy phòng rồi đi, Lan thị cao thấp đánh giá Hòa Linh, hỏi:“Con với Tứ tỷ tỷ sao thế? Nhìn con có điểm kỳ quái a!”

Hòa Linh ngẩng đầu, khó hiểu:“Không có chuyện gì đâu ạ! Ngày thường con xã giao với các nàng, hiện tại không muốn nữa, chỉ như vậy thôi.” Cũng không nói thêm điều gì nữa, Hòa Linh đi lên phía trước. Lan thị chần chờ một chút rồi đuổi theo.

Ti y phường là cửa hàng nổi danh ở Vĩnh An thành, bình thường đều được các vị phu nhân, tiểu thư lựa chọn, nên rất đông khách. Các nàng đến cửa nhiều lần thì không tiện, bởi vậy phần lớn đều sai người mời Ti y phường đến.

Dân gian có tục ngữ, không đến kinh thành không biết quan lại, không đến Giang Nam không biết thiếu tiền. Nói rằng trong kinh quan viên rất nhiều, lại toàn quan to hiển quý tụ tập một chỗ, rồi đại tướng quân, ở kinh thành cũng coi như là mấy nhân vật khó lường. Mà không đến Giang Nam không biết tiền thiếu, đó là chứng minh cho Giang Nam giàu có và đông đúc. Tam phòng Lan thị, đúng là chi nữ của phú thương ở Giang Nam. Tuy rằng địa vị thương nhân trong xã hội luôn thấp, nhưng phụ thân Lan thị là ân nhân cứu mạng của Sở lão tướng quân, mà lúc Lan thị thành thân, đồ cưới lại là mấy con phố bán quần áo. Bởi vậy người người ở Vĩnh An đều biết, tam phòng của tướng quân phủ ra tay rất hào phóng.

Ti y phường từ sáng sớm đã sắp xếp thoải đáng Lương bà tử tới đây, gặp phu nhân và tiểu thư đến, bà vội vàng tiến lên, mặt mày tươi cười,“Tam phu nhân, ngũ tiểu thư mạnh khỏe. Sáng sớm nay chợt nghe tiếng chim khách ở mái hiên kêu, ta còn thắc mắc có chuyện vui gì không ngờ là gặp tam phu nhân cùng ngũ tiểu thư. Gặp người cao quý như thế này còn không phải là hỷ sự sao!”

Tam phu nhân mỉm cười,“Chim khách vui mừng còn không khéo miệng bằng người.” Chẳng có ai không thích nghe lời hay, nghe khẩu khí liền biết tâm tình phu nhân không tệ.“Thời tiết ấm lên, ngũ tiểu thư phải làm thêm mấy bộ quần áo, hiện nay trong kinh lưu hành kiểu dáng, màu sắc gì, người nói với tiểu thư đi.”

Lương bà tử vốn là người làm ăn, tự nhiên rất tinh tường, bà cười:“Mỗi lần nhìn thấy ngũ tiểu thư, ta đều cảm thấy, chính mình gặp được tiểu thần tiên vậy. Các tiểu thư ở phủ tướng quân ta ai cũng thật xuất sắc. Ngũ tiểu thư, người mau xem xem ta mang tới mấy chất vải vóc. Ngũ tiểu thư vốn chỉ thích màu sắc thanh nhã, ta mới mang nhiều thêm vài tấm. Bất quá phu nhân nói cũng có lý, tiểu thư muốn thay đổi. Ta cũng chọn một số tấm màu sắc rực rỡ hơn.”

Lương bà tử dẫn Hòa Linh tới bên cạnh bàn, tuy rằng bà ta nói không mang đi nhiều nhưng là Hòa Linh xem qua cũng chừng hai, ba mươi loại.

“Năm nay đang lưu hành một số màu sắc như màu xanh có xanh biếc, xanh tươi, xanh lục, xanh ngọc bích. Màu vàng có vàng sẫm, vàng nhạt, vàng ươm, còn màu đỏ tươi tấn hơn một chút, các thể gia vọng tộc lựa chọn cũng nhiều là màu vô quýt, màu hồng phấn. Tiểu thư người xem.” Lương bà tử tiếp tục:“Mấy tấm này đều không tệ, nếu như tiểu thư thích thanh nhã, thật ra có thể chọn vài màu sắc tươi sáng xen kẽ. Như vậy đã xinh đẹp rồi, lại có một phen thanh lệ, lịch sự, tao nhã. Đương nhiên, tiểu thư đã đẹp, mặc kệ mặc cái gì, vậy cũng là người cực kì mỹ lệ”

Hòa Linh mỉm cười:“Người không cần giới thiệu, ta chỉ lựa chọn màu đỏ.”

Lương bà tử sững sốt một chút, lập tức cười:“Màu đỏ cũng tốt. Người xem.....”

Không đợi nói xong, Hòa Linh dùng ngón tay ngọc chỉ:“Đỏ thắm, hồng nhạt, đỏ lựu tất cả làm áo choàng.”

Lương bà tử lại sững sốt một chút, vội vàng trả lời:“Vâng!”

Hòa Linh dùng ngón trỏ chạm vào chất vải, hơi hơi nâng cảm, bộ dáng nhi xinh đẹp:“Chính ta sẽ may. Kiểu dáng gì lưu hành, không cần nói với ta.”

Đây đúng là lần đầu tiên Lương bà tử gặp phải người chọn vải kiểu này, cơ bản toàn là màu đỏ, nhện không được nói:“Ngũ tiểu thư chọn đều là màu đỏ, nhưng là phải.....”

Không đợi bà ta nói hết câu, Hòa Linh nở nụ cười:“Chẳng lẽ, ta nói không rõ ràng sao?” khuôn mặt tươi cười chân thành.

Lương bà tử xấu hổ:“Rõ ràng, tất nhiên là rõ ràng.”

Hòa Linh nghiêng đầu,“Vậy được rồi.” Nàng còn khẳng định:“Tất cả đều phải là màu đỏ, chỉ cần màu đỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lại nói tiếp, thật ra Lương bà tử cảm thấy có điểm kì quái, những tiểu thư bình thường mặc dù cũng thích màu đỏ nhưng sẽ không làm toàn quần áo đỏ

thầm như vậy. Nếu có trường hợp ngoại lệ thì chỉ có là tân nương tử mà vị tiểu thư này hình như không nghe thấy tin đồn thành thân nào cả. Hơn nữa, ngữ khí của nàng trong lúc nói chuyện khiến bà ta thì thoảng lạnh buốt. Lương bà tử xém chút nữa nhéo cánh tay mình..

Không riêng gì Lương bà tử, cho dù là Lan thị cũng cảm nhận được vài phần kì quái, nàng mỉm cười nói:“Linh nhi, sao con chọn tất cả là màu đỏ, những màu sắc khác không đẹp sao?”

Hòa Linh cười yếu ớt, ngạc nhiên hỏi lại :“Màu đỏ không tốt sao ạ? Thật ra con lại cảm thấy vui vẻ! Nói không chừng, mặc đồ đỏ, giống như có hi, sẽ làm con khỏe hơn. Hơn nữa, màu đỏ này con cảm thấy rất kích thích.”

Lan thị đang ngồi lập tức bất an đứng lên, nàng xấu hổ miễn cưỡng tươi cười chống đỡ,“Con, đứa nhỏ này, nói bừa cái gì. Con tất nhiên sẽ khỏe hơn rồi.”

“Con đương nhiên rất khỏe.” Hòa Linh hơi nâng cằm, nàng khẽ phúc thân,“Mẫu thân, Hòa Linh có chút mệt mỏi, xin phép được cáo lui trước.”

Lan thị nhú mi:“Chiếu cố ngũ tiểu thư trở về nghỉ ngơi.”

Xảo Âm vội vàng thưa vâng.

Nhìn bóng dáng đơn bạc của Hòa Linh, Lan thị dường như thấy có chỗ nào đó không đúng, nàng thậm chí hoài nghi, Hòa Linh chẳng lẽ đã biết được điều gì. Nhưng Từ đại phu hẳn là sẽ không tùy tiện nói loạn! Nghĩ đến đây, nàng lại nhìn về hướng ly khai của Hòa Linh rồi phân phó Lương bà tử:“Đều theo ý của Hòa Linh làm đi.”

Lương bà tử xấu hổ cười, đáp ứng, màu đỏ thì màu đỏ..... Ngũ tiểu thư này lúc nói chuyện sao lại khiến người ta thấy lạnh gáy chứ. Cũng không tiếp tục trì hoãn, bà vội vàng cáo lui.

Lan thị cảm thấy quái dị còn Hòa Linh thì tâm tình không tệ, nàng cười yếu ớt, ngâm nga vài điệu hát dân gian. Xảo Âm cũng không nhiều lời, chỉ lặng lẽ đi theo phía sau nàng.

Đến khi trở về viện, chỉ thấy Xảo Nguyệt đã trở về, nàng vội vàng hạ thấp người,“Nô tỳ thỉnh an tiểu thư.” Về mặt cực kì kính sợ.

Hòa Linh cười khanh khách, xoay người nâng khuôn mặt của Xảo Nguyệt. Về mặt Hòa Linh vô tội, nhượng mảy:“Xem về mặt sợ hãi của người này. Xảo Nguyệt, người không cần phải như vậy .”

Buông cảm Xảo Nguyệt ra nàng lại nhìn về phía Xảo Âm, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Xảo Âm cũng sợ hãi quỳ xuống.

“Thấy các người bị dọa sợ như vậy. Kỳ thật các người không cần sợ.” Dừng một chút, Hòa Linh nghịch mái tóc nói,“Ta không trông cậy vào việc các người trung tâm tới mức nào, nhưng ta hy vọng các người biết, nếu như khiến ta mất hứng, chuyện ta có thể làm, tuyệt đối đáng sợ hơn các người tưởng tượng nhiều.” Ngoan lệ nói xong, nàng cười hi hi,“Được rồi, đều đứng lên đi, các người xem mình kìa, làm cái gì vậy, quỳ hết xuống, định dọa ta sao .”

Xảo Nguyệt cùng Xảo Âm tái nhợt, nghiêm mặt đứng dậy, Hòa Linh không chút để ý:“Nói đi!”

Xảo Nguyệt :“Nô tỳ đã hoàn thành công việc. Nô tỳ nghĩ, mấy ngày nữa mọi người đều sẽ biết .”

Hòa Linh vừa lòng mỉm cười,“Ta biết năng lực của các người tốt hơn ta nghĩ.”

Xảo Nguyệt:“Đa tạ tiểu thư khích lệ, đây đều là việc nô tỳ phải làm.”

Hòa Linh ngồi ở ghế, lắc lư chân,“ Việc không nên làm, đều do ta định đoạt.” Nàng đùa nghịch ngón tay,“Tay của ta hình như có chút thô ráp, nghe nói hoa ngọc lan đường tay vô cùng tốt, Xảo Nguyệt, người đi hái cho ta một ít đi.”

Xảo Nguyệt kinh ngạc, bất quá sau đó chính là vô cùng cảm kích, nàng vội vàng gật đầu,“Nô tỳ đi ngay.”

Hòa Linh mỉm cười, ra lệnh cho Xảo Âm xoa bóp bả vai cho mình, nàng hơi híp mắt thỏa mãn ghé người vào đầu giường, cũng không nói chuyện.

Dựa theo trước kia, hai ba ngày sau, nàng sẽ uống nhầm thuốc của phụ thân khiến bản thân suýt chết hơn nữa chuyện chỉ có thể sống thêm mười năm và không thể mang thai sẽ truyền ra ngoài ồn ào huyền ảo. Thời điểm ấy, tất nhiên có liên quan tới việc may quần áo hôm nay của Lương bà tử. Tuy rằng tay nghề của Lương bà tử tốt, nhưng cũng nổi danh là người ba hoa, hành động của bà ta nhất định sẽ làm cho nàng thập phần hài lòng. Nghĩ đến chuyện này, Hòa Linh nhếch khóe miệng, thật không uống phí tâm tư của nàng .

Mặc dù bây giờ nàng có thể thay đổi kết quả này, nhưng nàng lại cố tình không làm thế, chuyện lập gia đình thật ra không bằng sống độc thân một đời, muốn làm cái gì thì làm vui sướng, tự do biết bao! Về phần nói nàng là gái lờ thì..... Ai dám nói nàng như vậy chứ, nàng thay thế phụ thân mình uống chén thuốc độc đó!

Nhắc đến những người trong nhà này, họ cũng thật thương nàng quá! Nàng biết Từ đại phu nói là giả mà bọn họ còn giả như không biết. Tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân của nàng, bọn họ không ai tới thăm nàng. Nói vậy, ở trong lòng bọn họ, nàng một chút cũng không hề quan trọng!

“Thùng thùng!” Thanh âm gõ cửa vang lên, Hòa Linh xua tay, Xảo Âm vội vàng ra mở cửa, người đến là lục tiểu thư Hòa Tuyết, Hòa Tuyết hừ lạnh:“Tiểu thư của các người đâu?”

Xảo Âm vẫn chưa tránh ra, cung kính nói:“Lục tiểu thư xin hãy chờ một lát, tiểu thư nhà ta đang nghỉ ngơi, việc này.....” Không đợi Xảo Âm nói xong, Hòa Tuyết đẩy Xảo Âm ra,“Ngươi tránh ra, ta tự đi vào nói chuyện với tiểu thư các người.”

Hòa Tuyết dù tuổi còn nhỏ, nhưng là nữ nhi duy nhất của tứ phòng, bình thường vốn ương ngạnh. Nàng ta đánh giá khắp phòng, định bước vào trong nội thất, thấy vậy Xảo Âm vội vàng ngăn lại,“Lục tiểu thư xin hãy chờ một lát.”

“Ba!” Hòa Tuyết tát Xảo Âm một cái, vẻ mặt hung hăng, tức tối mắng:“Ngươi là cái thứ gì mà dám chắn trước mặt ta, đây là cách tam phòng các người quản giáo nô tỳ đây hả? Gọi tiểu thư của các người ra đây.”

Nàng ta đắc ý nhìn bức rèm che người phía trong, thanh âm nàng ta không thấp, bên trong chắc chắn nghe thấy, như vậy không khác nào đánh vào mặt Hòa Linh. Hòa Tuyết cảm thấy trong lòng rất sáng khoái.

“Lúc ngươi ra ngoài, có thể mang theo não của mình đi cùng không hả? Luôn đặt ở trong phòng sẽ bị rỉ sắt đấy .” Hòa Linh lười biếng vén rèm lên, tựa vào cạnh cửa nhìn nàng ta,“Có chuyện thì nói, không có thì lăn đi! Ai cho ngươi quyền ở chỗ của ta đánh người?”

Hòa Tuyết ngẩn ra. Ngày thường Hòa Linh cũng không phải người dễ bắt nạt, nhưng trực tiếp mắng chửi người khác thì không có. Không chiếm được tiện nghi, ngọn lửa tức giận trong lòng nàng ta càng bùng cháy,“Ngươi nói cái gì! Ta đánh thì làm sao? Nha hoàn của ngươi không có quy củ, ta là tiểu thư chẳng lẽ không giáo huấn được? Hơn nữa, nếu nói đến không tuân thủ quy củ, tam phòng các người mới là không tuân thủ quy củ, ngày may quần áo trong phủ chưa đến, các người dựa vào cái gì mà gọi ti y phường tới đây? Tiền bạc trong phủ cũng không phải chỉ của tam phòng các người .”

Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, nàng cao thấp đánh giá Hòa Tuyết, tuy rằng mới chỉ là tiểu cô nương 10 tuổi, nhưng đã khiến người ta thật chán ghét .

“Có đôi khi, ta thậm chí hoài nghi ngươi không phải do mẫu thân ngươi sinh .” Ngữ khí Hòa Linh thản nhiên ,“Nurong ngươi ôn nhu, tâm tư đều đặt ở trong lòng, nếu như ngươi có được một phần mười của bà ta thì sẽ không vì chút của cải này mà chạy tới đây bôi lông tìm vết. Nếu ta là ngươi, ta sẽ trở về trực tiếp khuyến khích nurong của ngươi cho ngươi một cái bạt tai, rồi hỏi nàng một chút, đến tột cùng là bà ta sao có thể yên tâm về ngươi như vậy .” Hòa Linh cười càng lợi hại, trong mắt tràn đầy sự ghét bỏ.

Hòa Tuyết tức đỏ mắt,“Ngươi!”

“Ngươi cái gì mà ngươi?” Hòa Linh đi đến bên cạnh Hòa Tuyết, nâng cằm của nàng:“Nếu như ta là ngươi, về sau muốn làm việc, trước khi quyết định phải hỏi chính mẫu thân mình. Ngu xuẩn mà ra ngoài sẽ không tốt lắm đâu.” Nói xong, Hòa Linh tới gần nói vào bên tai nàng ta:“Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, lần này chỉ cho ngươi một chút giáo huấn.”

Hòa Tuyết tức giận vô cùng, một phen đẩy Hòa Linh ra thật mạnh,“Ngươi đừng tưởng rằng ta không dám đánh ngươi!”

“Hòa Tuyết, con đang làm cái gì!” Thanh âm uy nghiêm vang lên, trong thanh âm mang theo ả ả tức giận.

Hòa Tuyết ngẩng đầu, nhất thời sắc mặt thay đổi.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Hòa Tuyết tuy rằng lỗ mắng nhưng cũng không ngốc, nàng ta lập tức liên tưởng ra mình rơi vào bẫy của Hòa Linh, oán hận trừng mắt nhìn Hòa Linh một cái, nàng ta ủy khuất nói:“Cha, là Hòa Linh khi dễ con!”

Người tới đứng là tam lão gia Sở Phi cùng Tứ lão gia Sở Phong, cũng là phụ thân của Hòa Linh và Hòa Tuyết mà người vừa mới lên tiếng là Sở Phong. Sở Phong nổi giận đùng đùng nhìn Hòa Tuyết, áp chế con tức, bình tĩnh nói:“Linh nhi khi dễ con? Nha đầu kia, con còn tròn mắt nói dối, con nghĩ rằng ta không phát hiện ra sao? Con đẩy ngã Linh nhi, Linh nhi thân mình yếu ớt, bệnh nặng chưa khỏi hẳn, con lại nhẫn tâm như thế. Con quả nhiên làm cho ta thất vọng.”

Lúc này Hòa Linh đã được Xảo Âm giúp đỡ đứng lên, nàng thờ dốc ngồi vào ghế, lẳng lặng nhìn mấy người. Sở Phi quét mắt, liếc Hòa Linh, Hòa Linh liền sáng tỏ, hẳn đang hy vọng mình tha thứ cho hành động của Hòa Tuyết . Nguyên bản nàng vẫn luôn cảm thấy phụ thân là người thiện lương, cũng nguyện ý nghe theo lời của phụ thân, nhưng bây giờ không giống vậy, trong nhà này không có bất luận kẻ nào có thể khiến nàng dao động .

“Tứ thúc.” Thanh âm nhỏ nhỏ của Hòa Linh cất lên.

Sở Phong:“Linh nhi cảm thấy thế nào, có cần tìm đại phu không?”

Hòa Linh gật đầu, nàng thờ dốc rất dồn dập,“Đại, đại phu.....” Lời còn chưa dứt, trực tiếp ngắt đi.....

Hòa Linh ngất, Hòa Tuyết cũng choáng váng, nàng ta vụn vụn không thể ngồi được, chỉ đẩy nhẹ một cái mà Hòa Linh đã như sắp mất mạng. Tướng quân phủ cũng không phải nơi không có quy củ, nàng ta vội vàng thanh minh, “Không phải con, không phải con sai, là nàng kiều khích con trước. Phụ thân, người phải tin tưởng con!”

Lúc này mọi người không còn để ý đến Hòa Tuyết, lập tức chạy đi tìm đại phu, Từ đại phu là đại phu của tướng quân phủ, mọi bệnh tình đều do hắn chẩn trị. Từ đại phu bước chân vội vàng, chỉ cảm khái này ngũ tiểu thư này đẹp như thiên tiên đáng tiếc mệnh không tốt, đúng vậy, bộ dạng đẹp thì có ích lợi gì, chính vì quá xinh đẹp mới khiến nàng trở thành cái đinh trong mắt người khác. Thu lại hàn ý trong mắt, Từ đại phu gia tăng bước chân.

Lúc này Hòa Linh đang nằm ở trên giường, sợi tóc hơi hỗn độn, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo nhưng tái nhợt kỳ cục, hai má không thấy một tia huyết sắc, mồ hôi từng giọt chảy xuống, quả nhiên là người có bệnh nặng.

Từ đại phu bắt mạch chẩn trị, sau nửa ngày mới nhíu mi nói: “Ngũ tiểu thư sợ là có thương tích. Lúc trước ta đã nói qua, ngũ tiểu thư thân thể suy yếu, độc tố chưa loại bỏ được toàn bộ, tuyệt đối không thể để có một chút thương tích. Ngẫm ra, lần này lại phải tĩnh dưỡng mười ngày nữa tháng.”

Có Từ đại phu chẩn đoán, Sở Phong lại hung hăng trừng mắt nhìn Hòa Tuyết.

“Ta sẽ kê một ít thuốc, phối hợp các vị thuốc với nhau, sắc thành nước thuốc mà uống.” Từ đại phu dặn dò. Lan thị tới sau vội vàng đáp ứng.

Từ đại phu cũng không ở lâu, chẩn đoán xong là rời đi. Sở Phong áy náy nói: “Tam ca, đều do Hòa Tuyết không hiểu chuyện, hôm nay hại Hòa Linh như vậy, muốn đánh muốn phạt, đều theo Tam ca định đoạt.”

Sở Phi trong lòng cũng rất cảm tức, bất quá vẫn nói: “Hòa Tuyết tuổi còn nhỏ, bỏ qua cho đứa nhỏ đi.”

“Lục tiểu thư rõ ràng là cố ý.” Xảo Âm đột nhiên khóc nức nở,

“Nô tỳ đã nói tiểu thư không thoải mái cần nghỉ ngơi, nhưng lục tiểu thư căn bản không nghe, tát nô tỳ một cái rồi cứ thế vọt vào. Còn chỉ trích tiểu thư nhà ta may quần áo một mình, tiểu thư nhà ta nói là có người cố ý châm ngòi, lục tiểu thư không chỉ không tin, vẫn động thủ với tiểu thư nhà ta. Lục tiểu thư rõ ràng biết tiểu thư nhà ta thân thể không tốt còn nảy sinh ác độc đánh người, đó chính là cố ý.” Xảo Âm vì khóc lóc nên nói năng lộn xộn, bùm một tiếng quỳ xuống, “Lão gia, cầu ngài làm chủ cho tiểu thư. Tiểu thư hiện tại hôn mê, thật sự đều là do lục tiểu thư làm hại, thân làm nô tỳ phải bảo vệ chủ tử. Cho dù người muốn xử phạt nô tỳ, nô tỳ cũng nhất định phải nói ra.”

Xảo Âm khóc thật lợi hại, không hề có chút giọng gạo, Hòa Tuyết tức giận run run mắng “Tiện tì”.

Nét mặt Sở Phong càng khó coi, bình thường hắn cũng nuông chiều Hòa Tuyết, nhưng nuông chiều là nuông chiều, giờ hại người như vậy còn không trừng phạt sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Tuy rằng phụ thân mẫu thân vẫn chưa ở đây, nhưng hắn cũng hiểu, chuyện này rốt cuộc bọn họ không tránh được. Hắn vốn nghĩ đem chuyện này giao cho Tam ca xử lý, Tam ca ngại mặt mũi tự nhiên sẽ không trừng phạt Hòa Tuyết, nhưng hiện giờ thật ra không thể. Nếu như còn kiên trì muốn Tam ca làm chủ, sẽ chỉ khiến người khác nghĩ là hắn cố ý.

“Đỡ lục tiểu thư trở về, cảm tức nửa tháng. Linh nhi khỏe lên, nàng mới được phép ra ngoài.”

Hòa Tuyết lập tức khóc: “Con không, con mới không cần, đều do lỗi của Hòa Linh, dựa vào cái gì phạt con.” Nàng nhìn về phía giường, chỉ thấy Hòa Linh mở to mắt cười tủm tỉm nhìn mình, nàng ta nhất thời hô to, “Nàng giả vờ, nàng đang giả vờ a! Mọi người xem! Linh tỷ đã tỉnh rồi!”

Hai huynh đệ Sở gia nhìn qua, sao có thể là giả vờ được, Hòa Linh đang nằm trầm mặc ở đó, lông mày thanh tú nhíu lại dường như nằm mơ thấy ác mộng.

Sở Phong tức giận: “Con còn dám nói xạo. Quả nhiên là không thể dạy dỗ!” Sở Phong ôm quyền, “Tam ca, thật sự thật có lỗi, gây thêm phiền toái cho mọi người, đệ sẽ đem nó trở về. Nha đầu này đã bị bọn đệ dạy hư rồi.”

Sở Phi lắc đầu: “Người một nhà không cần khách khí.”

Sở Phong mang theo Hòa Tuyết rời đi, trong viện vẫn còn truyền đến tiếng khóc thét chói tai của Hòa Tuyết. Trong phòng chỉ còn lại mấy người của tam phòng, Sở Phi sắc mặt không tốt, “Mấy chuyện nhỏ trong viện quản lý cho tốt. Đừng có làm lớn chuyện” Trùng trùng nhìn Lan thị, Sở Phi vung tay áo rồi đi thẳng.

“Lão gia, lão gia.....” Lan thị lúc này cũng bất chấp nữ nhi, lập tức đuổi theo, nghe thanh âm mềm mại đang giải thích ở bên ngoài, Hòa Linh mở hai mắt đầy chăm chọc. Nàng lẳng lặng ngồi dậy, gối ôm lấy hai chân.

Xảo Âm cũng không hề ngoài ý muốn, nàng cúi đầu nói: “Tiểu thư, thân mình của người có còn trụ được không?”

Hòa Linh nghiêng đầu mỉm cười: “Người làm tốt lắm. Đi xuống đi, ta muốn yên lặng một chút.”

“Vâng.”

Kiếp trước nàng bệnh lâu lắm, thế cho nên nàng muốn biết mấy người kia đã làm thế nào khiến nàng thống khổ. Mà nay, bất quá là cho Hòa Tuyết một cái chút cảnh cáo nhỏ thôi. Về phần Xảo Âm cùng Từ đại phu, Xảo Âm hiểu của nàng bày mưu đặt kế, còn lại Từ đại phu đã bị nàng đoán chắc. Từ đại phu vì hại chết nàng từ từ, nhất định sẽ đem bệnh của nàng nói thành nghiêm trọng, hiện tại xem ra, đúng như nàng nghĩ.

Ngắm lại, ở kiếp trước, nàng đã xem nhẹ rất nhiều điều mà hiện tại nàng đã thấu hiểu, kiếp trước nàng nhìn người bên ngoài rõ ràng nhưng lại hiểu không rõ phụ mẫu của chính mình, nay trải qua một đời, nàng hiểu được, kỳ thật ở trong lòng bọn họ, nàng đúng là bị vứt bỏ. Kiếp trước, nàng biết quá muộn, mới có thể khiến bản thân chịu thống khổ như vậy, bây giờ thì nàng sẽ không. Sẽ không vì bất cứ người nào trong số họ mà sống nữa.

Nghĩ đến này, Hòa Linh nở nụ cười, nàng duỗi cánh tay, phân phó: “Đêm nay ta muốn ăn hoa quế cao, ngươi báo cho phòng bếp làm đi.”

Xảo Âm chần chờ một chút: “Tiểu thư, hiện nay cũng không phải mùa hoa quế nở rộ, phòng bếp hẳn là không có.”

Hòa Linh nhìn chằm chằm nàng: “Ngươi chỉ cần đi phân phó, ta có kêu ngươi làm sao? Ngươi lại thật sự vì họ suy nghĩ.” Thanh âm lạnh lùng thốt lên.

Xảo Âm vội vã ứng thuân, tuy rằng tiểu thư chỉ là một nữ hài tử mười hai tuổi, nhưng lại khiến người khác run sợ. Hơn nữa tính tình cũng không giống như trước, nghĩ đến cũng đúng, một cô nương nhỏ nhỏ từ quý môn quan đi ra, nếu như là nàng, đại để cũng sẽ cảm thấy thối đời bất công. Có người hạ độc tam gia, tiểu thư uống lầm thuốc chết, thân thể yếu kém. Chuyện là như vậy, trong phủ hoàn toàn không điều tra đến tột cùng là người nào gây nên, có thể nói lòng người đã lạnh ngắt rồi.

“Xảo Âm, ngươi là đại nha hoàn của ta, ta muốn ngươi truyền lời, đó chính là mệnh lệnh của ta, bọn họ có làm hay không làm được, làm như thế nào, hoàn toàn không cần ngươi quản. Ai có ý kiến, có thể đi tìm tổ mẫu cáo trạng.” Hòa Linh cười khanh khách, “Ta nghĩ tổ mẫu là rất thích quản. Để cho tổ mẫu đến trách cứ ta đi!”

Xảo Âm quỳnh một chút, nghiêm túc trả lời: “Nô tỳ hiểu được.”

Đúng như Xảo Âm dự đoán, bây giờ không phải mùa hoa quế nở rộ, phòng bếp tất nhiên không làm ra được cao hoa quế, Xảo Âm bình tĩnh nói, nàng chỉ phụ trách thông tri, cái khác nàng không quản. Phòng bếp không có khả năng thật sự đi tìm lão phu nhân cáo trạng, nếu như thật sự làm vậy, ăn quả đắng cũng là họ.

Cũng may, con người luôn có thể nghĩ ra biện pháp, bọn họ không có, chỗ khác chưa hẳn không có.

Lúc cơm chiều, Hòa Linh ăn cao hoa quế ngọt, cười tủm tỉm nói: “Cho nên, luôn có đi?” định bắt nạt đồ ăn của một đứa trẻ ốm yếu, thật có đạo lý đó sao.

“Vẫn là tiểu thư anh minh.”

“Đúng rồi, Hòa Tuyết vẫn bị cảm tức không?” Ăn được một nửa, Hòa Linh quệt cao hoa quế dính trên khóe miệng, hồn nhiên hỏi.

Xảo Âm bẩm: “Bị Tứ gia giam lại, bất quá nói là giam lại, cũng chỉ là câu nói với người trong phòng. Trừ bỏ không thể ra cửa, những cái khác đều chiếu theo ngày thường.”

Khẩu vị Hòa Linh kém, chưa ăn được bao nhiêu liền no rồi, nàng tựa người trên ghế quý phi, ăn no thỏa mãn, “Hy vọng Tứ thúc sẽ không làm cho ta thất vọng.”

Xảo Âm, Xảo Nguyệt đều khó hiểu, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ quy củ thu thập đồ ăn.

Hòa Linh quơ chân, cảm thấy nỡ n�n, hay cho một Hòa Tuyết, ngươi biết không? Bởi vì ngươi biểu hiện quá xuất sắc, ta lại có nửa tháng không cần thỉnh an. Chỉ là tính tình ngươi quá hấp tấp, bị giam lại mới hiểu rõ c!

“Tiểu thư, thuốc đã sắc tốt lắm” Phòng bếp đem thuốc của Hòa Linh thuốc tới, Xảo Âm thận trọng đưa cho tiểu thư. Hòa Linh cười lạnh một tiếng, trực tiếp đổ vào bồn hoa, thậm chí không kiêng kị Xảo Âm, Xảo Nguyệt, hai người lại càng không hiểu, Xảo Âm cắn môi, quỳ xuống nói: “Tiểu thư, thân thể người yếu đuối, nếu như không uống thuốc, sợ là đối với thân thể không tốt. Cho dù có thế nào, người cũng không thể đùa giỡn thân thể của mình.”

Hòa Linh cười lạnh: “Ta nếu uống vào, mới thật là không tốt!” Nàng cầm chén thuốc ném lên bàn, hạ lệnh: “Hầu hạ ta tắm rửa.”

Không hề liếc mắt nhìn lại một cái.

Xảo Âm không thể tin nhìn cái bát kia, không nhận được hỏi: “Tiểu thư không cần nói cho lão gia và phu nhân sao?”

Hòa Linh kỳ quái nhìn nàng, lập tức nở nụ cười, “Nói cho bọn họ à, ngươi chắc chắn, kê đơn không phải bọn họ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“Các ngươi sao lại biết họ không phải là kẻ hạ độc?” Hòa Linh nói xong, mở tay ra, Xảo Nguyệt lập tức thay y phục cho nàng. Ngay lúc này nội tâm hai người cũng đã rất kinh hãi.

“Nếu ta diễn trò trước mắt các ngươi, đem thuốc tráo đi thì đã chứng minh được ta tin tưởng các ngươi.” Hòa Linh xoa tung tóc, “Các ngươi đừng làm cho ta thất vọng.” Không đợi Xảo Nguyệt, Xảo Âm trả lời, nàng lại nở nụ cười, “Tuy nhiên nhiên thất vọng cũng chẳng sao. Sự tin tưởng của ta bắt đầu từ nền tảng cơ bản. Nếu các ngươi phản bội ta, ta sẽ giết chết các ngươi tựa như giết chết một con kiến.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhưng lại ẩn chứa nụ cười ngoan lệ, thế nhưng như vậy lại hài hòa, giống như nàng nên là như thế.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt quỷ xuống: “Nô tỳ vĩnh viễn sẽ không phản bội tiểu thư.” Ánh mắt hai người kiên định.

Hòa Linh khép mi cười: “Tôi thiếu là hiện tại ta tin tưởng các ngươi hơn bất cứ kẻ nào.” Không nói gì nữa, nàng ngồi vào trước gương, Xảo Nguyệt vội đứng dậy gỡ trang sức của nàng xuống. Lắc lắc cổ, Hòa Linh cảm thấy mệt mỏi, Xảo Nguyệt liền xoa bóp cho nàng.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt hái hoa trở về rắc vào thùng tắm, chuẩn bị ổn thỏa, bẩm: “Tiểu thư, đã xong ạ.”

Hòa Linh gạt đầu, nàng cởi quần áo bước vào thùng tắm, nước tắm đủ ấm, cầm một đóa hoa lên ngửi, cái mũi nhỏ nhắn, “Không thơm bằng tinh dầu.”

Xảo Âm ở một bên mỉm cười nói: “Hiển nhiên là vậy, tinh dầu trải qua quá trình chiết xuất từng bước mới được một chút. Hoa tươi dĩ nhiên kém thơm hơn.”

Hòa Linh vốc nước, cười tủm tỉm nói: “Ta thích mùi hương của hoa hồng, hoa này nhìn thì đẹp, thật ra dùng để tắm mùi hương cũng không bằng tinh dầu, ta thích nhất là tinh dầu hoa hồng, sau này hãy dùng loại đó.”

Xảo Âm trả lời phải.

Phủ tướng quân hiện giờ do Đại phu nhân chủ quản, Đại phu nhân là nữ nhi nhà quan, xuất thân phú quý, từ khí độ cho tới kiến thức đều là bất phàm. Tuy rằng không phải là thân phận đích trưởng nữ cao quý, nhưng cũng là con vợ cả, dĩ nhiên là khác biệt. Nàng ở đây không bao lâu, chuyện hậu viện do Đại phu nhân xử lý. Đại phu nhân cũng có hiểu biết, hậu viện được xử lý gọn gàng ngăn nắp, mấy phòng đích tiểu thư cũng chiếu cố thỏa đáng.

Chi phí ăn mặc thượng đẳng, coi trọng tỉ mỉ, nàng lựa chọn đều là vật phẩm thượng thừa. Sống lại, trở về quá khứ, kiến thức tích lũy nhiều, Hòa Linh cũng rất tán thành điểm này.

Thời tiết có chút man mát, Hòa Linh nhanh chóng tắm rửa, khoác áo choàng thật dày, nàng ngồi trên ghế mặc cho Xảo Nguyệt lau khô tóc.

Hòa Linh vốn không có dùng son phấn, nhưng cũng có sẵn nhiều loại do Lan thị mua, Hòa Linh lục lọi xem xét, một lúc sau lắc đầu: “Ta không thích, màu nhạt, hương thơm này ta không thích, son... Son thật ra có thể dùng.

Tiểu cô nương nhũ mày, bắt bẻ.

Xảo Nguyệt cùng Xảo Âm nhìn, cảm thấy cực kỳ buồn cười. Bộ dạng bây giờ của tiểu thư mới đúng là một bé gái mười tuổi, không giống như bộ dáng lúc trước.

“Ngày nào đó tiểu thư khỏe hơn, tự mình đi lựa chọn son phấn.” Xảo Âm trấn an nói.

Hòa Linh gạt đầu đồng ý, “Son không dùng thử thì không biết loại nào đẹp hơn.” Cùng các nha hoàn đứng lên nói chuyện, “Chẳng qua ta cảm thấy được điểm lệ vẫn là đẹp. Con người sống nhạt nhẽo trắng trong thuần khiết cũng không có ý nghĩa. Ta muốn đi đến tận cùng mới sáng khoái. Được rồi, ta thấy tóc cũng khô rồi, ta phải nghỉ ngơi, cũng không biết có thể sống được bao lâu nữa, ta nên tăng cường thể lực.

Xảo Âm đau lòng nói: “Tuy rằng giờ vóc dáng tiểu thư cũng đỡ rồi, nhưng cũng có thể đau ốm, sau này tiểu thư không thể như vậy nữa. Thân mình ngài làm sao chịu nổi sức ép.” Xảo Âm trước mặt người bên ngoài rất ít khi nói tiểu thư tốt như thế nào, có khi nàng cùng Xảo Nguyệt đứng nói chuyện, nàng cũng lạnh lùng thản nhiên, nhưng nàng so với tiểu thư lớn hơn hai tuổi, sâu trong lòng nàng đã đem tiểu thư thành muối muối ruột của mình mà đối đãi. Như thế nói ra không tốt, nhưng Xảo Âm vĩnh viễn nhớ rõ, tiểu thư còn nhỏ đã cứu nàng, đem nàng mua trở lại, nếu tiểu thư không mua nàng, nàng sẽ bị mẹ kế ác độc bán cho nơi phồn hoa kia, giờ này không biết thành dạng gì rồi. Tuy rằng hiện tại là nô tỳ nhưng cũng tốt hơn nhiều. Nay thân thể tiểu thư yếu ớt, nàng rất đau lòng.

Hòa Linh được bọc thật kín ngồi trên giường, mỉm cười nói: “Ta căn bản không thể nào ngã được. Ngươi liền cho rằng ta đang giỡn? Các ngươi yên tâm, ta muốn sống tốt, sao ta lại muốn chết. Về phần bọn họ nói cái gì, có điều bọn họ tìm đến, ta để bọn họ một con ngựa. Nếu như đến quấy rối, ta sẽ làm cho bọn họ biết như thế nào là người ngu xuẩn!”

Hòa Linh trước khi sống lại không thích cười, ngay cả khi cao hứng, cũng chỉ là cười nhẹ. Hiện tại không như vậy, hoặc cười to, hoặc mỉm cười, hoặc cười yếu ớt, quả nhiên nhìn có vẻ ngọt ngào, tuy nhiên nhìn kỹ thì nụ cười không đạt tới đáy mắt.

“Được rồi, các ngươi không cần lo lắng cho ta, đi xuống đi. Ta ngủ sớm để dưỡng tinh thần.” Không chừng tinh thần tốt còn có thể tiếp tục biểu diễn! Hòa Linh thất lại đầy lưng, im lặng nằm xuống.

Xảo Âm Xảo Nguyệt kiểm tra cửa sổ xong mới thôi tắt nến, thay nến, yên lặng đóng cửa.

Hòa Linh sợ bóng tối, trước giờ đều vậy, nàng có thói quen ngủ có ánh nến nho nhỏ.

Hòa Linh lẳng lặng nằm trên giường, nhìn ánh nến, mắt ngủ nên đứng lên, thật ra nàng có vài phần bình tĩnh, mình một lần nữa trở về tuổi mười hai, nàng cực kỳ vui mừng. Cái loại phấn khởi này thật lâu không thể kiểm chế. Giờ nàng rút cuộc cũng dịu đi chút ít.

Vòng chết chóc lại một lần nữa bắt đầu, nàng phải có đủ năng lực mới có thể làm được tất cả. Kỳ thật hiện tại nàng không có ưu thế gì cả. Tay không thể cầm nắm, vai không thể gánh vác thứ gì cả, người có tiền là mẫu thân nàng. Nàng chỉ có ưu thế duy nhất chính là sống lâu hơn. Nàng có thể tận dụng ưu thế này của mình.

Hiện tại tất cả đều một lần nữa bắt đầu, lúc này nàng không vì người khác. Tự nghĩ mình không biết có sống được lâu như kiếp trước hay không? Hòa Linh nhếch khóe miệng, nở nụ cười, nghĩ nhiều như vậy làm gì, sống thêm một ngày, nàng được lợi thêm một ngày... Tiếng cười thanh lãnh vang lên, Hòa Linh giống như rơi vào hầm băng, cả người tóc gáy dựng hết lên, không biết khi nào trong phòng của nàng lại có một hắc y nhân. Hòa Linh cảnh giác cực cao nhưng nàng cũng không phát hiện người này vào lúc này...

Hắc y nhân ngồi ở bên giường, bịt chặt miệng Hòa Linh, hai mắt nhìn chăm chăm Hòa Linh, trong lòng Hòa Linh kinh ngạc, lập tức nhắm mắt lại. Hắc y nhân thấy nàng kích động đáng thương, mắt vụt sáng, bộ dáng sợ hãi, yếu ớt so với vừa rồi, hắn cảm thấy ảo giác, mình nhìn thấy vừa rồi có phải cùng một người, nhanh chóng hắn liền phân biệt được, nàng đang nguy trang!

Nàng đúng là đang giả vờ, làm bộ sợ hãi! Làm bộ đáng thương!

Sở tưởng quân phủ Tam phòng không được yêu thích, âm kém dương sai lại ăn phải bát cháo có độc, kết quả mệnh không được bao lâu, cả đời không thể có con. Tuy rằng bên ngoài vẫn chưa có tin tức gì nhưng chính hắn đã lấy được một vài tin tức.

Một đứa nhỏ không được người khác yêu thích lại có thể nhanh chóng xem xét thời thế làm bộ như sợ hãi! Hắn nhíu mày, chậm rãi cúi đầu, Hòa Linh nhận thấy hơi thở của hắn càng gần, run rẩy càng nhiều, lần này nàng không phải giả vờ, nàng thật sự có chút sợ. Không phải tinh thần sợ mà là thân thể, bản năng thân thể phản ứng. Bị bịt miệng, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không được! Hắn, hắn muốn làm gì? Phụ thân... Phụ thân nàng có sao không?

Hắc y nhân gần như muốn đem môi dán vào hai má Hòa Linh, rút cuộc cũng ngừng lại. Hắn không làm gì, cũng không nói gì, chỉ dựa sát vào nàng, Hòa Linh có cảm giác bị con rắn trườn trên người, loại cảm giác âm trầm khủng bố này, nàng không muốn nghĩ đến chút nào.

Hòa Linh run rẩy kịch liệt, dần dần thần trí thanh tỉnh, tay người che miệng nàng có nốt chai, là người tập võ, người này nhất định xuất thân vô cùng tốt, tập võ, có vết chai, bàn tay không thô ráp khó mà có được.

Hòa Linh đang cân nhắc, đột nhiên lại đứng lên, tay hắn vuốt ve môi nàng....

Biến thái! Nếu ta biết ngươi là ai, rơi vào tay ta, ta phải đem ngươi lăng trì, sau đó ném tới động xà, cho ngươi cảm thụ cảm giác bị rắn trườn khắp người! Khốn nạn! Khốn nạn!

Hòa Linh chửi thầm trong lòng, nhưng không dám đưa mắt nhìn lâu, không nhìn hắn liền thấy an toàn hơn, nàng sẽ không để mình rơi vào hoàn cảnh đáng sợ như vậy nữa.

Mặc kệ như thế nào, đầu tiên, nàng muốn sống.

Lúc này, hắn một tay vuốt ve cổ nàng, nắm hơi chặt, Hòa Linh nắm chặt.

Hòa Linh không biết có phải mình nhầm hay không, đột nhiên nàng cảm thấy ánh mắt càng ngày càng tối, thần trí càng ngày càng không rõ ràng lắm, nàng sắp chết hay sắp ngủ?

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng nhìn thấy bóng đen kia buông lỏng cánh tay, hắn lẳng lặng đứng bên giường, nhìn nàng thật kỹ, giống như đang cân nhắc, giết nàng hay tha cho nàng....

“Đừng, đừng giết ta, ô ô, đừng giết ta, người cầm...”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Đừng!” Hòa Linh bừng tỉnh ngồi dậy, Xảo Âm, Xảo Nguyệt lập tức đi vào đến bên cạnh nàng, “Tiểu thư, người gặp ác mộng à?”

Hòa Linh kinh ngạc nhìn xung quanh tìm kiếm, làm gì còn có hắc y nhân nào. Lúc này trời đã sáng, nàng vỗ vỗ vào cổ mình, vội vàng nói: “Đem gương đưa cho ta.”

Trong gương nàng vẫn trắng nõn như bình thường, thậm chí ngay cả một cái dấu tay cũng không có, giống như chuyện đêm qua hết thảy đều là ác mộng, bàn tay nhỏ bé nằm lại thành quyền, Hòa Linh vùng tay ném gương ra ngoài.

Gương “lạch cạch” một tiếng rơi xuống đất vỡ nát.

“Hòa Linh, con làm cái gì vậy!” Lan thị vừa mới đến thăm nàng, vén rèm lên hoảng sợ, vỗ ngực nhú mào trách cứ.

Tĩnh thần Hòa Linh dịu đi, ủy khuất nhìn Lan thị nói:

“Nương, nương nói xem, thân thể con có thể tốt lên không?”

Lan thị lấp bắp kinh hãi, không thể tin nhìn chằm chằm Hòa Linh,

“Con, con nói bậy bạ gì đó?”

Hòa Linh lắc lư đôi chân trần, hai má nho nhỏ phụng phịu, “Con đã biết.” Tuy rằng thực cố gắng muốn nhịn xuống, nhưng nước mắt ở trong hốc mắt vẫn tuôn ra, rớt cuộc rơi từng giọt.

Lan thị nắm chặt khăn trong tay, vẻ mặt vờ trấn định, hôm qua Lan thị cảm thấy Hòa Linh có vài phần quái dị, nhưng rồi lại nghĩ không có khả năng mà giờ hiện tại xem biểu tình của nàng, rõ ràng là đã biết hết thảy. Lan thị cố gắng làm bộ như không có chuyện gì:

“Con nói bậy bạ gì đó! Biết cái gì?”

Hòa Linh cúi thấp đầu xuống, từng giọt nước mắt của nàng rơi xuống trên bàn chân trắng nõn,

“Con biết con đã trúng độc rất nặng. Con chỉ sống không quá 10 năm nữa, còn không thể sinh con, tất cả, con đều biết.”

Hòa Linh nói ra mọi chuyện rồi ôm chân ngồi xồm xuống: “Vì cái gì, vì cái gì mẫu thân còn muốn giữ con lại, vì cái gì?” Tiểu cô nương khóc lóc đáng thương.

Lan thị cũng vội vàng ngồi xồm xuống, đem Hòa Linh ôm vào trong ngực, Lan thị rơi lệ trấn an: “Linh nhi, con nghe ai nói bậy, nào có chuyện như vậy, mọi việc đều tốt! Chỉ cần con chịu khó uống thuốc, cố gắng tĩnh dưỡng, sẽ không có việc gì cả.”

“Mẫu thân gạt con!” Hòa Linh ngẩng đầu, kịch liệt phản bác: “Lời này là do phu nhân Từ đại phu nói, chẳng lẽ còn giả?”

Lan thị không thể tin: “Từ đại phu?”

Hòa Linh kích động: “Lúc Xảo Nguyệt về thăm nhà đã nghe nói, con thấy hiện tại hân đã truyền ra ngoài ồn ào huyền nào đi? Con.....” Hòa Linh trực tiếp ngắt đi.

.....

Tướng quân phủ thật sự loạn thành một đoàn, ngũ tiểu thư vừa ngắt xiu, lúc này đây, Sở Phi cũng không tìm Từ đại phu, mà lại thỉnh người khác, lão đại phu này bắt mạch thể nhưng chẩn đoán hoàn toàn khác với khi trước. Quả thật Hòa Linh bị trúng độc, nhưng không phải nghiêm trọng như bọn họ tưởng. Mà thứ thực sự có độc, dĩ nhiên là thuốc trị bệnh.

Thật sự là một đòn kích động lớn.

Sở lão tướng quân sai người không chế vợ chồng Từ đại phu, hơn nữa lại phân phó người tìm Thái y hỗ trợ, kết quả giống nhau. Có thể thấy được, Từ đại phu đã lừa bọn họ, Sở lão tướng quân tức giận vô cùng.

Từ đại phu ở Sở gia đã hơn mười năm, cũng vì như vậy mới được Sở lão tướng quân tín nhiệm, nhưng lại làm ra loại chuyện này, quả nhiên khiến người ta phải ngạc nhiên ồ lên. Mà càng thêm phiền toái là, tuy rằng lời đại phu nói sống không quá 10 năm và không thể sinh con là giả. Người ngoài lại vẫn không tin, mọi người đều cho rằng tướng quân phủ có ý che lấp. Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, nếu như người ở nhà khác xảy ra chuyện như vậy, bọn họ đại để cũng sẽ làm như thế.

Bên ngoài thực ồn ào huyền nào, mà người khởi xướng - Hòa Linh lại đang uống cháo tổ yến, phân phó Xảo Âm: “Đi hỏi thăm cho ta, tối hôm qua có xảy ra chuyện gì khó lường? Tỷ như, có ai bị giết hoặc là nhà ai bị trộm không?” Tối hôm qua hắc y nhân kia vẫn luôn khiến nàng canh cánh trong lòng, nàng tin tưởng chắc chắn mình không phải nằm mơ, nàng cũng không phải bị choáng váng mà không phân biệt được đâu là mơ đâu là thực.

Tối hôm qua không phải mộng, hân cũng không phải bị cầm điếu, hân không nói lời nào, hoàn toàn là vì hân lo lắng thanh âm của mình bị phát hiện, mà sợ dĩ nàng kêu hân là cầm điếu nhằm đánh lừa hân.

Xảo Âm lĩnh mệnh rồi đi, Xảo Nguyệt nói nhỏ, “Tiểu thư, ta nhìn lên, tam gia đem vợ chồng Từ đại phu nhốt tại hậu viện. Có lẽ, tam gia sẽ không bỏ qua cho Từ đại phu.”

Hòa Linh nhướng mày: “Đã có lá gan hại người thì phải có gan gánh vác hậu quả. Người không cần nhìn nữa, Từ đại phu sẽ sống không qua đêm nay, ít

nhất tổ phụ sẽ không để cho hấn sống.”

Xảo Nguyệt khó hiểu, “Lão gia chẳng lẽ không muốn tìm hiểu nguồn gốc phía sau màn hạ độc kia sao?” Nàng càng nghĩ càng phần hận, “Hạ độc tiểu thư, chắc chắn do một kẻ được sai khiến làm đi? Chuyện này tất nhiên có kẻ phía sau làm chủ. Không tìm ra kẻ tiểu nhân tâm địa ác độc đó, về sau nếu như hấn lại giờ trò ác độc nữa thì phải làm sao! Hơn nữa, chuyện này bắt đầu từ bát cháo có độc, cho dù không quan tâm ngài, vì sao tam gia không muốn tra rõ a!”

Hòa Linh như có như không nở nụ cười, “Ngươi không hiểu, đi xuống đi.”

Xảo Nguyệt làm sao biết được, bát cháo kia, cho tới bây giờ cũng không phải vì phụ thân nàng chuẩn bị, kỳ thật vẫn là nhắm vào nàng! Phụ thân nàng không thích đồ ngọt, cho dù là được tặng, hấn cũng chưa chắc uống, nhưng là nàng sẽ không như vậy. Hòa Linh từ nhỏ đã thích cháo ngọt, hơn nữa thời điểm đi thư phòng, rất có thể đã bị tính kế. Phụ thân không thích cháo ngọt sẽ cho nàng, điểm ấy đương nhiên không có gì phải hoài nghi. Cho nên, kỳ thật ngay từ đầu, người được nhắm vào chính là nàng, nàng trúng độc, sau đó mới chân chính bị hạ độc.

Hơn nữa như Hòa Linh nghĩ, việc bị độc chết trừ bỏ lo lắng sự tình huyền ảo lớn hơn ở ngoài, Từ đại phu hy vọng mượn lí do “Trị liệu” nàng, đến lấy nhiều tiền bạc từ nương, hấn tưởng một mũi tên trúng hai con nhạn. Đáng tiếc, có đôi khi người quá tự tin sẽ càng khiến cho bản thân chết không có chỗ chôn.

Trải qua một đời, nàng cũng không biết lần này người đứng sau màn hạ độc là ai, sự tình vào hai năm sau chưa sáng tỏ, điều duy nhất sáng tỏ là tổ phụ sẽ giết Từ đại phu, hay nói một cách khác là, Từ đại phu vì chiếm được quá nhiều tiền bạc nên mọi sự việc đều chỉ tập trung quanh Từ đại phu.

Điểm ấy, đương nhiên Hòa Linh không hề tin tưởng. Khi nàng tìm hiểu, cái kẻ muốn giết nàng kia, nhất định đang ở trong phủ. Sự việc lặp lại một lần nữa như không có gì thay đổi. Nhưng thật ra cũng đã có chút thay đổi, cái miệng nhỏ của Hòa Linh vừa ăn tổ yến, vừa mỉm cười ngọt ngào.

Kiếp trước nàng lấy đại cục làm trọng cuối cùng không chịu điều tra, bây giờ đã không giống như trước nữa !

“Xảo Nguyệt!”

“Tiểu thư có gì phân phó ạ?”

Hòa Linh ngẩng đầu, “Ngươi đi gặp Thôi tổng quản, nói cho hấn, ta muốn biết kẻ đứng sau sai khiến Từ đại phu trong màn hạ độc kia là ai.”

Xảo Nguyệt kinh ngạc, Thôi tổng quản là tâm phúc của lão gia, khi còn trẻ là đã đi theo bên người lão gia, hấn sao có khả năng giúp bọn họ a!

Hòa Linh đáp: “Nghe nói, Chính Đức năm thứ 15, ở vùng đất ngoại ô Vinh An được khai hoang vô cùng tốt.”

Xảo Nguyệt càng cảm thấy chính mình không hiểu rõ tiểu thư, nhưng nghĩ những lời tiểu thư đã từng nói với các nàng, cần cần môi, lập tức xuất môn. Tiểu thư có thể biết bí mật của nàng, tất nhiên cũng có thể biết bí mật của người ngoài rồi.

.....

Phủ Túc Thành hầu .

Phủ Túc Thành hầu tọa lạc tại trung tâm thành Vinh An phồn hoa, náo nhiệt, cửa lớn đại môn. Nhớ năm đó Hoàng thượng còn chưa đăng cơ, nơi này còn là tứ vương phủ, sau khi Hoàng thượng đăng cơ, mới được ban xuống dưới. Mọi người đều nói, nơi này quả nhiên là một khối ngọc quý, phong thủy thực tốt nhưng cũng chính vì như vậy, vào năm Chính Đức thứ 8 Hoàng thượng trực tiếp ban cho Vinh Hoa trưởng công chúa.

Sau này Phò mã đặc biệt được phong làm Túc Thành hầu, mọi người đều nói đây là chuyện trước nay chưa từng có .

Bất quá nghĩ lại, cũng không phải chuyện vô lí, ai mà chẳng biết, Hoàng thượng thương yêu nhất là nữ nhi này. Mà năm đó, cũng nhờ nữ nhi là Vinh Hoa trưởng công chúa, Hoàng thượng mới thuận lợi đăng cơ. Không thua đáng may râu, chính là nói về nữ tử như vậy

Mà Vinh Hoa trưởng công chúa chỉ có một người con trai, nối danh ở kinh thành là Hàn Mộc công tử - Lục Hàn. Lục Hàn, tự là Hàn Mộc.

Lúc này, Cao Chí Tân vội vàng xuyên qua rừng trúc xanh mướt. Túc Thành hầu là người phóng khoáng, lịch sự tao nhã, rất thích mấy loại cây cỏ hoa lá. Phủ Túc Thành hầu mặc dù bề ngoài nhìn trang nghiêm, nhưng bên trong thì chim chóc, hoa cỏ gì cũng có, đình viện chẳng chút lộ ra một cổ hơi thở thanh nhã,

“Công tử các ngài đâu!” bước chân hấn dừng lại.

Vừa dứt lời, còn chưa kịp nhận được câu trả lời, chỉ thấy không xa, Lục Hàn đang hết sức chăm chú chăm sóc mấy cây hoa, chuyên chú một cách dị thường.

Hấn tiến nhanh vài bước, cười ngây ngô: “Biểu ca chỉ tỉa mấy cành lá cây thôi mà cũng thật đúng là bất phàm.”

Lục Hàn vẫn chưa ngừng tay, thản nhiên: “Điều tra như thế nào rồi?”

Cao Chí Tân “Ách” một tiếng, nói: “Sở Hòa Linh, con gái tam phòng của Sở Phi, gọi là nữ tiểu thư. Xinh đẹp như hoa, tính cách coi mờ, trí tuệ, đối với tỷ

mọi dịu ngoan nhường nhịn, không sai sót. Gần đây bởi vì ăn nhầm đồ ngọt mà trúng độc. Tính cách có chút biến hóa, bất quá nói tóm lại, xem như là tiểu cô nương đơn thuần bị người ta chọc giận” Bẩm báo xong, hắn có chút chần chờ, “Người thấy kết quả điều tra nàng như thế nào?”

Lục Hàn buông kéo, tự tiểu phi tiểu nhìn về phía Cao Chí Tân, Cao Chí Tân trầm nghĩ, cho dù là anh em bà con, hắn cũng hiểu được mình cùng biểu ca so sánh quả thực khác nhau một trời một vực. Phong thái vương giả, lại phảng phất như trich tiên, đó chính là người như thế.

“Dịu ngoan? Nhường nhịn? Đơn thuần?” Lục Hàn hơi hơi nheo mắt, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vuốt mặt bàn, “Ta nhớ rõ, ta đã từng nói, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

Cao Chí Tân buồn bực: “Nhưng nàng thật sự là một tiểu cô nương khiến người ta thương tiếc! Ta cảm thấy nàng rất đáng thương. Như chuyện lần này, cũng không biết tiểu cô nương về sau nên làm sao bây giờ!”

Lục Hàn không nói thêm câu nào khác, hắn nghĩ đến tiểu cô nương lạnh lùng âm trầm cười đêm qua, hắn nhủ mi.

“Tối hôm qua người do thám phủ tướng quân phải không? Về sau có chuyện như vậy nhất định phải đưa người bạn tốt là ta đi cùng, nếu như người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mợ còn không lột da ta.” Cao Chí Tân oán niệm.

Trong đôi mắt của Lục Hàn chợt lóe, tự tiểu phi tiểu: “Người đi? Người mà đi thì chuyện này liền nguy rồi. Ta e là người sẽ bị người khác dọa sợ.” Tiếng cười lạnh, âm trầm ấy lúc nửa đêm, thật sự không phải ai cũng có thể tiêu thụ!

Cao Chí Tân vò đầu khó hiểu: “Người có ý gì a! Người biết, ta là kẻ thô thiển, đừng nói vòng vo với ta a!”

Lục Hàn lắc đầu, “Cứ chờ xem đi! Bất quá, quả nhiên có ý tứ.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Xảo Âm dò hỏi ở dưới vẫn chưa phát hiện điều dị thường, Hòa Linh càng cảm thấy kỳ quái, nhưng nàng chưa nói ra điều này, ngược lại giấu trong lòng.

Quả nhiên, giống như nàng đoán, Sở lão tướng quân không buông tha Từ đại phu, biết được Từ đại phu chết, Hòa Linh rất bình tĩnh. Nhưng thật ra lúc phụ thân đến an ủi, trấn an nàng, Hòa Linh trong phút chốc liền hiểu.

Phụ thân của nàng không muốn làm to chuyện, kiếp trước nàng cảm thấy phụ thân cũng khó xử, trên có ca ca, dưới có đệ đệ, ông ở thế trung gian, đương nhiên ít bị đề ý nhất. Bởi vậy càng chú trọng hài hòa, khi đó nàng hiểu được điểm đó, nhưng mà hiện tại lại thấy không thể chịu được.

Bạc đãi nữ nhi của chính mình để lấy lòng những người khác thật sự quá mức vô năng. Kiếp trước nàng nghĩ phụ thân nàng đánh gãy răng nanh, nuốt máu mủ, nhưng kiếp này nhìn kỹ, phụ thân nàng chưa hẳn không đoán được mục tiêu cuối cùng vốn là nàng. Nếu không phải nhằm vào mình, cũng đương nhiên không có lần bị hạ độc!

Tuy rằng trong lòng cực kỳ chán ghét, nhưng ở ngoài mặt, Hòa Linh vẫn đơn thuần nhu thuận.

“Tiểu thư, Thôi tổng quản đến.”

Hòa Linh khoác thêm áo choàng, bộ dáng gầy yếu, đi vào ngoại thất, chỉ thấy Thôi tổng quản đứng ở đó, hắn gầy yếu dị thường, hai má một chút thịt cũng không có, giống như thanh đao bình thường, tóc hoa râm. Nhưng lại có vẻ cẩn thận tỉ mỉ.

“Nô tài bái kiến Ngũ tiểu thư.”

Hòa Linh cẩn thận ngồi vào ghế, ho khan vài tiếng, nháy mắt nói: “Ta nghĩ, Thôi tổng quản nhất định là đến để nói tin tức tốt lành cho ta.”

Bộ dáng đơn thuần cùng với nụ cười khanh khách, Thôi tổng quản nhìn về phía Xảo Âm, Xảo Nguyệt, Hòa Linh ngây ngốc: “Người nói đi, không có người ngoài đâu!”

Thôi tổng quản châm chọc cười, “Ngũ tiểu thư thật tin nhiệm hai nha hoàn này.”

Hòa Linh khó hiểu nhìn hắn, “Nếu không thích thì giết chết! Có cái gì phải bận tâm!”

Thôi tổng quản ngây người, nửa ngày mới có phản ứng, định đứng dậy, hắn là người nhìn Ngũ tiểu thư lớn lên, nhưng mà hiện tại nếu nói đây là Ngũ tiểu thư thì hắn cảm thấy thật ra mình chưa bao giờ hiểu thấu con người nàng. Hắn vẫn đi theo lão gia, người trong phủ hắn đều hiểu rõ, bây giờ hắn hoài nghi chính mình.

“Trời vẫn còn lạnh, ta không muốn phải ở phòng ngoài mãi đâu. Ta cũng không có tâm tư gì nghe người nhân thoại việc nhà. Nếu như có tin tức tốt, người nói, không có liên cút! Chẳng qua ta là người có chút hẹp hòi, lại tương đối ồn ào, nghĩ cái gì có thể nói ra! À quên nói với người, bởi vì những chuyện kia, tính tình ta trở nên hi vọng vô thường, có chút thần kinh. Không chừng ta sẽ làm ra cái gì đâu.” Hòa Linh nói rất chân thật.

Thôi tổng quản hé miệng nói: “Từ đại phu nhân nhủ cho Nhị phu nhân.”

Hòa Linh đột nhiên cười, “Nhị phu nhân! Người viếng mộ, đốt tiền giấy, người lừa quỷ còn được!”

Thôi tổng quản: “Ta chỉ phụ trách nói lại lời dận dò, ta cũng không thể đoán được đó là thật hay giả.”

“Nga, phải không?” Hòa Linh đứng lên, nằng đi tới chỗ Thôi tổng quản, nhìn thẳng hân: “Là tổ phụ nói phải không? Đây là đáp án mà ông mong muốn đúng không? Thật sự là khó có thể phối hợp trong tối để có được đảo án đúng không?” Hòa Linh cười trào phúng tiếp tục nói: “Ta nghĩ kết cục của Từ đại phu chính là đáp án, không phải thích hợp cho câu trả lời của gia tộc hào môn ư. Người đã không nói thì đi đi.” Vung tay áo, Hòa Linh rời đi.

Thôi tổng quản nhìn không được hỏi: “Người sao lại biết chuyện năm đó?”

Hòa Linh quay đầu lại, cười thiên chân vô tà, “Người chờ đợi tốt lắm...” Tạm dừng một chút, Hòa Linh tiếp tục: “Con của người trở về tìm người báo thù!” Nàng gần từng tiếng, nói xong cười ngọt ngào: “Nghĩ đến một sự kiện rất thú vị.”

“Thôi Ngọc không chết? Thôi tổng quản kinh hách.

“Hân đương nhiên không chết, bởi vì người phải chết là người!”

“Từ phu nhân. Người đứng sau màn hạ độc là từ phu nhân!” Thôi tổng quản dường như không có một tia chán chừ, “Thôi Ngọc ta biết rằng đã rơi xuống.” Thôi tổng quản bùm một tiếng quý xuống, “Ta chỉ tò mò mà nói Thôi Ngọc rơi xuống thôi. Hân muốn giết ta cũng không liên quan gì, ta chỉ gặp hân một lát.”

Hòa Linh cười: “Như vậy mới đúng! Muốn có câu trả lời xem ra bản thân phải xuất ra ít nhiều.” Hòa Linh nghiêm túc nói: “Thôi Ngọc hóa ra được Thần cơ doanh thu dưỡng, hân đổi tên thành Triệu Kỳ, hiện tại đang ở biên thành.”

Thôi tổng quản nỉ non: “Triệu Trữ, đúng rồi, lúc ấy Triệu Trữ quả thật có thể mang hân đi, quả là vậy.” Hân ngẩng đầu: “Đa tạ Ngũ tiểu thư đã cho biết.”

Hòa Linh lắc đầu: “Cảm tạ loại này không cần. Ta ghét nhất là khách khí, chúng ta hợp tác. Người giúp ta, ta tự nhiên sẽ giúp người. Lần đầu tiên hợp tác vui vẻ!”

Thôi tổng quản nhảy bèn, “Ngũ tiểu thư khó có thể có lần thứ hai!”

Hòa Linh nói: “Thế thời luân chuyển, ai có thể biết được tương lai! Được rồi, ta cũng mệt rồi, người biết rằng thân thể ta không tốt nên nghỉ ngơi tốt.”

Thôi tổng quản lui ra, Hòa Linh nghĩ tới đời trước, đời trước, Thôi Ngọc tới giết Thôi tổng quản, lúc đó nàng mới biết được, hóa ra Thôi tổng quản có một đứa con, họ đều nghĩ rằng hân không có cưới vợ, cô độc, nhưng không biết là hân từng có một người vợ gọi là Phong nương, hơn nữa còn có con trai, vạn phần không nghĩ đến chính là nữ nhân kia lại là thám tử của địch quốc. Mà hân tự mình giết chết Phong nương.

“Từ thăm!” Hòa Linh vuốt vòng dương chi bạch ngọc trên tay, trên mặt lãnh ý càng sâu.

“Nhưng không thể nào tưởng tượng nổi, Từ phu nhân là người đứng sau màn hạ độc kia, tiểu thư, Từ đại phu suýt chết, Thôi tổng quản nói vậy, có thể tin tưởng sao? Ngày thường thấy Từ phu nhân ôn nhu, cũng không giống loại người như vậy.” Xâm Âm chân chừ một chút, mở miệng nói.

Hòa Linh cười yếu ớt, chưa nói gì, đi vào phòng trong.

Xảo Nguyệt cùng Xảo Âm khó hiểu, họ càng ngày không hiểu tiểu thư, thực ra không cần biết, chỉ cần đi theo tiểu thư là tốt rồi.

Gần đây phủ tướng quân thật là náo nhiệt, phần lớn nguyên nhân là do màn hạ độc này, hiện giờ Từ đại phu đã chết, hết thảy tựa hồ đều tan thành mây khói.

Mười ngày sau, Hòa Linh có vẻ “tốt lên, cùng lúc đó Hòa Tuyết cũng được bỏ lệnh cấm túc. Trong khoảng thời gian này, Hòa Linh thân thể không tốt, cũng không tiếp đãi muội muội này, đợi tốt lên lần nữa thành an, tính đến đã nửa tháng không thấy. Hòa Linh hai má có chút ửng sau mấy ngày tỉnh dưỡng thoát nhìn càng đẹp mắt.

“Đại tỷ đã trở lại.” Hòa Linh thân thiết lại gần.

Tuyết Mai là nữ nhi đại phòng, năm kia lấy Trưởng tôn của Vương thượng thư, năm trước sinh được con trai, giờ coi như là cầm sắt cùng mình.

Đại phu nhân Chu thị cười thật vừa lòng, “Qua mấy ngày nữa là sinh thần của phụ thân, Hòa Tuyết cùng muội muội nhớ rõ, hiện giờ đến xem có cái gì cần giúp thì giúp đỡ. Đại thọ sáu mươi, không thể qua loa được. Nàng tuy rằng đã già đi, nhưng là cháu gái, tự nhiên phải đỡ đàn phần nào.”

Lời này nói ra, Lão phu nhân rất vừa lòng mỉm cười: “Mai tỷ nhi và muội muội có tâm. Thế nhưng trong phủ nhiều người như vậy sao phải cần Mai tỷ nhi làm gì. Chỉ cần có tâm là ta hài lòng.”

Hòa Mai rụt rè cười, nàng dịu dàng nói: “Đều là cháu gái của người mà.”

“Đại tỷ tỷ!” Hòa Tuyết vừa vào, nhanh chóng bỏ nhào vào lòng Hòa Mai, “Đại tỷ, tỷ đã trở lại, Tuyết nhi rất nhớ tỷ.” Lại nói cũng lạ, cùng dòng máu với mình có mấy tỷ muội nhưng lại chỉ thích đại tỷ này.

Hòa Linh ngồi bên cạnh Hòa Mai, bị Hòa Tuyết va chạm, suýt nữa ngã sấp xuống, nàng phui qua chỗ Hòa Tuyết chạm vào, tuy rằng trên mặt cười tươi, nhưng thái độ chán ghét cũng không giấu. Hòa Tuyết vẫn chưa phát hiện, nhưng người khác sao lại không thấy được!

Tứ phu nhân xấu hổ rất nhanh, nhưng mà chỉ là trong nháy mắt, liền khôi phục bộ dáng tươi cười. Ngoài Tứ phu nhân thì những người khác cũng hiểu được, nhưng Hòa Linh cần hồn nhiên, trước sau vẫn là bộ dáng tỉnh khiết.

Nhị phu nhân Phương thị thấy, không sợ thiên hạ loạn, châm ngòi nói: Ai nha, Linh tỷ nhi, thân thể cháu không tốt đúng không, không sao chứ?”

Lão phu nhân ghét bỏ liếc Phương thị một cái, Phương thị nhỏ giọng nói: “Ta quan tâm đến Linh tỷ nhi, cứ như vậy phá hủy đứa nhỏ là không được.”

“Ngươi có ý gì?” Hòa Tuyết ngay cả làm ra vẻ cũng không muốn làm. Là người nhỏ tuổi nhất, Hòa Tuyết trước giờ chỉ tùy hứng chút ít trước mặt tổ mẫu Vương thị, bị cấm túc nửa tháng, nàng ta đối với Hòa Linh đã tích tụ rất nhiều bức tức. Nhất thời quên mất lời mẫu thân dặn dò, trực tiếp đụng phải Hòa Linh.

Lão phu nhân nhìn chằm chằm Hòa Tuyết, “Quy củ đâu? Nữ nhân hô to gọi nhỏ, xúc động lỗ mãng, ngươi làm gì vậy. Trong nhà dạy ngươi như vậy hay sao?”

Hòa Tuyết ủy khuất dậm chân, “Tổ mẫu, đều là lỗi của Hòa Linh, đều là nàng ta...”

Tứ phu nhân nghiêm khắc: “Hòa Tuyết, mẫu thân ngày thường dạy con như vậy à?”

Tứ phu nhân mở miệng, Hòa Tuyết lập tức an tĩnh lại, nhưng bắt đầu ủy khuất khóc.

Hòa Linh ngồi một bên, nhàn nhã nói: “Hòa Tuyết thật là nghe lời Tứ thẩm!” Cũng không có nhiều lời, nhưng lời nói ra nghe có chút ý vị. Lão phu nhân trách cứ Hòa Tuyết nàng còn muốn cãi lại, Tứ phu nhân vừa mở miệng nàng liền ngoan ngoãn ngậm miệng, điều đó làm người ta cảm thấy không được thoải mái.

Nhị phu nhân lập tức: “Không, thật sự là nghe lời! Nương, con không phải nói nàng không nghe lời của nương!” Nàng ta còn cùng lão phu nhân ta một câu ngươi một câu, giấu đầu lòi đuôi thật đúng là làm người ta “vui sướng”.

“Không nói gì, không ai nói ngươi cầm điếu!” Lão phu nhân nhìn chằm chằm nhị phu nhân, gần từng tiếng.

Nhị phu nhân bị lão phu nhân ghét bỏ, co rúm lại một chút, mếu máo không nói lên lời.

Hòa Linh cũng không nói gì, tay vuốt vòng ngọc, cảm thấy ánh mắt tìm tòi của lão phu nhân, Hòa Linh ngẩng đầu đón nhãn, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trong phòng là một bầu không khí vô cùng quý dị, Hòa Mai đành giảng hòa, “Đã lâu không gặp, các muội muội thật sự ngày một trẻ đẹp hơn, tỷ tỷ như ta lại già đi không ít rồi”

“Ai nha Mai tỷ, nói đến trẻ đẹp, hẳn phải phiền tỷ chỉ bảo nhiều cho đám muội muội chúng ta mới đúng. Có cái gì tốt, nhất định phải nhắc nhở chúng ta lưu ý.” Nhị phu nhân quả nhiên là người tục tĩu. Hòa Mai cũng biết nhị phu nhân là loại người nào, chỉ nhọt nhạt cười, cũng không lên tiếng trả lời. Chỉ thứ hai có Hòa Chân mặt đỏ hồng, bộ dáng xấu hổ.

Ánh mắt Hòa Linh liếc qua Hòa Chân, nhưng không hề để lộ biểu tình gì. Kỳ thật, luận xuất thân, luận phong phạm, nhà kém cỏi nhất không phải mẫu thân nàng - Lan thị, mà là Nhị bá mẫu. Đại phu nhân là tiểu thư hàn lâm, khi gả đến đây liền tiếp sinh hai nam, hai nữ - Trí Tín, Trí An, Hòa Mai, Hòa Ngọc, ông trời chiếu cố nên địa vị rất vững vàng. Mà Tứ phu nhân là tiểu thư nhà quan Lễ bộ, tuy rằng chỉ có một nữ nhi là Hòa Tuyết, nhưng rất thủ đoạn, cùng tứ thúc “cầm sắt hòa mình”, không thua kém người khác. Nương nàng vì xuất thân từ thương gia khiến lão phu nhân có chút không vui. Trái lại, so với Nhị bá mẫu thì hoàn toàn bất đồng.

Nhà Nhị bá mẫu vốn vô cùng tốt, là nữ tử nhà quan, vừa vào cửa liền sinh một nam, một nữ cũng chính là Trí Viễn và Hòa Khánh. Lão phu nhân khá yêu thích, nhưng có câu đôi khi vận mệnh con người luôn khó đoán, sau một trận bệnh nặng, bà không qua khỏi. Vị Nhị bá mẫu hiện tại thực ra là do Nhị bá phụ tái giá. Nổi danh là đậu hũ Tây Thi, nếu như không phải nhờ mỹ mạo cùng một chút thủ đoạn với nam nhân, cũng sẽ không được gả vào. Lại

nói, lúc bà ta vào cửa đã có thai ba tháng. Chính vì vậy, trong phủ tướng quân ai cũng ghét bà ta, nhưng Nhị bá mẫu vẫn luôn tỏ ra không nhìn thấy điều đó, cả ngày chỉ biết phô trương nhan sắc.

Bằng sự đánh giá của Hòa Linh, thoát nhìn Nhị bá mẫu cũng không thực sự là kẻ ngược lớn mà không có đầu óc, nhất quyết đòi gả. Chỉ có thể nói, cái khôn khéo của bà ta so với người khác, vẫn còn có chút khác biệt nhưng đối với loại nam nhân như Nhị lão gia, chỉ cần đủ dùng là tốt rồi. Tuy rằng không phải thật sự khôn khéo, có lúc còn lộ bộ mặt con buôn ngu xuẩn, nhưng trong nhà này có một người nói chuyện không dùng quá nhiều đầu óc, đôi khi cũng không tệ.

“Được rồi, trong phòng này, cứ nghe thấy thanh âm của người là lại huyền ảo” Lão phu nhân ghét bỏ.

Nhị phu nhân thật sự ủy khuất muốn chết, bà ta lắc lắc khăn trong tay, ngồi ở chỗ kia.

“Gần đây trong phủ đã xảy ra không ít chuyện, từ nay trở đi cứ ngày mười lăm, ta muốn vào chùa miếu cúng bái, cầu phúc cho mọi người trong phủ. Mời các người cùng ta đi thôi.” Tầm mắt của lão phu nhân nhìn qua Hòa Linh, có một phần chán chường.

“Hòa Linh, với sức khỏe của con. Có thể đi được không?”

Hòa Linh cười yếu ớt trả lời, “Tất nhiên là có thể ạ.”

Lão phu nhân gật đầu, phân phó nữ hầu bên người, “Người phân phó xuống, để mọi người chuẩn bị.”

Có lẽ là nhân dịp Hòa Mai trở về, lão phu nhân phá lệ cao hứng. Tuy rằng trong đó có chút chuyện, nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình của bà. Chờ mọi người về phòng đã là buổi trưa, Hòa Khánh, Hòa Chân tự nhiên không đi cùng Hòa Linh, bắt quả người của Tì y phường - Lương ma ma bước đến.

Từ lần trước gặp Ngũ tiểu thư, bà ta đã cảm thấy người này rất đặc biệt. Hôm nay nhìn lại, dưới ánh mặt trời, bóng người đang mỉm cười ngọt ngào kia khiến cho ngay cả lão thái cao tuổi như bà ta cũng phải âm thầm khen ngợi! Ngũ tiểu thư này quả nhiên là cô nương xuất chúng nhất ở Sở phủ. Đừng nhìn Sở lão tướng quân luôn mang bộ dạng không trách cứ, cháu gái yêu quý của người ta, đừng có mà động vào!

“Ai u, tam phu nhân, Ngũ tiểu thư, mời đến đây, váy áo của Ngũ tiểu thư lần trước, chúng ta đã làm suốt đêm, ngài mau nhìn xem” Lương ma ma bước vội ra nghênh đón.

Lan thị mỉm cười, “Linh nhi, con nhìn xem có thích hay không.”

Hòa Linh vào phòng, thấy một đồng váy áo, gật đầu, “Không sai, cứ để đó đi!”

Ách? Cứ như vậy? Không thử? Lương ma ma khó hiểu.

Nàng ngẩng đầu, mặt mày nhu thuận, trêu ghẹo nói

“Nhớ mặc không đẹp, ta còn muốn mặc cho người xem sao?”

Lương ma ma vội vàng nặn ra một nụ cười, “Tiểu thư thật đúng là giết ta. Những bà tử như chúng ta đối với tay nghề của mình rất tin tưởng, tiểu thư cứ yên tâm, tất nhiên đẹp không thể chê được.”

Toàn là váy áo màu đỏ, thấy thế nào cũng giống như là chuẩn bị cho tân nương tử, cho dù gần đây trong thành có nhiều đám cưới vợ bé, cũng không cần mặc như vậy a. Bất quá lời này, Lương ma ma không dám nhiều lời, tiểu cô nương nhà người ta gặp phải chuyện tình thực thảm, bà ta mà còn nói, thật sự quá thiếu đạo đức rồi. Làm nữ nhân, không thể sinh con, sao còn gả ra ngoài được! Suy nghĩ như vậy, đúng là có thể lý giải vì sao nàng hiện tại lại làm nhiều váy áo màu đỏ.

Hòa Linh cũng không nói nhiều với Lương ma ma, chỉ phân phó Xảo Âm đem quần áo mang đi. Trở về phòng thay quần áo, Hòa Linh đứng ở trước gương, thời tiết có chút lạnh, nàng mặc một thân váy dài đỏ, các lớp váy trong cũng màu đỏ, bộc lộ nhan sắc yêu kiều.

Xảo Nguyệt tự đáy lòng nói: “Màu sắc này thực sự rất hợp với tiểu thư.”

Hòa Linh vốn không phải kiểu người nhan sắc nhạt nhòa, nếu nhìn kỹ sẽ thấy nàng là một đóa hoa quý giữa chốn nhân gian. Một thân váy áo rực rỡ, xán lạn như lửa, vô cùng thu hút ánh mắt người khác.

Hôm sau, Hòa Linh mặc bộ váy áo đỏ rực đó đến thính an, lão phu nhân có nghe nói, nhưng cụ thể bộ dáng như thế nào thật ra vẫn chưa nhìn thấy, nhưng việc nhỏ như vậy, cho tới bây giờ bà cũng không để ở trong lòng. Chỉ là khi thấy Hòa Linh, lão phu nhân lập tức ngây người. Bà hơi hơi nheo mắt, đứng lên đánh giá Hòa Linh từ trên xuống dưới.

Hòa Linh hơi phúc thân hành lễ, “Hòa Linh thính an tổ mẫu.”

Lão phu nhân gật đầu, Hòa Linh là người đến trễ nhất, vài tỷ muội khác đều đã đến, thấy nàng như vậy, trong lòng họ cũng rất kinh ngạc. Hòa Linh hôm nay thật sự rất đẹp, toàn thân bao phủ một sắc đỏ rực rỡ, chẳng có mấy người dám mặc như vậy đâu!

Hòa Tuyết đã được Tứ phu nhân dặn dò, không tiếp tục theo dõi chuyện của người khác nữa, thành thật ngồi ở bên cạnh Hòa Linh, liếc Hòa Linh vừa

nhìn vừa lộ vẻ chán ghét, ganh tị.

Nhị phu nhân chặc chặc nói: “Linh nhi này so với tân nương tử còn hoàn hảo xinh đẹp hơn nhiều!”

Một thân hồng y, áo choàng đỏ rực, đẹp đẽ quý giá. Nếu là nữ tử tầm thường ăn mặc như vậy, sợ là sẽ tục khí tới cực điểm, nhưng cổ tình nàng không có, không chỉ không có, mà còn đẹp đến mức khiến người đối diện như đui mù.

“Nhị bá mẫu, người hình như rất thích, chờ thêm mấy ngày nữa trong phủ làm trang phục hè, người cũng chọn một ít đi, sẽ càng đẹp hơn a!” Hòa Linh cười dài nói.

Nhị phu nhân vội vàng xua tay, “Áy, không thể được, màu đỏ thắm ta mặc không đẹp. Màu sắc tươi sáng như thế, cũng chỉ có tiểu cô nương các con mặc đẹp đi!” Nhị phu nhân trầm nghĩ, đừng nói là ta, cho dù là tiểu cô nương, cũng không thể mặc màu sắc này a! Người đã mặc đẹp rồi, người bên ngoài học người, tư sắc lại không bằng người, không phải sẽ bị đem ra so sánh hơn kém sao? Không bằng mặc một chút màu sắc tương phản mới tốt! Nghĩ vậy thì, bà ta âm thầm cân nhắc, cũng không thể để Hòa Khánh, Hòa Chân chọn màu đỏ, so ra thì hai cô nương nhà mình chẳng phải kém sao!

Hòa Linh làm sao không biết nhị phu nhân tâm tư cẩn thận, nàng cúi đầu cười yếu ớt, ôn nhu. Thân mình màu đỏ sắc bén điểm lệ, nàng ôn nhu cười đứng là hóa giải sự sắc bén ấy không ít.

“Khỏi bẩm lão phu nhân, đại thiếu gia đến đây.” Tiểu nha hoàn bên người lão phu nhân bẩm báo, lão phu nhân nghe xong, mặt mày tươi cười như hoa “Trí Tín đã trở lại?”

“Tổ mẫu!” Có thanh âm của nam tử cất lên, Hòa Linh nhìn qua, đúng là đại đường ca của nàng tên Trí Tín. Sở Trí Tín vén rèm lên bước vào cửa, quỳ xuống nói, “Trí Tín thỉnh an tổ mẫu.”

Triều đại này rất chú trọng khoa cử, trọng văn khinh võ, thái bình thịnh thế. Nam tử mặc kệ gia cảnh ưu việt như thế nào, nếu thông qua khoa cử đạt công danh, luôn khiến cho người ta xem trọng ba phần, vì thế, nam tử chỉ cần đúng độ tuổi, đều đã nhập học đường. Vài tôn tử của Sở gia đều ở trong học đường, như vậy càng có lợi cho việc đọc sách.

Lão phu nhân hoàn toàn không có bộ dáng nghiêm túc giống mọi ngày nữa mà mặt mày đều là ý cười, “Mau tới đây ngồi, sao con đã trở về? Hay là có việc gì?”

Trí Tín vội vàng trấn an nói: “Tổ mẫu chớ lo lắng, cũng không phải chuyện gì lớn. Lần này xuống núi, cháu trai đi cùng Tạ công tử.”

Lão phu nhân lại thoải mái, “Phải chăng là con trai của Tạ thừa tướng - Cẩn Chi công tử?”

Trí Tín gật đầu, “Đúng vậy ạ.”

Trưởng tử của Tạ thừa tướng, Tạ Du Vân, tự Cẩn Chi, 9 tuổi đã ghi danh trên bảng thám hoa, gần một trăm năm qua, đây là người duy nhất. Hấn cao nhã tuấn nỷ, ngọc thụ lâm phong, là vị hôn phu trong mộng của không biết bao nhiêu nữ tử trong kinh. Đồng thời, cũng là người tôn quý để kết giao trong mắt các nam tử khắp thiên hạ.

Vĩnh An có câu tục ngữ, nam Hàn Mộc bắc Cẩn Chi. Nam là chỉ Túc Thành hầu – con trai độc nhất của trưởng công chúa tên gọi Lục Hàn, mà bắc còn lại là chỉ trưởng tử Tạ Cẩn Chi của Tạ thừa tướng. Hai người này lại phân biệt ở hai phía nam – bắc của thành Vĩnh An, bởi vậy mới có lời đồn đãi. Lục Hàn là hoàng thân quốc thích, thân phận tôn quý, tính tình cao ngạo, lạnh lùng khó tiếp xúc, làm việc chưa bao giờ nể mặt hay lưu tình ai, rất khó sống chung. Tuy rằng cũng lãnh đạm, nhưng Tạ Cẩn Chi công tử có vẻ dễ thân cận hơn nhiều, trừ điểm đó ra, hấn tài hoa hơn người, có thể trở thành bạn bè của hấn, đối với sự nghiệp học hành của mình cũng có trợ giúp.

“Có thể cùng Tạ công tử tương giao, cũng đủ để chứng minh Trí Tín tài giỏi. Ở trên học đường, tình bạn là đáng trân quý, con nhất định phải quý trọng.” Lão phu nhân vừa lòng nói.

Trí Tín: “Tôn nhi đã biết.”

“Ngày khác nếu rảnh a, nên mời Cẩn Chi công tử tới phủ chúng ta làm khách. Các tiểu thư của phủ Sở tướng quân chúng ta đều là người bất phàm, nói không chừng còn có thể đạt được một cộc hôn sự, bạn tốt biến thành muối phu của con, đây không phải chuyện nở mày nở mặt sao!” Nhị phu nhân a dua.

“Đúng là nói vậy!” Lão phu nhân cười trách mắng, tuy rằng nói như thế, nhưng trong thâm tâm chưa chắc đã nghĩ như vậy, lời này của nhị phu nhân hóa ra cũng nói trúng tâm tư của những người khác, sắc mặt ai nấy đều nhu hòa, tất cả chìm trong bầu không khí hòa thuận, nhất trí.

Hòa Linh cúi đầu cười lạnh một tiếng, cổ kim nén nội tâm kích động, khăn trong tay cơ hồ bị nàng vò nát.

Tạ công tử, hay cho một Tạ công tử!

Mọi người chẳng ai ngờ được, Tạ công tử mà bọn họ luôn nhìn thấy, người suýt chút nữa cưới Sở Hòa Linh nàng. Tối hôm trước ngày thành thân, cái người được xưng tụng là vô cùng khiêm tốn, ha ha, người khiêm tốn!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Hòa Linh với Cẩn Chi quen biết có chút sâu xa, nhưng thật ra Hòa Linh nhờ tới Trí Tín đường ca, nếu hần không giao hảo cùng Tạ Cẩn Chi thì Tạ Cẩn Chi cũng không chọn nàng. Người Tạ Cẩn Chi yêu đã chết, hần bị dòng họ bức hôn, chính vì điều này nên nàng-Sở Hòa Linh đã trở thành tấm bình phong cho hần sao?

Hần đến nhà cầu hôn, sau đó lại hủy hôn với nàng, Hòa Linh không yêu Tạ Cẩn Chi, nhưng nàng oán hận người này. Thế diện của nàng vì Tạ Cẩn Chi “trợ giúp” một chút cũng không còn.

Nhưng ngay cả như vậy, đời trước nàng nhắm vào phủ Thừa tướng cũng không phải vì Tạ Cẩn Chi hủy hôn. Tân hoàng đăng cơ, phủ Thừa tướng cùng phủ tướng quân đều là cái gai trong mắt tân hoàng, phủ Thừa tướng quá nổi bật! Dưới tình huống như vậy, phủ tướng quân bọn họ chỉ có cách ở phía đối lập với phủ Thừa tướng mới có thể tồn tại lâu dài. Nhưng hoàn toàn không có ai tin tưởng nàng! Nàng đã chết, phủ tướng quân và phủ Thừa tướng lại giao hảo, thật sự ngu ngốc, cứ như vậy Sở gia bị hủy diệt.

Hòa Linh nhìn không được nở nụ cười, Xảo Nguyệt thấy tiểu thư không biết nghĩ cái gì mà cười thoải mái vậy, mở miệng nói: “Tiểu thư, từ chỗ lão phu nhân về ngài liền nhũn mày lại, chúng nô tỳ lo lắng gần chết! Giờ thấy ngài cười nô tỳ cũng an tâm”

Hòa Linh đuổi người: “Ngày mai đi chùa thấp hương, hai người các người đều đi cùng ta.”

“Dạ!”

“Linh nhi.” Lan thị người chưa tới mà đã nghe thấy giọng, Hòa Linh đứng dậy, “Mẫu thân sao lại đến đây?”

Lan thị cười ha hả ngồi xuống bên nàng, trong mắt đều là vui sướng, “Linh nhi mặc như vậy là đẹp nhất.”

Hòa Linh bĩu môi nói: “Mẫu thân sẽ không chỉ vì điều này mới tới?”

Lan thị liếc nàng một cái, nói: “Mẫu thân không được khen con một câu à?” Nghĩ một chút, Lan thị tiếp tục nói: “Chỉ là một nữ hài tử như con luôn mặc màu đỏ thắm, như vậy không tốt lắm. Ngày mai đi chùa, vẫn là thuần khiết chút. Nữ nhân trong sáng, ôn nhu không màng danh lợi mới là tốt nhất.”

Hòa Linh cười tươi, thân nhiên nói, “Con hiện tại mặc y phục cũng không thể tùy ý sao?” Nàng cắn môi, “Sắc mặt con tái nhợt, nếu không mặc màu sắc tươi tắn chút thì có vẻ nhợt nhạt giống quý?”

“Nha đầu này, con nói gì vậy. Thật cứng đầu, con muốn mặc gì thì mặc! Mẫu thân muốn tốt cho con mà con còn không cảm kích. Mẫu thân nói cho con, ngày mai, đại ca con sẽ hộ tống chúng ta đi chùa. Ta nghe hần nói Tạ Cẩn Chi công tử hần cũng đi. Cơ hội tốt như vậy, không thừa dịp nắm chắc thì còn chờ khi nào nữa? Mẫu thân đều là vì tốt cho con, công tử Tạ gia là nam tử cao cao tại thượng như vậy làm sao không thích con được?” Lan thị cảm thấy được nữ nhi quả là không hiểu lòng nàng.

Hòa Linh nở nụ cười ngọt ngào, “Hần sao có thể để ý con được? Nương, người đừng phí sức làm gì, Tạ công tử, người hần yêu chính là biểu muội Dương Châu gầy như ngựa của hần.”

Vì người biểu muội này, hần thậm chí muốn xuất gia! Dù cho bao cô nương yêu điệu, không phải nàng ấy thì không được.

Lan thị giật mình: “Làm sao con biết được?” Trầm mặc một chút, bà nhũn mày: “Cái gì mà Dương Châu gầy như ngựa! Con nói cái gì! Một cô nương mà nói chuyện thật khó nghe, nếu như để người ngoài biết được thì làm thế nào? Lại nói, con làm sao kém hơn người ngoài được.”

“Con thân thể không tốt chính là khuyết điểm lớn nhất!” Hòa Linh thương cảm: “Nương, con cũng không biết có thể sống bao lâu nữa, con biết con không phải chỉ có mười năm thọ mệnh, nhưng con quả thật đã hai lần trúng độc, đến tận cùng có di chứng gì, ai cũng nói là không tốt. Thái y cũng không dám nói, phải không? Con biết nương mọi chuyện đều đối tốt với con, nhưng thân thể con như vậy, cho dù người có trong sạch cũng không có kết quả gì. Lâu dài sợ thân thể lụi bại không thể có con. Chúng ta có thể không kết thiện duyên nhưng cũng không thể kết ác duyên. Nói khó nghe hơn không thể đem thêm trợ lực cho Trí Ninh liên thôi, đừng cho hần trêu chọc cừu gia. Chỉ có xấu chứ không có gì ổn cả.”

Hòa Linh vẻ mặt cô đơn, nội tâm lại cười lạnh không thôi, nàng biết nên uy hiếp Lan thị ở đâu, quả nhiên, nghe có thể sẽ đem đến phiền toái cho con trai, Lan thị lập tức, “Nương đúng là không hiểu biết bằng con, Hòa Linh, đều nghe lời con, nương không nói nhiều nữa.”

Nhanh vậy làm cho Hòa Linh suýt nữa cười phá lên, nàng vuốt cằm: Để cho họ gây sức ép. Chúng ta đứng ở một bên, không chừng còn có thể ngư ông đắc lợi.”

Hòa Linh làm sao lại không nhìn ra, Tạ Cẩn Chi này là miếng thịt béo, các phòng đều nóng lòng muốn thử. Thật ra hiện tại nghĩ đến kiếp trước bản thân xem nhẹ Sở Trí, muội muội hần vẫn chưa thành thân nhưng đều ái mộ Tạ Cẩn Chi, dưới tình huống như vậy, hần lại cực lực tác hợp mình với Tạ Cẩn Chi, có thể thấy được, hần biết Tạ Cẩn Chi là cái dạng người gì. Không đành lòng nhìn chính muội muội của mình nhảy vào hố lửa nhưng lại có thể trở mặt nhìn đường muội bị lừa, thật đúng là sẵn sàng muội muội thật tốt ca ca à!

“Cần Chi công tử tự nhiên mỗi người đều yêu thích” Lan thị vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng giọng nói vẫn nồng đậm buồn bã. Tuy vậy, rốt cuộc cũng không đề cập tới muốn cho Hòa Linh ăn mặc như thế nào.

Hòa Linh nghĩ đến bị nàng nói như vậy đoán chừng nương nàng không bao giờ nói đến chuyện lập gia đình, sẽ không vì nàng lo liệu, nếu thật sự có người nói ra nàng sợ sẽ bị làm khó dễ. Cũng không đúng như thế sao? Chỉ cần thân thể nàng vẫn hư nhược, nương nàng tuyệt đối không để nàng lập gia đình, dù sao không thể cho đệ đệ có thêm phiền toái! Nghĩ đến đây, Hòa Linh thật sự cảm thấy cao hứng, nương nàng có thể nghe lời nàng.

“Mỗi người đều thích hần, cũng không có nghĩa là ai hần cũng yêu.”

Lan thị tò mò: “Con sao lại biết người Cần Chi công tử yêu là biểu muội của hần?”

Hòa Linh nói: “Con nghe lén được.” Không nói nhiều, nàng dùng khăn tay che miệng ngáp, nàng tựa hồ rất mệt mỏi, Lan thị nhớ đến: “Thân thể con thật quá yếu.” Nói xong rồi rời đi.

Hòa Linh chuẩn bị ngủ trưa, “Về sau phu nhân tới, phải cho ta biết.”

Xảo Âm dạ, Hòa Linh hài lòng.

Ngẫm lại thật là có ý tứ, mỗi người đều coi Tạ Cần Chi như là lang quân như ý, sẽ không nghĩ đến, Tạ Cần Chi có đáng giá như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Hòa Linh thức dậy tương đối sớm, Xảo Nguyệt trang điểm cho nàng, Hòa Linh tùy ý ăn mặc thật tinh xảo.

Sống lại mười năm trước. Ngày thường ở nhà, Hòa Linh chỉ đơn giản buộc tóc hai bên, lần này đi ra ngoài phải ăn mặc thỏa đáng một chút. Xảo Nguyệt khéo tay búi tóc trên đỉnh, phần tóc còn lại xổ ra, Hòa Linh vừa lòng gật đầu.

Nàng chọn áo màu vàng, quần là đỏ thẫm, áo choàng cũng màu đỏ có hai quả cầu nhưng nhỏ khiến nàng trông kiều diễm động lòng người.

Tuy rằng Hòa Linh dậy sớm nhưng chuẩn bị khá lâu. Chờ nàng thu thập thỏa đáng, Lan thị đã thúc dục hai lần, khi Hòa Linh xuất môn, những người khác đã muốn đi từ lâu rồi, Lan thị liếc một cái, nén giận nói: “Con làm gì mà lâu vậy, ngày xưa, đều là con đến sớm nhất mà.”

Hòa Linh khép mí, Xảo Nguyệt vội vàng đem băng ghế để nàng đi lên xe ngựa, Hòa Linh nắm tay Xảo Âm bước lên xe ngựa, cười nói: “Mẫu thân, không nhanh thì tô mầu mắt húng.”

Lan thị cuống lên, lập tức lên xe ngựa.

Nhất thời, hai mẹ con không có lời nào để nói. Thế nhưng nàng cũng không để ý tại sao sắc mặt Lan thị lại khó coi như vậy, nàng khẽ ngâm điệu hát dân gian, xuyên qua tấm màn xem xét bên ngoài, dường như rất mới lạ đối với nàng.

“Giọng điệu kỳ quái, con ngâm khúc bài hát gì vậy?”

Hòa Linh cười hi hi, “Đồng dao!”

“Nương thật sự chưa từng nghe qua!”

Hòa Linh không nói tiếp, đột nhiên chuyển đề tài, “Nương, Trí Ninh nên trở về rồi?”

Lan thị lập tức vui vẻ, “Ừm, Trí Ninh sẽ nhanh trở lại, hoảng một cái, hần đã đi ba tháng rồi, không biết lịch lãm như thế nào.”

Hòa Linh điểm ngón tay, cười, “Đi theo Triệu tiên sinh là một đại nho như vậy, đương nhiên là có thành tựu rồi.”

“Cũng chưa chắc, điểm ấy thật ra con nói đúng. Bất quá đệ đệ con từ nhỏ thông minh hơn người, nếu không phải vậy, Triệu tiên sinh cũng sẽ không thích hần. Lại nói, hai tỷ đệ các con đặc biệt giống nhau, con dung mạo giống nương, đệ đệ con tài hoa giống cha con, không thể tốt hơn nữa.” Lan thị có vài phần đắc ý. Đứa con này quả thực khiến bà kiêu ngạo.

Hòa Linh kéo dài ngữ điệu, “Triệu tiên sinh a....”

Lan thị không phát hiện hàm ý trong lời nói của nàng, vẫn đắc ý như trước.

Hòa Linh cười: “Triệu tiên sinh có hai người con gái hả nương? Nghe nói là tỷ muội song sinh!”

“Đúng vậy. Nhưng mà đệ đệ con thật ra ít khi nhắc đến các nàng. Con nghĩ gì mà nhắc đến?” Lan thị hiếu kỳ hỏi. Kỳ thật Lan thị cũng không có nhiều tâm cơ.

Hòa Linh sáng giọng: “Con không nghĩ, Triệu tiên sinh đối tốt với đệ đệ, nói không chừng là nhìn trúng đệ đệ, muốn hần làm con rể!” Nói xong, Hòa Linh đánh giá vẻ mặt của Lan thị, Lan thị lập tức đen mặt, “Đệ đệ con có tạo hóa riêng, như thế nào làm con rể người khác. Không cần nói bậy!”

Hòa Linh cúi đầu, cười trào phúng, hóa ra, nương nằng vốn dĩ không muốn, Ai có thể nghĩ được, đòi trước bà thương con dâu hơn cả con ruột của mình! Không biết là nương nằng ngu ngốc hay Triệu thị rất có thủ đoạn. Nghĩ đến có khả năng là về sau!

Hòa Linh không nói chuyện phiếm nữa, lại hát kể điệu hát dân gian...

“Con hát cái gì mà con thỏ con thỏ, nương nghe thế nào cũng không hiểu.” Lan thị đáp lời.

Hòa Linh nghiêm túc, “Con hát nương nghe!... Con thỏ lớn bị bệnh, con thỏ thứ hai trông nom, con thỏ thứ ba mua thuốc, con thỏ thứ tư sắc thuốc, con thỏ thứ năm đã chết, con thỏ thứ sáu khiêng, con thỏ thứ bảy đào hầm, con thỏ thứ tám chôn, con thỏ thứ chín ngồi dưới đất khóc, con thỏ thứ mười hỏi hân vì sao khóc? Con thỏ thứ chín nói, con thỏ thứ năm ra đi không trở lại nữa!...”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Nói chuyện một hồi cũng tới lúc đến chùa chiền, Lan thị mới mặc kệ cái gì con thỏ, dẫn đầu hạ cổ kiệu. Hòa Linh nương mảy, Xảo Nguyệt vội vàng đem mảnh xúc lên, “Tiểu thư, bên ngoài có chút gió, thân thể người không khỏe, chỉ bằng nương theo áo choàng đi!”

Hòa Linh gật đầu rồi thận trọng xuống xe ngựa. Xảo Nguyệt như nghe được trong nháy mắt có tiếng hút không khí.

Lão phu nhân Vương thị nhíu mi nhìn Hòa Linh, Hòa Linh cười tủm tỉm, “Tổ mẫu.”

Người của tướng quân phủ đều mặc một thân trắng trong thuần khiết, chỉ có Hòa Linh, đỏ rực sáng chói. Tuy rằng mới 12 tuổi, nhưng mà nàng đã rất đẹp rồi. Người vốn đã đẹp nay lại mặc đồ đỏ thắm, thật khiến người khác như đui mù.

Trong lòng lão phu nhân kỳ thật cũng không vừa ý, nói chung người lớn tuổi thích kiểu người hiểu chuyện, dịu ngoan. Tuy thể hiện một chút cũng không phải không thể nhưng cái mà lão phu nhân muốn thể hiện ở đây là chỉ phương diện tài hoa chứ không phải dung mạo. Hòa Linh như vậy, thật sự không khiến bà ta hài lòng lắm. Lẽn đạm gật đầu, lão phu nhân mang theo các vị nữ quyến tiến vào đại điện thăm viếng. Từ kiếp trước bị trúng độc, Hòa Linh không còn tin tưởng thần linh. Nàng cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện xấu gì, vì sao lão thiên gia vẫn không hậu đãi nàng? Bởi vậy, đã mười mấy năm rồi nàng chưa từng đặt chân tới chùa miếu, lần này đến cảm thấy thật mới mẻ.

Hòa Linh đứng ở cuối cùng, đi theo mọi người cùng nhau vào thăm viếng, thăm viếng xong, lão phu nhân tìm đại sư để giải quẻ. Hòa Linh không đi, cũng không quan tâm lão phu nhân hỏi cái gì, chuyện đó cũng nàng không có quan hệ. Trên đại điện người đến nói liên không dứt, rất nhiều người đi qua Hòa Linh, đều phải ngoái lại nhìn một chút, Hòa Linh đều lơ đãng không thèm để tâm. Giải quẻ xong, lão phu nhân cùng mấy vị phu nhân lại đi nghe đại sư giảng pháp, lúc này Hòa Linh lại càng không muốn đi.

Giảng pháp quá buồn tẻ và khó hiểu, các cô nương tất nhiên không vui, có Hòa Linh dẫn đầu, mọi người cũng đều thuận thế không đi. Lão phu nhân đành không miễn cưỡng, dặn Trí Tín an bài mấy người đi thiện phòng. Người đi bái Phật không ít, bình thường các cô nương gia đều ở thiện phòng, cũng không có cái gì không ổn.

Trí Tín đưa vài vị muội muội vào thiện phòng, mỉm cười nói: “Bọn muội muội ở chỗ này ăn chút trà quả, chờ trong chốc lát, tổ mẫu và các phu nhân chắc cũng cần khoảng một canh giờ mới ra.”

Hòa Ngọc gật đầu, “Bọn muội đã biết. Đại ca, huynh cũng ngồi đi a!”

Từ trước đến nay, Trí Tín đối với vị muội muội này yêu thương nhất, Hòa Ngọc đã nói như vậy, hân cũng thuận thế ngồi xuống. Trí Tín vừa ngồi xuống, Hòa Tuyết lập tức không chút nào che giấu hỏi: “Đại ca, muội nghe nói, hôm nay Cần Chi công tử cũng tới nơi này bái Phật, huynh không phải đi tiếp đón công tử ấy sao?” Tuy rằng tuổi còn nhỏ, vẫn chưa đến thời điểm hôn phối, nhưng nàng ta cũng biết, người nọ là người cực phẩm như thế nào, khó kiếm như thế nào, chỉ hận không thể lập tức gả cho người ta. Nhưng ai cũng trông mong vào chuyện tốt này, nàng ta không thể chậm chân được.

Trí Tín mỉm cười: “Tiểu nha đầu.” Cũng không nói đi hay không đi.

Hòa Linh không thèm để ý tới bọn họ, thẳng tay cầm lấy trà quả, nói là trà quả, bất quá chính là điểm tâm trong chùa làm. Hòa Linh đoan trang bỏ tay xuống, cũng không ăn.

Hòa Tuyết thấy vậy, hừ lạnh nói: “Già mồm!” Cao thấp đánh giá Hòa Linh một phen liền ghen tị nói: “Mọi người đều đến đây bái Phật, ăn mặc thanh nhã lịch thiệp, không giống người nào đó, ăn mặc yêu khí, không biết là muốn câu dẫn ai!”

Hòa Linh chả buồn liếc nàng ta, tự nhiên nói: “Đã sớm nghe qua, cái gì gọi là suy bụng ta ra bụng người. Hiện tại ta thấy lời này nói quả nhiên có đạo lý.”

Hòa Tuyết thay đổi sắc mặt, cả giận nói: “Người có ý tứ gì!”

Hòa Linh ngẩng đầu, gất gao nhìn chăm chăm Hòa Tuyết, “Ngươi nói xem ta có ý tứ gì?”

Trí Tín hoà giải: “Được rồi, hai tiểu nha đầu các muội quy củ một chút. Nơi này là chùa chiền, chú ý giữ đúng mực.”

Hòa Linh không còn là tiểu cô nương ngày xưa, nàng tự tiểu phi tiểu nhìn về phía Trí Tín, mềm giọng hỏi: “Lời này của đại ca nói không đúng lắm. Muội không phải không biết quy củ, cũng đâu có tuân thủ không đúng mực. Người tuổi nhỏ mà đã tư xuân, cũng không phải là muội!”

“Ngươi!” hốc mắt Hòa Tuyết phỉm đỏ, nàng ta tức giận thở dốc, Trí Tín lớn tiếng kêu, “Hòa Linh!”

Hòa Linh cũng không sợ Trí Tín, trái lại, nàng trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn, vẫn mang theo ý cười, “Đại ca có chuyện gì phân phó?” Hòa Linh thích cười, nhưng trong nụ cười của nàng lạnh như băng, âm trầm như vậy làm cho Trí Tín đứng là không biết nói lời nào.

“Đại con thô bị bệnh, nhị con thô xem, tam con thô……” Hòa Linh nói xong liền cúi đầu hát điệu hát dân gian, tay đùa nghịch trà bánh giống như tất cả mọi chuyện đều bình thường!

Hòa Ngọc, Hòa Khánh cùng Hòa Chân ba người vẫn chưa đáp lời, chỉ quan sát tình hình, cũng không dám mở miệng. Hòa Tuyết uất hận nhìn chăm chăm Hòa Linh. Thời điểm trước khi Hòa Mai chưa gả, Hòa Linh không chấp nhận với Hòa Tuyết, bởi vậy cho tới bây giờ nàng ta nháo thế nào cũng được. Giờ Hòa Mai đã đi rồi, Hòa Linh lại đột nhiên thay đổi tính tình, lần này mọi người lại không biết làm thế nào mới phải.

Trí Tín là một đại nam tử, tuổi tác không lớn, đối với việc xử lý hậu trạch không có kinh nghiệm, hấn dụ đi một chút rồi mới nói: “Hôm nay thời tiết không tệ, Hòa Ngọc, muội dẫn các muội muội khác ra ngoài dạo đi!” Hấn tưởng là, Hòa Linh thân thể không tốt, tất nhiên sẽ không đi ra ngoài, ai ngờ vừa dứt lời, Hòa Linh đã đứng dậy, “Đi thôi!”

Hấn hơi hơi nhú mi, nhưng thật ra không biết tiếp theo phải làm sao.

Hòa Linh làm sao không biết ý tứ của Trí Tín, nhưng cái người cứ thích xem người khác không thoải mái, đặc biệt dám giờ trò trước mặt nàng, từ trước đến nay nàng tuyệt không khách khí.

Hòa Linh hừ một tiếng rồi bước ra cửa, Hòa Tuyết dặm chân đi sau.

Ngôi chùa này ba mặt dựa vào núi, khí hậu vô cùng tốt, buổi trưa ánh mặt trời ngày xuân chiếu xuống, phơi nắng có cảm giác rất ấm áp. Chùa quanh năm được hương khói nhưng cũng từng sửa chữa lại, rất nhiều chỗ tiến hành tu bổ đơn giản, khắp nơi để lộ phong cách cổ xưa. Buổi chiều ít người thấp hương bái Phật, gió xuân phảng phất trên mặt, sợi tóc bay trong gió, Hòa Linh cảm thấy giống như mình không còn ở nhân gian.

Nàng thật sự là lâu lắm không tới nơi này, hiện tại nhìn, đúng là cảm thấy có vài phần mới mẻ. Tâm tình thoải mái, Hòa Linh đi nhìn một chút, cũng không quan tâm đám người Hòa Ngọc ở phía sau.

Hòa Tuyết cắn môi: “Nhị tỷ, chúng ta đi bên kia đi, bên kia hoa nhiều hơn, nếu là ngắm cảnh, tất nhiên nên đi những nơi xinh đẹp”

Hòa Ngọc ho nhẹ một tiếng: “Linh nhi thân mình yếu ớt, chúng ta nếu đi chỗ khác, không thể đứng cùng một chỗ với muội ấy. Bằng không có chuyện gì, chúng ta ăn nói thế nào với tổ mẫu?” Nàng nhìn bóng dáng Hòa Linh, chỉ thấy tiểu cô nương đỏ rục ở phía trước căn bản là mặc kệ mọi người, thờ dài nói: “Phía trước còn có cái đình, chúng ta ra đình nghỉ tạm một chút, khi đó, nhị tỷ sẽ cùng muội đi ngắm hoa được?”

Hòa Tuyết gật đầu, lập tức trào phúng: “Tứ tỷ tỷ, chẳng phải quan hệ giữa tỷ với ngũ tỷ rất tốt sao? Sao không thấy nàng quan tâm tỷ đâu! Ha ha a!” Đối với tỷ tỷ chỉ thứ hai, Hòa Tuyết cho tới bây giờ không hề khách khí.

Hòa Chân cắn môi, tội nghiệp, “Lục muội muội, đừng nói ngũ muội như vậy. Muội muốn mọi người hiểu lầm ta sao?”

Hòa Tuyết cười lạnh: “Ai ui, hiểu lầm? Tỷ thật đúng là hay nói giỡn!” Hòa Tuyết không thích Hòa Linh, đương nhiên cũng không thích Hòa Chân, các nàng có cái thân phận gì, thế nhưng cùng nàng gọi tỷ muội, ngầm lại thật ghê tởm. Mẫu thân nàng là môn đệ thụ hương, bọn họ đâu phải, mẫu thân các nàng người là nữ nhi thương hộ, kẻ khác là đầu hủ Tây Thi, thân phận như vậy, nói đi nói lại đều dọa người, cũng không biết năm đó tổ phụ, tổ mẫu nghĩ như thế nào mà đáp ứng hôn sự như vậy.

“Tốt lắm. Ở bên ngoài, chú ý đúng mực.” Trí Tín mở miệng, đối với các muội muội, hấn đều không hài lòng, nhìn xem, hai vị muội muội trong nhà hấn, Hòa Mai và Hòa Ngọc biết điều, có tri thức hiểu lễ nghĩa, có tài hoa, quả nhiên nữ nhi phải do mẫu thân dạy bảo. Chỉ thứ hai tam phòng không cần nói, tứ phòng…… Tứ thâm ôn nhu khéo léo nhưng thật ra quá mức nuông chiều, mới dạy dỗ ra Hòa Tuyết không hiểu chuyện.

“Đại ca, muội……” Hòa Tuyết muốn cãi lại, đang nói đột nhiên ngừng lại, nàng không thể tin nhìn phía trước, cả người đều ngây dại. Theo tầm mắt của nàng nhìn qua, Trí Tín tiến lên từng bước mỉm cười tiếp đón, người nọ chẳng phải là Tà công tử đây sao.

Các cô nương Sở gia cũng giật mình, đã nghe qua Sở công tử xuất sắc, nhưng giờ đem so sánh thật không bằng một phần vạn công tử nhà người ta. Tà công tử một thân áo trắng, búi tóc cẩn thận tỉ mỉ, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan tuấn mỹ quả thực không giống người phàm, khí chất quanh thân lại làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

Mà cô nương bên cạnh Tà công tử cũng một thân áo trắng, thanh nhã như nước.

Cũng không biết Trí Tín nói gì đó, Tà công tử hơi gật đầu hướng các cô nương Sở gia.

Hòa Linh ngẩng đầu, vừa mới thấy một màn như vậy, Tạ công tử và vị biểu muội mà hắn luôn tâm tâm niệm niệm đứng chung một chỗ, đúng là một đôi bích nhân. Đại khái là nhận ra ánh mắt của Hòa Linh, Tạ công tử nhìn lại đây, Hòa Linh nhướn mày, lập tức..... tiếp tục đi tới. Nàng không có tâm tình cùng người này quen biết.

Trí Tín đứng ở bên cạnh Tạ Căn Chi, xấu hổ cười nói:“Ngũ muội muội mới gặp chuyện không may, tính cách có chút cổ quái, Căn Chi huynh chớ cùng tiểu cô nương chấp nhặt.”

Tạ Căn Chi nhìn bóng dáng lửa đỏ kia biến mất, thanh âm ôn nhuận trong sáng,“Ta tất nhiên sẽ không!” Lời tuy là thế, Tạ Căn Chi lại cảm thấy, kia trong nụ cười của cô nương kia, tràn đầy trào phúng. Bọn họ đâu có giống như đã quen biết đi?

“Biểu ca, muội có chút mệt mỏi, không bằng, chúng ta trở về nghỉ ngơi trong chốc lát đi.” Triệu Uyển Oánh nhu thuận mở miệng.

“Được.” Tạ Căn Chi mỉm cười, ôn nhu nói.

Khác với Tạ Căn Chi, Sở gia tỷ muội thật ra đều tụ tập ở tại trong đình, Hòa Tuyết dẫn đầu hỏi:“Đại ca, nữ nhân bên cạnh Tạ công tử là ai a!”

“Đó là biểu muội của huynh ấy, Triệu tiểu thư.” Trí Tín ngữ khí thản nhiên, tựa hồ không muốn nói thêm.

Hòa Linh vốn là ngồi ở ngoài đình, đưa lưng về phía mọi người đang ngắm cảnh, nàng nghe được ngữ khí của Trí Tín. Hòa Linh đột nhiên quay đầu nhìn về phía hắn, Trí Tín nhìn lại, ánh mắt dò xét Hòa Linh nhưng khuôn mặt lại thoáng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Luận tuổi tác thật, Trí Tín không lớn hơn Hòa Linh, Hòa Linh rất nhanh phát hiện có chỗ không ổn Trong giọng nói của hắn, người bên ngoài sẽ phát hiện ra có tình ý.

Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, không biết vì sao, chính nàng cũng cảm thấy buồn cười, nguyên lai, Sở Trí Tín thích Triệu Uyển Oánh, trách không được hắn đối xử như thế với đại tẩu.

“Hòa Linh, tỷ vừa cười cái gì.” Hòa Tuyết chất vấn.

Hòa Chân tự cho là thông minh nói,“Linh nhi thấy Tạ công tử, đột nhiên cảm thấy những suy nghĩ trước kia của mình đều sai rồi nên mới cười chẳng?”

Hòa Linh nắm chặt khăn tay, trợn mắt,“Tỷ đang nói chính mình đấy à?” Thật đúng là một chút cũng không nề mặt, nếu như để Xảo Nguyệt, Xảo Âm nhìn thấy bộ dáng của tiểu thư bọn họ bây giờ, với ai cũng không hề khách khí.

Ngay lập tức, hốc mắt Hòa Chân đỏ lên, mẫu thân nàng vào cửa khi đã có thai, là vì có nàng, nên mẫu thân mới được gả, bởi vậy mọi người đều xem thường nàng. Chỉ có Hòa Linh đối xử với nàng tốt một chút, bất quá nhìn lại thì Hòa Linh cũng không nguyện ý giao hảo với người khác. Ngẫm đến nhiều ngày, quả thật thái độ của Hòa Linh đã khác trước.

“Sao muội lại nói vậy, các muội muội cũng đừng khổ sở, Linh nhi hẳn là không có ác ý.” Hòa Ngọc trấn an, nàng mặc một bộ váy tím, mặt trên thêu những bông hoa lam nhỏ, trông vô cùng tươi mát, giai nhân lịch sự tao nhã như thế, sao Tạ Căn Chi không thích nàng cho được chứ!

“Được rồi, là ta không hiểu chuyện, bất quá những gì ta nói đều là lời nói thật nha, các người dám nói không thích Tạ Căn Chi sao?” Hòa Linh đánh giá mỗi người, khuôn mặt Hòa Tuyết đương nhiên là đỏ bừng. Nàng còn chưa nói hết đâu đã khiến cho vài cô nương xuân tâm nhộn nhạo, đứng là người một nhà.

“Muội nói bậy bạ gì đó!” Trí Tín cũng có vài phần xấu hổ, Hòa Tuyết đầu khẩu với Hòa Linh:“Ngươi chỉ biết nói chúng ta, chẳng lẽ chính ngươi không thích sao? Làm bộ làm tịch, hừ!”

Hòa Linh đột nhiên đứng lên:“Tại sao ta phải thích hắn. Đối với cái loại người tiểu bạch kiểm, nhu nhược, ta một chút cũng không cảm thấy hứng thú. Thật ra ta cảm thấy, các người không có bao nhiêu hy vọng đâu. Không phát hiện ra sao, bên cạnh hắn còn có tiểu biểu muội. Aiz..... Bất quá các người cũng đừng vội mất hy vọng, Tạ Căn Chi thích biểu muội hẳn cũng không quan hệ a, các người có thể phái Trí Tín đại ca. Đại ca anh tuấn nho nhã, cũng rất bất phàm, đại ca theo đuổi vị Triệu tiểu thư, nói không chừng Triệu tiểu thư sẽ không cần Căn Chi công tử nữa. Đến lúc đó Triệu gia biểu muội từ bỏ Căn Chi công tử, Căn Chi công tử còn có thể cưới muội muội của Trí Tín đại ca. Ngươi xem xem, cách này thật tốt!”

Lời này của Hòa Linh có nồng đậm ác ý, nhưng trừ mấy cô nương đứng là hoàn toàn chưa phản ứng, ngay cả Sở Trí Tín cũng hoảng hốt đứng lên, hắn chưa hẳn phát hiện ra ác ý của Hòa Linh. Chính là bị lời nói của nàng mê hoặc, hôm qua cùng Căn Chi đi tiếp biểu muội, đó là lần đầu tiên hắn gặp Triệu tiểu thư, chỉ liếc mắt một cái, hắn cảm thấy cái liếc mắt ấy kéo dài cả một vạn năm. Dung nhan trong treo, mềm mại như nước, khắc thật sâu trong lòng

hắn.

Hòa Linh không coi ai ra gì đuổi người, “Các người ngồi đi, ta đi dạo chung quanh.”

Hòa Ngọc nhủ mảy: “Muội đi một mình, không khỏi quá không an toàn.”

“Nhị tỷ suy nghĩ nhiều, nơi này là thánh địa của phật môn, chẳng lẽ kẻ xấu còn dám bắt người vợ vét tài sản? Tuy cũng không phải không có, nhưng cũng không có loại người nào cả gan như vậy, đòi được vài đồng tiền mà còn phải gánh vác hậu quả thật lớn.” Nói xong, Hòa Linh trực tiếp ra khỏi đình,

Muội đi trong chốc lát rồi sẽ về thiện phòng, mọi người không cần phải xen vào.”

Kỳ thật nàng còn thích tranh luận với bọn họ, khiến cho người khác không thoải mái nàng rất thống khoái, dù sao nàng sẽ không để mình chịu thiệt. Chính là, cơ hội này rất hiếm có, khó được xuất môn, nàng nên đi dạo thăm thú khắp nơi. Hòa Linh khoác áo choàng, đội mũ trên đầu, xa xa nhìn lại, giống như tiểu cô nương nhỏ nhỏ.

“Mọi người có cảm giác gì không, ngũ muội muội có điểm..... Có điểm kỳ quái.” Hòa Khánh thắc mắc.

Hòa Ngọc nhìn về phương xa, trầm tư một chút: “Có lẽ là do trúng độc, chuyện này đối với nàng là đã kích quá lớn đi.”

“Giờ chứ, chẳng lẽ nàng trúng độc là do chúng ta gây ra sao!” Hòa Tuyết tròn mắt, “Nàng đi rồi rất tốt. Kẻ đáng ghét nhất cuối cùng cũng đi!”

Hòa Chân cắn môi.

Hòa Tuyết hừ một tiếng, đến gần bên cạnh Trí Tín, “Đại ca, huynh nói cho bọn muội nghe chuyện của Tạ công tử đi?” Nếu như không phải vì tuổi còn nhỏ, nàng ta sợ phạm vào điều kiêng kỵ thì nàng còn muốn nhìn thấy tận mắt nữa cơ

Trí Tín đang đắm chìm trong nụ cười của Triệu Uyển Oánh, trong đầu hắn không ngừng hồi tưởng lời nói vừa rồi của Hòa Linh, đúng là..... Có một tia động tâm. Hắn, hắn cũng là vì muội muội nha!

.....

Hòa Linh vừa đi vừa hát điệu hát dân gian, tâm tình thật không tệ.

Nhưng còn chưa đi được bao lâu, chỉ thấy một nam tử lẳng lặng đứng ở dưới tàng cây, mà bên cạnh hắn, nữ tử nhu nhược đang chăm chú nhìn hắn, một khung cảnh đẹp tuyệt cùng.

Hòa Linh cảm thấy, lão thiên gia đại khái là đang đùa giỡn nàng, bằng không sao lại gặp hai người này nữa! Bất quá, nàng không định tránh ra, nàng cứ như vậy nhìn chằm chằm hai người kia. Tạ Cận Chi nhận thấy được có người đang nhìn, hắn quay đầu lại đây, hơi hơi nhíu mày, lại là tiểu cô nương kia.

Triệu Uyển Oánh động lòng người nói, “Biểu ca. Chúng ta trở về được không? Mấy vị tiểu thư Sở gia, có chút kỳ quái.” Triệu Uyển Oánh nắm chặt khăn tay, “Biểu ca.....”

Tạ Cận Chi trầm mặc một chút, ôn nhu cười: “Được!”

Từ khoảng cách của Hòa Linh cũng không thể nghe thấy bọn họ nói cái gì, nhưng nàng vẫn cứ nhìn chằm chằm bên này, đến khi hai người rời đi, nàng tự nhiên tiếp tục đi về phía trước.

Xảo Nguyệt không nhịn được hỏi: “Tiểu thư, sao người lại chán ghét Tạ công tử a, bộ dáng hắn rõ ràng là nhìn tốt lắm.”

Biểu hiện chán ghét rõ ràng như thế, thật sự kì lạ!

“Khuôn mặt đẹp một chút thì có thể lấy ra ăn sao?” Hòa Linh dường như không có việc gì, tiếp tục đi, không biết, đại khái nàng không hề để tâm. Nàng vuốt tường, cũng không biết làm gì, “Đại con thô bị bệnh, nhị con thô xem.....”

“Mấy vị tiểu thư, tựa hồ cũng thực ái mộ Tạ công tử. Nhưng theo nô tỳ, Triệu gia tiểu thư là mỹ nhân, lại có địa vị biểu muội, sợ là người khác không thể sánh bằng.” Xảo Nguyệt công bằng nói.

Hòa Linh dừng bước chân, nhìn thẳng Xảo Nguyệt, Xảo Nguyệt hồn nhiên hiểu được, lập tức quỳ xuống: “Tiểu thư, nô tỳ không nên hồ ngôn loạn ngữ.”

Hòa Linh từ trên cao nhìn xuống Xảo Nguyệt: “Nói ra cũng không có gì. Dù sao.....”

“Sao ạ?” Xảo Nguyệt khó hiểu.

Hòa Linh cười lạnh một chút, “Dù sao.....nói xong cũng đến lúc phải chết.”

Ách..... Hiện trường nhất thời lạnh lẽo làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, Xảo Nguyệt Xảo Âm nhìn xung quanh, thấy không có người, cuối cùng mới yên tâm lại.

“Đại con thô đã chết, nhị con thô xem.....” Hòa Linh tiếp tục đi.

Cao Chí Tân xoa cánh tay, nhìn thân ảnh của tiểu thư Sở gia đi xa, nhin không được mở miệng hỏi: “Biểu, biểu ca, này..... Nàng đang hát cái gì vậy?”

Đứng ở bên cạnh Cao Chí Tân không phải người ngoài, đúng là người cùng Tạ Cần Chi nổi danh - Lục Hàn, Lục Hàn mặc một thân áo xanh, hai tay chắp sau lưng, trên mặt là biểu tình khó hiểu. Hai người bọn hắn đứng ở trên tường cao, “Con thô!”

Cao Chí Tân tỏ vẻ, chính mình chưa từng nghe qua ca từ, nghe giai điệu kia, như là đồng dao, nhưng lúc hát ra thật kì quái! “Đệ nghĩ chắc không phải đồng dao đâu!”

“Chính là đồng dao. Chỉ là một loại đồng dao hắc ám thôi.” Ngữ khí lạnh nhạt, Lục Hàn thấy rất hứng thú nhìn tiểu thân ảnh đo đo đã đi xa, nói: “Có ý tứ.”

Cao Chí Tân dùng sức nhin néo cánh tay: “Có ý tứ? cái gì có ý tứ a. Thật sự là dọa chết người. Huynh xem nàng, mới mười tuổi đi, như thế nào âm trầm thế a! Không phải nói là ôn nhu sao? Không phải nói là đáng yêu sao? Không phải nói là hồn nhiên sao? Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy! Thật sự là..... Thật sự là, đệ thật sự là nằm mơ rồi!” Hắn cảm giác, chính mình vừa mở ra một cánh cửa mới. Vạn vạn không thể tưởng được, tiểu cô nương hiện tại thế nhưng là người không thể chỉ nhìn về bề ngoài.

Lục Hàn trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hắn, Cao Chí Tân bị nhìn đến quái dị, khó hiểu nói: “Đệ, đệ làm sao?”

Lục Hàn hơi hơi cúi đầu, rồi lập tức ngẩng đầu, khoe miệng mang theo ý cười: “Đệ không biết là, cứ như vậy mới có ý tứ sao? Hơn nữa, ta nhớ rõ ta đã nói với đệ. Làm việc..... Không thể chỉ nhìn mặt ngoài.”

Cao Chí Tân cảm khái: “Đệ biết không thể chỉ nhìn mặt ngoài, nhưng là, đây cũng quá hai mặt a! Bất quá, nàng mắng cũng thật sáng khoái. Đệ cũng không quen nhìn Tạ Cần Chi kia ra vẻ thanh cao đạm bạc.”

Lục Hàn không nói nhiều đã nhảy xuống.

Cao Chí Tân truy vấn: “Biểu ca, huynh muốn làm gì a! Huynh không phải đang nhìn chăm chăm cái tên Tạ Cần Chi kia sao?”

“Ta chưa bao giờ nói là vì nhìn chăm chăm Tạ Cần Chi mà ta mới đến.” Lục Hàn đi theo hướng của Hòa Linh.

“Huynh hoài nghi nàng đang tìm cái gì?” Cao Chí Tân rất nhanh đã hiểu. Hắn cũng không phải người mù.

Lục Hàn chưa nói cái gì, hắn vượt tường, học động tác của Hòa Linh, “Đi thôi, chúng ta đi tìm mèo nhỏ.”

Cao Chí Tân vò đầu: “Huynh vừa nói như vậy, đệ cảm giác chúng ta chính là sói.” Bọn họ có hai người, phong thái Lục Hàn khẳng định không có người ta nói hắn là sói, nhưng cũng chỉ có thể là hắn. Ai nói hắn có bộ dạng xấu đâu! Thật sự là lòng chưa xót dữ dội mà.

“Tìm được cái gì sao?”

Lục Hàn vẫn chưa dừng lại bước chân, hắn nói nhỏ: “Ta chưa bao giờ biết nàng đang tìm cái gì. chi là ở trong cảm nhận của ta, nàng vì cái gì muốn làm như vậy! Nhưng thực đáng tiếc, ta đã từng này tuổi, đoán không ra tâm tư tiểu cô nương.”

Phốc, Cao Chí Tân muốn phun máu!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Thực ra Hòa Linh vượt tay, không phải có ý nghĩa đặc biệt gì, chẳng qua là nói “Lão nữ nhĩ” thật thú vị mà thôi. Nàng cảm thấy được “tiếp đất khí nhân” đã có khả năng làm cho nàng bình tâm tĩnh khí thật tốt, nghĩ tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì. Nàng theo đuổi sự khoái hoạt!

Chẳng qua là loại cảm giác này lần thứ hai bị phá vỡ, lần đầu tiên là tình cờ gặp Tạ Cần Chi. Mà lúc này, Hòa Linh dừng bước, quay đầu lại nhìn thấy nam nhân kia bắt chước bộ dáng của nàng. Một nam nhân cực kỳ tuấn tú, ngũ quan tinh xảo, ánh mắt lợi hại, mũi cao thẳng, miệng nhếch lên tựa tiểu phi tiếu. Tầm mắt Hòa Linh chuyển qua tay hắn, hắn với nàng giống nhau, vượt tay, so với da nàng trắng nõn mịn màng giống bàn tay trẻ con, thì tay hắn thon dài như ngọc. Ngay cả khi nam nhân này mỉm cười, nàng lại chỉ cảm thấy người này thật nghiêm cần lãnh khốc.

Lục Hàn cứ nhìn nàng như vậy, nhìn nàng mở to mắt không thém nháy mà nhìn mình, cười rộ lên.

Mắt Hòa Linh hơi nheo lại, nam nhân này..... Trong kinh thành nam tử xuất sắc không ít, nhưng người có được khí chất như vậy, nàng liền nghĩ tới một người, tuy rằng kiếp trước nàng vẫn chưa gặp qua người này, nhưng đời này, nàng cảm thấy mình sẽ không nhận nhầm.

Nam Hàn Mộc Bắc Cẩn Chi, lại không nghĩ rằng, vận khí hôm nay thật tốt. Liên tiếp gặp được hai công tử nổi tiếng của kinh thành, không biết nàng có nên thấp nhang cảm tạ Phật tổ cho nàng cơ hội này.

Hai tay nắm nhẹ nhàng phúc thân, tiểu cô nương cười ngọt ngào.

Lục Hàn cũng không động, cứ như vậy nhìn nàng, Hòa Linh tự nhận nàng đang so chiêu, mặc kệ Lục Hàn có phản ứng hay không, nàng xoay người tiếp tục....để làm gì!

Lục Hàn cười, xoay người, rồi đi!

Chờ Cao Chí Tân lấy lại tinh thần, hắn đã cùng Lục Hàn ngồi ở trong xe ngựa, lại nói tiếp cũng kỳ, Lục Hàn người này rõ ràng cực kỳ chú trọng hưởng thụ, cuộc sống cũng đặc biệt tinh tế, nhưng mọi người nhắc tới hắn đều là cảm thấy hắn lãnh khốc nghiêm cẩn, đối với bản thân tàn nhẫn. Không cầu danh lợi, không cầu hưởng lạc.

Có thể thấy được một người cái gì cũng có thể làm được thì phương diện khác sẽ luôn bị người khác không để ý tựa hồ nhìn không thấy.

Như là hiện tại, hắn tựa vào đệm da hồ một cách ung dung.

“Biểu ca, ta không hiểu được, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Vẫn là nói....” Cao Chí Tân nghi ngờ đánh giá Lục Hàn, mặt khiếp sợ: “Hóa ra huynh xem trọng nàng! Trời ạ.”

“Huynh đói quá ăn quăng, nàng vẫn là một đứa bé nha!”

Cao Chí Tân lên án Lục Hàn, kỳ thật mười hai tuổi có chút sớm, nhưng cũng không phải không thể nghị thân, dù sao từ lúc nghị thân đến lúc chân chính lập gia đình, ít nhất cũng cần hai năm, mười bốn mười lăm tuổi lập gia đình không coi là sớm nữa. Thế nhưng, đó là đối với người thường, mà không phải là Sở Hòa Linh! Không phải nàng! Sở Hòa Linh cho người khác cảm giác quá nhỏ. Nếu như coi trọng tiểu cô nương như vậy, Cao Chí Tân cảm thấy chỉ có biến thái mới có thể làm vậy.

Tay Lục Hàn thon dài lướt qua chén trà, mày hắn nhíu lại, bạc môi khẽ nhấp, “Đệ cảm thấy ta biến thái?” Quả nhiên có thể nhìn ra suy nghĩ của Cao Chí Tân.

Cao Chí Tân ngập ngừng một lát, cười xấu hổ giải thích: “Không, không phải! Là....bọn huynh hôm nay có chuyện gì xảy ra?”

“Ta cho đệ điều tra Sở Hòa Linh.” Ngữ khí Lục Hàn lạnh nhạt, nhưng trong đó lại có một tia chỉ trích. Cao Chí Tân vô đầu, “Đúng vậy!”

Lục Hàn cười, nhưng đáy mắt lại không có ý cười, “Đệ nói cho ta biết, nàng ôn nhu, ngây ngô, người người không yêu.”

“Đúng!” Ánh mắt Cao Chí Tân di chuyển, hắn cũng biết mình điều tra, căn bản chính là mặt ngoài mỗi người đều thấy được, hắn đã làm sai, “Cái kia, biểu ca, đệ sai rồi, đệ sẽ điều tra nàng lần nữa. Ai biết hiện tại các cô nương đều nguy trang như vậy! Thật sự là!”

“Không cần.” Lục Hàn cười, “Đệ sẽ tra không ra. Ta thích tự mình khám phá.”

Cao Chí Tân hết nói nổi, bất quá lập tức, hắn tò mò hỏi: “Ai, huynh thật sự coi trọng nàng sao?” Nháy mắt ra hiệu.

Lục Hàn hỏi: “Sở Hòa Linh có gặp qua ta trước đó không?”

Cao Chí Tân: “Chắc là không?”

“Vậy trước đó có gặp qua Tạ Cẩn Chi với Triệu Oánh Oánh không?”

Cao Chí Tân khẳng định: “Nhất định không có, đệ đã điều tra rồi.”

Lục Hàn nhấp một ngụm trà, chậm rãi hỏi: “Tốt, bọn ta không biết. Vậy đệ nói cho ta biết, thần sắc của nàng vừa rồi, như là không biết ta là ai sao? Nếu như nàng không biết, vậy nàng với Tạ Cẩn Chi và Triệu Oánh Oánh bình luận là như thế nào?”

Lục Hàn thấy cho tới giờ cũng không có biểu cảm, hắn không phải vô duyên vô cớ bắt chước động tác của Sở Hòa Linh, hắn suy nghĩ tốt cùng là làm gì.

“Đúng vậy!” Cao Chí Tân vỗ đùi, hắn cẩn thận hồi tưởng, quả nhiên, “Huynh nói dối. Có lẽ nàng ngẫu nhiên gặp qua huynh, gặp qua Tạ Cẩn Chi, nhưng mà Triệu Uyển Oánh mới đến kinh thành hôm qua, nàng thế nào lại quen biết! Dù sao, chuyện của Triệu Uyển Oánh căn bản không nên có người biết đến.”

Bọn họ biết được là vì điều tra Triệu Uyển Oánh, nhưng nàng không nên biết! Cao Chí Tân đột nhiên cả người lạnh buốt, nàng như thế nào lại biết tất cả?

“Tiểu cô nương như nàng, tất nhiên không có nhân thủ để điều tra nhiều như vậy. Thực rõ ràng, nàng hình như biết, nếu nàng thật sự biết như vậy chỉ có

Sở gia, trừ Sở gia, nàng không có khả năng từ nơi khác biết được tin tức. Có lẽ nàng... thông minh, ở tướng quân phủ phát hiện điều gì đó.” Cao Chí Tân phân tích.

Lục Hàn tuy rằng cảm thấy không phải, nhưng phỏng đoán như vậy hiện tại là hợp lý nhất.

“Giám sát tướng quân phủ. Ta không thể để cho bất cứ kẻ nào thoát khỏi tay ta.” Tay Lục Hàn thon dài vuốt chén trà, “Tuy rằng suy đoán của đệ hợp lý, nhưng Sở Hòa Linh này, làm ta có cảm giác quái lạ. Đệ giám sát những người khác. Sở Hòa Linh không cần đệ quản.”

Lục Hàn không phải yêu thích nữ sắc, điều đó Cao Chí Tân biết, hấn đứng lên, “Đệ đã biết.”

Lục Hàn không nói gì, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong đầu hấn nghĩ đến giọng hát thanh thúy của nàng, xướng khúc đồng dao, mọi người phá lệ đứng lên, nghĩ đến tỷ muội thích cười, cũng là tự nhiên.

Nhưng thật ra không biết như Lục Hàn Mộc xuất hiện, bọn họ lại càng thích hơn? Đương nhiên thực tế nghĩ cũng vô ích. Hai người kia đều để ý cô nương Sở gia. Triều đại trọng văn khinh võ, ngay cả tổ phụ bọn họ là tướng quân, sợ cũng không lọt vào mắt hai nhà kia.

Xe ngựa chậm rãi đi, đội về Sở gia, Hòa Linh dẫn đầu trở về phòng nghỉ ngơi, nàng có chút mệt mỏi, cũng không có hơi sức bởi bọn họ đi dạo. Hiện tại Hòa Linh chú ý sức khỏe bản thân, nếu như đi đời nhà ma, nàng không thể lần nữa quay trở về!

“Phân phó phòng bếp làm cho ta chút điểm tâm. Mặt khác chuẩn bị nước ta phải tắm rửa.”

Ngày xuân tuy rằng không lạnh lắm, nhưng từ bên ngoài về tắm sạch sẽ cũng cực kỳ sáng khoái. Không lâu sau, Xảo Âm chuẩn bị tốt hết thảy, nàng đổ tinh dầu hoa hồng vào nước, trong phòng lập tức liền tỏa ra một cổ hương hoa hồng thoang thoảng. Hòa Linh ngồi vào thùng tắm, nhắm mắt lại, cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái.

“Tiểu thư, phu nhân nghe nói gần đây ngài thích nhất là hương hoa hồng, sai người tặng hương liệu mới. Nô tỳ vừa mới kiểm tra, không có cái gì, ngài yên tâm dùng.” Xảo Âm nói.

Hòa Linh: “Nương sẽ không hại ta.” Tồi thiếu là hiện tại, nàng sẽ không bị ảnh hưởng chuyện của Trí Ninh, nương sẽ không hại nàng. Mặc kệ cha, nương, nàng sống lại thời điểm này, chỉ cần nàng không nhắc đến lợi ích của đệ đệ, bọn họ sẽ không đối phó với nàng. Hơn nữa, tựa hồ còn có thể vài phần ôn nhu.

Cho dù là kiếp trước, hai mươi lăm tuổi nàng vẫn còn ở nhà, bọn họ đối với nàng vẫn như trước, không thua kém cái gì về vật chất, bọn họ đều thỏa mãn nàng. Nhưng không thể làm chuyện gì liên lụy đến Trí Ninh. Nàng hiểu, Trí Ninh rất quan trọng. Bởi vậy sống lại, tuy rằng nàng ghi hận trong lòng nhưng cũng không muốn đối phó với họ. Tương kính như băng! Bọn họ tốt, mình cũng tốt.

“Tiểu thư”. Xảo Âm chần chờ một chút rồi nói, 'Nô tỳ với Trần bà tử phòng bếp có quen biết vô cùng tốt.”

Hòa Linh gật đầu, điều đó nàng biết.

Xác định an tâm, Xảo Âm tiếp tục nói: “Trần bà tử nói với nô tỳ, Xảo Liên trong phòng phu nhân lên lút qua lại với Nhị gia.” Nàng nhú mi lại, “Người thấy chuyện này chúng ta có cần báo cho phu nhân không?”

Xảo Liên? Hòa Linh ngẩng đầu, trên mặt nàng có vài phần nghi hoặc, “Phu nhân trong phòng có người gọi là Xảo Liên sao?”

Xảo Âm cũng biết tiểu thư không biết người này, nàng giải thích nói: “Xảo Liên là tứ đẳng nha hoàn, căn bản là không đến gần được phu nhân. Trước sau đều làm chút việc nặng, không biết tại sao cầu kết với Nhị gia. Ách...” Xảo Âm cắn môi, có chút ngượng ngùng, những vẫn nói, “Trần bà tử nhìn thấy hai người ở núi già sau tiểu viện quần quýt nhau.”

Hòa Linh cười lạnh một tiếng, “Thật sự là chó không đòi được...”

Xảo Âm không biết nói gì cho phải, cúi đầu, tiểu thư gần đây nói chuyện càng không kiêng nể gì. Bất quá, nhị lão gia quả thật sống không sợ gì, nếu không phải háo sắc không kiềm được, năm đó cũng sẽ không cưới đậu hũ Tây Thi làm vợ kế.

“Bọn họ không có cố kỵ, bị người khác phát hiện. Nếu như sự tình truyền ra ngoài, nhị phu nhân đương nhiên tới nháo. phu nhân cũng không được dễ chịu.”

Hòa Linh cười lạnh: “Xảo Liên a~” âm điệu kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Xảo Liên này, Hòa Linh cũng không có ấn tượng gì, cẩn thận ngẫm lại, kiếp trước không có phát sinh chuyện như vậy, nàng mới chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi, đương nhiên không có tiếp xúc với nàng ta. Thực ra nhị phu nhân một mực chăm sóc nhị lão gia rất kỹ càng, chuyện gì cũng chưa từng chậm trễ hẳn, Hòa Linh bĩu môi, “Xảo Liên đến phòng chúng ta đã bao lâu?”

Xảo Âm vội vàng trả lời: “Cũng không lâu, hẳn là chỉ có hai ba tháng.”

Hòa Linh điểm nhẹ ngón trỏ vào thừng tẩm bên cạnh, “Đi nói cho Thôi tổng quản, tìm cách đuổi Xảo Liên đi, ta không muốn thấy nàng ta ở Tam phòng nữa.”

Xảo Âm trả lời: “Vâng!”

Không bao lâu, Xảo Âm rất nhanh trở về, lúc này Hòa Linh đang chăm sóc hai má, nàng nằm yên tĩnh, Xảo Nguyệt ở bên cạnh đẹp hương cao mịn màng bôi lên hai má của nàng. Thời điểm chăm sóc da không thể nói chuyện, Xảo Âm bẩm báo: “Tiểu thư, có thể.”

Hòa Linh vẫy tay ra hiệu, Xảo Âm vội vàng đi ra

Từ lúc sống lại, Hòa Linh cực kỳ chú trọng dưỡng sinh chăm sóc sức khỏe, dựa theo ý nàng, bản thân thật vất vả sống lại, cũng không thể tùy tiện liền chết. Bằng không thật uổng phí cơ hội này, cho dù là nằm mộng thì cũng phải là mộng đẹp. Rửa mặt xong, Hòa Linh ôm mặt xem xét, “Thực non mềm!”

“Phốc!” Hai nha hoàn đều cười, “Tiểu thư nhỏ tuổi như vậy, da đương nhiên mịn màng rồi.”

Hòa Linh cảm thấy các nàng thực sự ngốc, hiện tại không nhân lúc còn trẻ mà chăm sóc, lúc lớn tuổi chăm sóc như thế nào cũng vô dụng!”

Hòa Linh lười nói với các nàng ấy, về mặt “Các người thật ngốc”, cái miệng nhỏ chu chu.

“Thôi tổng quản không hỏi nhiều?” Nàng bắt chột hỏi.

Xảo Âm lắc đầu, “Không có. Thôi tổng quản trực tiếp đáp ứng. Nhưng mà em nghe người khác nói, Thôi tổng quản với lão tướng quân nói là muốn đi một chuyến đến biên quan, Chắc là vài ngày nữa khởi hành, nhưng ông ấy không có nói với em.”

Hòa Linh biết, chắc hẳn muốn đi tìm Thôi Ngọc, nghĩ nghĩ, nàng đem chén nhỏ buông xuống, “Mãi mực cho ta.”

“Vâng!” Từ khi trúng độc, tiểu thư đã lâu không viết chữ, Xảo Âm vội vàng mài mực, Hòa Linh ngồi xuống bắt đầu viết, không bao lâu đã viết xong, bỏ vào phong thư, đưa cho Xảo Âm, dặn dò: “Người đem thư này giao cho Thôi tổng quản, người nói cho hắn, hắn đáp ứng nhanh như vậy, ta cũng không phải là người keo kiệt, đây là có qua có lại.”

Xảo Âm tuy rằng khó hiểu nhưng nàng biết nên nghe theo lời tiểu thư.

“Em đã biết, tiểu thư, có gì phải làm nữa không?”

Hòa Linh cười: “Nói với Thôi tổng quản, thuận buồm xuôi gió.”

Xảo Âm vâng lệnh đi, Xảo Nguyệt khó hiểu, “Tiểu thư, ngài viết thư cho Thôi tổng quản, nếu như hắn giao cho tướng quân, như vậy...” Nàng nói xong bản thân lo lắng.

Hòa Linh mỉm cười: “Ta có gì phải sợ! Xảo Nguyệt, người phải tin rằng ta sẽ không để nhược điểm của mình lộ ra cho bất cứ kẻ nào, nếu là tặng thì ta phải đưa, hơn nữa, ta cũng không sợ. Em sao lại biết ta không có tính toán bước kế tiếp!”

Xảo Nguyệt vội vàng quỳ xuống, “Nô tỳ đã quá phận.”

“Cũng không có, ta biết em muốn tốt cho ta, nhưng ta không thích người khác nghi ngờ quyết định của ta.” Hòa Linh đánh giá Xảo Nguyệt, Xảo Âm Xảo Nguyệt đều là nàng tự mình làm chủ mua về, bởi vậy họ tương đối trung thành hơn. Nhìn thấy bộ dáng của Xảo Nguyệt, Hòa Linh nói: “Ba năm!”

Xảo Nguyệt khó hiểu ngẩng đầu.

“Ba năm, em toàn tâm toàn ý thì đổi lại là tiền đồ của đệ đệ.”

Xảo Nguyệt nháy mắt hiểu được, nàng mở to hai mắt, môi run rẩy, nàng không thể tin được, nhìn tiểu thư, không dám tin nàng mở miệng ni non, “Tiểu thư...”

“Ba năm đổi lấy tiền đồ của đệ đệ, ta làm cho hắn trở thành dân thường rồi đi. Về phần em, đến lúc đó, em cũng biết nhiều rồi, ta sẽ không cho em đi, trừ phi...” Hòa Linh cười khê, “Trừ phi em chết.”

Xảo Nguyệt kiên định, “Nô tỳ không đi, nô tỳ làm sao có thể đi, nô tỳ cả đời phục vụ tiểu thư. Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư! Em sẽ biểu hiện tốt!” Nàng không ngừng dập đầu.

Thực ra không có ai biết, mẫu thân của Xảo Nguyệt là ngoại thất của tội thần Phạm đại nhân, chỉ là còn chưa chờ được Phạm đại nhân đón bọn họ về nhà thì Phạm đại nhân vì liên lụy vào án tham ô mà bị xử trảm, Phạm gia chỉ có con trai độc nhất của Phạm đại nhân được mẫu thân Xảo Nguyệt lên dẫn

theo. Những người khác đều bị sung quân. Không bao lâu sau mẫu thân Xảo Nguyệt qua đời, Xảo Nguyệt liền mang theo “đệ đệ” cùng bán mình vào phủ tướng quân.

“Ta thích thỏa thuận này. Xảo Nguyệt, em đừng để ta thất vọng.” Hòa Linh ngữ điệu nhẹ nhàng. Xảo Nguyệt vội vàng gật đầu, “Nô tỳ thề, cả đời cũng không phản bội tiểu thư.”

Hòa Linh nhếch miệng, “Nói như vậy không cần, không có cái gì là cả đời.” Hơn nữa, có lẽ ta cũng không có cái gọi là cả đời.

Hòa Linh đứng bên cửa sổ, mở cửa ra, vầng trăng lưỡi liềm đã treo lơ lửng trên bầu trời, nàng thì thầm: “Ta là con thỏ thứ năm, nhưng thế thì sao đâu!” Cô đơn yếu ớt trong nháy mắt hóa thành kiêu ngạo cười.

Hôm sau, Hòa Linh biết được Xảo Luân bị điều đến Tứ phòng, một nha hoàn tứ đẳng nho nhỏ dĩ nhiên không có người chú ý đến nàng. Tuy nhiên Hòa Linh cũng vừa lòng. Tối thiểu chuyện này chứng minh được thành ý của Thôi tổng quản, thời điểm người khác có thành ý, Hòa Linh vẫn rất thích.

Nàng hiện tại có thể đặt lợi ích lên hàng đầu, đại khái cũng chính là mượn lực.

Thời điểm thịnh an, Hòa Linh vẫn mặc một thân hồng y, tuy biết được mọi người không thích thấy nàng mặc như vậy nhưng Hòa Linh cảm thấy bản thân tuổi nhỏ dĩ nhiên đều có thể mặc được. Hơn nữa thấy người khác không thoải mái nàng liền vui sướng!

“Ai ui, Linh nhi mặc y phục thật là đẹp.” Nhị phu nhân thuộc loại thấy ai đều khen, nghĩ muốn làm người ta chằm ngòi cãi nhau, nhưng không có thành công.

Hòa Linh vui sướng, “Đẹp không! Nếu như vậy ta mỗi ngày đều mặc như vậy!” Hòa Linh mắt sáng long lanh.

Nhị phu nhân: “.....”

Lão phu nhân oán hận trừng mắt nhìn Nhị phu nhân, Nhị phu nhân ủy khuất không nói gì. Vốn dĩ nàng không có nói vậy. Ôn ào như vậy lại nhận được sự xem thường.

“Muội muội thật đẹp, mặc cái gì cũng chỉ là dệt hoa trên gấm thôi.” Hòa Ngọc mỉm cười.

Lão phu nhân gật đầu, mặc kệ nói như thế nào, mấy đứa nhỏ Đại phòng quả nhiên là tốt nhất.

Tối lễ mừng thọ của lão tướng quân, tất nhiên sẽ có nhiều khách nhân, lão phu nhân hạ quyết tâm phải thừa dịp tìm mấy công tử thích hợp cho nàng (Hòa Ngọc). Nếu là hiện tại, người tốt nhất chính là Tạ gia công tử, nhưng nhà bọn họ cùng Tạ gia kém rất nhiều. Duy nhất chỉ có ưu thế là Trí Tín với Tạ công tử giao hảo. Nhưng cái này đâu là gì!

“Mấy ngày nữa là ngày thọ của tổ phụ các ngươi, trong nhà không ít khách, các ngươi trong nhà đều là tiểu thư, không thể quá mức tùy ý, ta đã phân phó, ti y phòng buổi chiều sẽ qua gặp các ngươi để đo đạc làm cho các ngươi hai bộ y phục.” Mắt đảo qua y phục đồ thẩm của Hòa Linh, bà tiếp tục nói, “Mọi người nữ tử, cao nhã trang trọng mới là tốt.” Trong lời nói đã có ý hướng tới nàng rõ ràng.

Hòa Linh không có chút tự giác, nhưng cười trên ghẹo, “Chỉ là nam nhân không phải đều thích xinh đẹp sao?”

“Phốc!” Nhị phu nhân mới vừa uống một ngụm trà thì trực tiếp phun ra. Mặt khác mấy phu nhân đều xấu hổ nhìn trời, Lan thị trách mắng: “Con nói bậy bạ gì đó!”

Hòa Linh vô tội khép mí: “Con tuổi còn nhỏ, đồng ngôn vô kỵ! Lục muội ngày hôm qua còn cùng đại ca tìm hiểu nam nhân, đại ca cũng chưa nói gì!”

Thật sự là ngây thơ! Nhưng lời vừa nói lập tức quét tới nhiều người!

Đại phu nhân vội vàng nói: “Có thể tin nổi không, trở về ra nên nói với hần, bọn muội muội còn nhỏ, hần học bài nhiều nên hay ngây người, mặc kệ nhỏ bao nhiêu, nói về nam nhân luôn không ổn.” Nàng cười nói xong, nhìn về phía Tứ phu nhân.

Tứ phu nhân ôn nhu, “Mẫu thân, con dâu thật xấu hổ, lúc này Hòa Tuyết tuổi càng lớn nhưng lại hay làm càn. Cho dù Tạ công tử có xuất sắc đi nữa, ngươi cũng không thể hỏi như vậy nha, hơn nữa Hòa Tuyết mới có chín tuổi, làm sao lập gia đình tuổi này, miệng ngươi thật lợi hại, thật ra đều nghĩ mấy tỷ tỷ.”

Đưa đẩy năm sáu cái, lập tức mọi chuyện đều được hóa giải. Hòa Linh vốn cũng không thấy được chuyện này có thể gây chuyện với các nàng. Nàng bởi vì nhàn rỗi không có việc gì làm, chơi đùa chút thôi! Dù sao cũng không có chuyện gì! Thương thức trà, Hòa Linh nói: “Trà này thật tốt, so với trong phòng ta tốt hơn, Ta cũng không muốn đi đâu nữa, ở chỗ của tổ mẫu uống trà.”

Nghe một chút, vốn chuyện này chính là nàng kiếm chuyện, hiện tại thấy giống như nàng đang xem diễn, như vậy khiến cho Đại phu nhân với Tứ phu nhân ghen uất khí. Hòa Tuyết tức giận, lập tức bị Tứ phu nhân nắm tay, nàng cắn môi, cúi đầu không nói gì.

Hòa Linh làm sao lại không thấy động tác của Tứ phu nhân, đừng nói là nàng, người bên ngoài đều thấy. Quả nhiên, Nhị phu nhân lại mở miệng, “Ai nha, vợ lão Tứ, đang êm đẹp, ngươi cầm tay đứa nhỏ làm gì?” Tự cho là thông minh thấy bản thân nhìn thấu hết thấy nên miệng phải nói ra hết!

Hòa Linh cười rộ lên, tâm tư bộ dáng tiểu cô nương, “Đúng rồi, Tứ thẩm, thẩm mau buông tay nha, đừng nắm chặt đau Hòa Tuyết muội muội nha.”

Hai người phối hợp thật ăn ý, chẳng qua là tâm tư khác, Hòa Tuyết rút cuộc chỉ là đứa nhỏ chín tuổi, lúc ấy tức giận ghen đỏ mặt.

“Hòa Linh, con ít nói lại đi. Sao chỗ nào con cũng lên tiếng.”

Hòa Linh lắc lắc khăn tay, không phục, “Con là vì tốt cho muội muội! Tứ thẩm lực tay mạnh nhất, lần trước lôi kéo con, thiếu chút nữa làm cho ngón tay con đau muốn chết. Con không thể lo lắng cho muội muội sao?”

Phốc! Lại có người phun ra!

Lan thị đỏ mặt, “Con im miệng cho ta!”

Hòa Linh ủy khuất gậy đầu than thở, “Con tốt bụng mà!”

“Linh nhi hóa ra bệnh vực lẽ phải.” Giọng nam hùng hậu vang lên, xốc mạnh lên, từ trong phòng đi ra, là lão gia, Sở tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Từ lúc Hòa Linh tỉnh lại, chưa hề gặp qua người tổ phụ này, hiện tại nhìn thấy lại dường như đã trải qua mấy đời, nguyên bản người đã chết giờ hoàn hảo còn sống, điều này làm cho Hòa Linh sao có thể không cảm khái được! Ai có thể nghĩ đến, 12 năm ngắn ngủn, rất nhiều người đã chết đâu. Nghĩ đến mà chỉ có thể cảm khái một tiếng, thế sự thật vô thường.

Tuy rằng tổ phụ đối với nàng không quá quan tâm, nhưng Hòa Linh lại cảm thấy, người nợ là người thông suốt nhất ở Sở gia, chỉ tiếc, người chết sớm!

“Thỉnh an tổ phụ.” Mọi người đều đứng dậy thỉnh an, Hòa Linh cũng làm theo động tác của mọi người, Sở lão tướng quân hôm nay có chút không khỏe nên ở bên trong phòng nghỉ ngơi, đứng lúc nghe được một hồi trò hay. Liên tưởng đến sự tình lúc trước, Sở tướng quân đánh giá Hòa Linh, hẳn từ bên ngoài cũng nghe được không ít người nghị luận về Hòa Linh, không có gì ngoài thân thể yếu ớt, vậy mà dám mặc một thân hồng y, chói mắt như lửa.

“Rất ít khi thấy cháu mặc đồ đỏ.”

Hòa Linh ngẩng đầu còn thật sự trả lời: “Trước kia cháu cảm thấy bản thân hẳn là nên che giấu, cho nên ăn mặc mộc mạc một chút. Không thể che lấp ánh sáng của người khác. Hiện tại cháu đột nhiên hiểu được, nếu người khác chướng mắt người, thì dù có thể nào cũng đều chướng mắt người, cùng với mặc cái gì không quan hệ, cùng che giấu hay không che giấu cũng không quan hệ, cháu muốn mình thật xinh đẹp. Đó không phải lỗi của cháu, chỉ là khiến cho vài người tức hộc máu thôi.”

Xem con bé nói kia, đây thực sự là lời nói có thể nghe sao? Lan thị quả thực hận không thể tìm cái gì che mặt cho mình. Nhưng do Hòa Linh nói rất tự nhiên, hại bà ta chỉ biết nắm chặt khăn tay, không dám đứng lên.

Sở tướng quân xấu hổ một chút, lập tức gạt đầu, “Không quan tâm ánh mắt người bên ngoài, cũng là điều tốt.”

Hòa Linh: “Cháu gái lại để ý a! Nhìn người khác mắt hừng còn liền cao hừng.”

Tiểu cô nương ngây thơ đứng lý hợp tình nói ra như vậy khiến Sở tướng quân chỉ đành thở dài: “Cháu gái ngoan, đừng dùng với người trong nhà thì tốt rồi.”

“Tổ phụ nói gì vậy ạ. Cháu không phải cũng là người trong nhà sao! Ha ha” Tiếng cười lạnh đến tận xương tủy.

“Cháu tới thư phòng, ta có lời nói với cháu.” Sở tướng quân cân nhắc một chút, dẫn đầu đi ra cửa, Hòa Linh không sao cả chỉ cười cười, nháy mắt với lão phu nhân đang trừng mắt nhìn. Có lẽ là động tác nhỏ vừa rồi của Hòa Linh khiến lão phu nhân không còn tâm lý kị lạ nữa, cảm thấy rốt cuộc cũng chỉ là đứa nhỏ 12 tuổi. Dưới tình huống quan trọng vẫn còn nghịch ngợm, đại khái cũng là bình thường đi.

Lan thị vội vàng nói: “Mẫu thân, là con dâu không dạy bảo tốt Hòa Linh.”

Lão phu nhân liếc bà ta một cái, rốt cuộc cũng chỉ là nữ tử thương hộ, thật không biết nhìn sắc mặt người khác.

Hòa Linh lẻo đẻo đi theo Sở tướng quân, Sở tướng quân nhíu mày quay lại nhìn nàng, nàng nhe răng cười. Sở tướng quân trở lại tiếp tục đi, lại nghe tiếng chân nàng ma sát.

Sở tướng quân là quân nhân, chịu không nổi nàng như vậy, ngữ khí có vài phần nghiêm khắc, “Cháu có thể hay không nâng chân lên đi cho tốt?.”

Hòa Linh vô tội nhướn mày, “Cháu gái cũng không phải không đi!”

Sở tướng quân tức giận đến nhe răng, còn dám già mồm cơ đấy!

“Dưới đất có cái gì đáng giá mà cháu cứ đi như vậy. Chẳng lẽ chân dính phân chó sao?” Sở tướng quân gắt gao nhìn chăm chăm Hòa Linh. Hòa Linh thận trọng đem chân nâng lên, về mặt ủy khuất, “Thật sự là thô tục mà”

Sở tướng quân tức giận thối râu, trừng mắt.

Đi theo tổ phụ vào thư phòng, Sở tướng quân nhíu mi quan sát kỹ Hòa Linh, thập phần nghiêm khắc. Hòa Linh không cử động động, cúi đầu vò khăn tay, cũng không lên tiếng.

“Về chuyện cháu trúng độc.....” Sở tướng quân chỉ nói một câu mở đầu liền phát hiện không ổn, Hòa Linh đột nhiên tươi cười làm cho câu nói kế tiếp của hắn nói không được, nụ cười kia tuy rằng hồn nhiên, nhưng đã có sự trào phúng khó hiểu, giống như sớm đã biết được hết thảy. Hắn nhanh chóng điều chỉnh nội dung nói chuyện, “Cháu đã cùng Thôi tổng quản nói gì đó.”

Hòa Linh tội nghiệp lên tiếng: “Cháu mệt.....”

Sở tướng quân cứng đờ, “Được rồi, được rồi, cháu mệt thì ngồi đi thôi.”

Hòa Linh nhu thuận ngồi xuống, hai tay đặt ở trên đầu gối, thật sự có bộ dáng ngoan ngoãn, chính là, Sở tướng quân cũng không vì nhìn thấy cảnh tượng này mà cho rằng nàng là tiểu cô nương biết nghe lời.

“Cháu vẫn không trả lời ta.”

Hòa Linh cắn môi: “Cháu cái gì cũng chưa nói a! Cháu có thể cùng một lão già tán gẫu chuyện gì chứ ạ!” Về mặt còn rất ghét bỏ.

Sở tướng quân gắt gao nhìn thẳng nàng, “Nếu như cháu chưa nói cái gì, vì sao hắn biết Thôi Ngọc ở biên cương?.” Ngữ khí lại nghiêm khắc vài phần, “Là cháu nói cho hắn, là cháu nói cho hắn biết Thôi Ngọc không chết ở biên cương. Đúng không?”

Hòa Linh ngẩng đầu, ngữ khí bình thản: “Không phải! Cháu không biết, cháu thậm chí không biết Thôi Ngọc là ai! Tổ phụ, người đừng nói nữa, cháu một câu đều nghe không hiểu đâu! Chẳng lẽ Thôi tổng quản xuất môn phải đi biên cương sao? Thôi Ngọc là ai? Một cô nương rất xinh đẹp sao? Cháu còn tưởng Thôi tổng quản tính cô độc cả đời mà!”

Biểu tình của nàng vô cùng hợp lý thật đúng là nhìn không ra đã làm việc xấu, Sở lão tướng quân đi đến trước bàn ngồi xuống, hai người nhìn thẳng nhau.

“Cháu sẽ biết.” Chuyện này, căn bản không nên có người biết.

Hòa Linh vẫn cười, “Cháu không biết nha! Tổ phụ, hình như người rất dễ mất tới cháu.”

Sở lão tướng quân đột nhiên phát hiện, mình một chút cũng nhìn không thấu đứa cháu gái này, nàng nói, nàng cái gì cũng không biết, nhưng biểu tình của nàng rõ ràng không phải ý tứ này.

“Hòa Linh, cháu phải biết rằng, ta làm gì cũng đều là quyết định tốt nhất cho gia đình này. Chuyện cháu bị hạ độc đã qua đi, chẳng lẽ cháu còn muốn tiếp tục truy cứu? Hơn nữa, thật thật giả giả, cháu làm thế nào xác định, chính mình đã thật sự tìm được đúng người không!”

Hòa Linh cười lạnh đứng lên: “Nếu tìm không thấy, vậy liền đem tất cả mọi hiềm nghi đổ lên đầu mọi người là tốt rồi.” Nàng cho tới bây giờ đều không hoàn toàn tin tưởng Thôi tổng quản. Trong lời nói của hắn nhắm vào Tứ phu nhân chính là nàng muốn nhắm vào, mà cũng không phải bởi vì sự kiện kia, không nói đến lời của Thôi tổng quản không phải là sự thật, Từ đại phu nói cũng không phải sự thật, cho dù đều đúng cũng không thể chứng minh, Từ đại phu không có bị người lừa gạt! Hết thảy đều có khả năng!

Sở tướng quân lớn tiếng: “Hồ nào, cháu gọi ai là kẻ hiềm nghi, bọn họ đều là thân nhân của cháu.”

Hòa Linh cũng nói lời lạnh lẽo: “Vậy thời điểm bọn họ hại cháu có nghĩ tới cháu là người nhà của bọn họ sao? nếu cháu đã không chết, kẻ hại cháu nhất định phải chết. Hoặc là nói, tổ phụ trước tiên phải giết cháu?” Hòa Linh đứng lên, nàng kiêu căng nhìn Sở lão tướng quân, “Cháu có thể biết Thôi Ngọc, còn có thể biết cái khác. Giết cháu, các người ai cũng đừng hòng.”

“Sở Hòa Linh!” Sở tướng quân vỗ bàn, “Cháu không biết nói chuyện với người lớn sao?”

Hòa Linh đột nhiên cười rộ lên: “Đúng là bởi vì cháu biết, cháu mới có thể nói như vậy, nếu như là người bên ngoài, cháu căn bản sẽ không nói. Bây giờ cháu nói, là vì tổ phụ ngài vẫn hiểu được lòng người. Không bằng, chúng ta làm trao đổi, cháu giúp người, người đem hung thủ giao cho cháu.”

Sở tướng quân cứ như vậy nhìn chăm chăm Hòa Linh, Hòa Linh cũng không yếu thế nhìn thẳng hắn, cũng không biết trải qua bao lâu, thanh âm Sở tướng quân mang theo hàn ý: “Nếu như ta không chịu! Cháu sẽ uy hiếp ta? Sở Hòa Linh, cháu dám uy hiếp ta? Nếu như cháu khiến cái nhà này loạn lên, ta sẽ không giết cháu. Nhưng ta không ngại nhốt cháu cả đời trong phòng.” Giờ khắc này, Sở tướng quân toàn thân nóng bừng như sắp phun ra lửa, hắn hung hăng vỗ bàn, cái bàn lung lay như sắp đổ.....

Hòa Linh bĩu môi: “Tổ phụ, người dọa đến cháu.”

Sở tướng quân vốn đang tích tụ cơn tức đột nhiên giống như quả bóng bị xì hơi.

Trong nháy mắt, cơn tức của hắn lại bị dâng lên, “Người đã lớn như vậy, cứ nổi giận, đối với thân thể không tốt. Mặc kệ thế nào, còn sống mới là tốt nhất.”

Sở tướng quân bị tức đến ngã ngửa, nhìn hai mắt hắn phun hỏa. Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, “Khanh khách” không ngừng.

Sở tướng quân: “.....”

Cũng không biết cười bao lâu, Hòa Linh rốt cuộc cười đủ, ngón tay nâng dùng nước làm mực, nhẹ nhàng viết lên trên bàn một chữ “Sở”, viết xong, còn thật sự nói: “Những gì cháu nói đều là thật sự nha, người cũng đừng tức giận. Người ngấm lại mà xem nếu như người bị bệnh, Sở gia ai có thể làm chủ. Là người nóng vội luôn cúi thấy không rõ tình thế - đại bá phụ, hảo sắc không biết xấu hổ - Nhị bá phụ hay vẫn là không quá quyết, bần nhão không đỡ nổi tương - cha cháu? À còn có người không có tài hoa lại yêu mỹ nhân - tứ thúc, bọn họ ai có thể chống đỡ? Hắn là không ai đi? Cho nên, người vẫn nên hảo hảo bảo dưỡng thân mình thật tốt. Về phần cháu, người có thể giết cháu, cũng có thể nhốt cháu, nhưng như vậy rồi sao? Tổ phụ, người cảm thấy, cháu sẽ để ý sao? Cháu đã trải qua cái chết một lần, hiện tại, ta sẽ không sợ, cũng không để cho người khác được như ý.”

Tạm dừng một chút, Hòa Linh nhìn chữ “Sở” kia, cười tủm tỉm. Cháu viết không sai đi? Một nét bút, luôn không viết được hai từ “Sở”, cháu tin tưởng hai cháu không phải là bá phụ, thúc thúc, hiện tại, cháu chỉ biết rằng, đại bá mẫu, nhị bá mẫu và tứ thẩm. Trong ba người, là ai làm.”

Lúc này Sở tướng quân sắc mặt thật ra đã dịu đi, hắn hỏi: “Cháu liên kết luận là một trong số đó?”

Hòa Linh cười lạnh: “Bọn họ căn bản không phải vì nhắm vào cha cháu, chính là nhắm vào cháu. Nhắm vào một tiểu chất nữ không có năng lực gì, đầu óc lại không lớn lắm, nhất định là bởi vì nữ nhân ghen tị, chỉ có bọn họ có thể làm, đúng không?”

Biểu tình của Sở tướng quân trong nháy mắt kinh ngạc, Hòa Linh rất nhanh bắt được, nàng mỉm cười: “Cháu nói đúng rồi.”

Sở tướng quân xoa mi tâm: “Trước kia, thực sự là cháu đã che giấu tốt lắm.”

Hòa Linh dùng ngón tay chỉ mình: “Cháu chỉ là một tiểu nữ hài a!”

Sở tướng quân tiếp tục vỗ bàn, “Tiểu nữ hài cũng chỉ là tiểu nữ hài, làm gì có tiểu nữ hài 12 tuổi nhà ai chọc tức tổ phụ! tiểu nữ hài nào tính kế như thế!” Cái bàn tiếp tục rạn nứt.

Hòa Linh xấu hổ cười: “Làm việc phải có lợi lộc một chút, như vậy nhân sinh mới phấn khích. Được rồi được rồi, tổ phụ, cháu không truy vấn là ai làm cũng không sao! Chuyện này, cháu coi như bị chó cắn một ngụm.”

Chuyển biến cực nhanh, quả thực làm cho Sở tướng quân xem thế là đủ rồi, hắn đỡ trán, “Hòa Linh, sao cháu lại trở thành như vậy?”

Hòa Linh chớp mắt, “Tổ phụ, ngài đừng nóng giận, như vậy đối với thân thể thật sự không tốt! Cháu đã nói không truy cứu, quá rộng lượng đi? Xem cháu rộng lượng như vậy, hay là người đem mấy phân cửa hàng ở phố tây tặng cho cháu đi?”

Miệng Sở tướng quân méo xệch!

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Hòa Linh lắc lắc khăn tay, chân thành tổ phụ nhà mình

“Cháu thích mấy phân cửa hàng ở phố tây.”

Quả nhiên Sở tướng quân vô cùng tức giận, dăm quang minh chính đại đòi hỏi này nọ, thật đúng là “Hài! Từ! Tốt” Hắn dùng sức trấn định tâm tình rồi mới nói: “Cháu còn muốn gì nữa sao?”

Hòa Linh vẫn bình tĩnh đáp, “Nếu cho cháu mấy phân cửa hàng, cháu thấy không có gì quá đáng. Nói ra, không phải là dùng tiền trao đổi sao? Cháu thì, cháu sẽ vĩnh viễn không truy cứu là ai hạ độc, cũng sẽ không dùng chuyện này mà bới lông tìm vết. Chỉ có mấy phân cửa hàng mà có thể làm cho cháu yên lặng cảm miệng. Không phải rất thích hợp ư? Phải biết rằng, vì chuyện hạ độc này cháu đã phải trả giá rất nhiều, nói không chừng về sau còn không gả được cho người ta. Tuy rằng mọi người đều nói độc không nghiêm trọng, nhưng liệu ai có thể cam đoan, sẽ không có di chứng? Chẳng phải đến bây giờ cháu vẫn phải uống thuốc mỗi ngày sao!” Hòa Linh không nặng không nhẹ nói xong, cũng không cần để ý sắc mặt của Sở tướng quân.

Sở tướng quân trầm mặc, hắn chần chờ một chút: “Nào có cô nương chưa xuất giá, trong nhà đã chia cửa hàng, nói ra ngoài cũng không dễ nghe.”

Hòa Linh tự tiểu phi tiểu, “Nếu cả đời này cháu không gả được! Trong lòng nương cháu chỉ có đệ đệ của cháu, ta còn không thể cho chính mình chút đường lui ư. Bằng không đến lúc đệ đệ cưới, tở phụ người lại đã mất, bọn họ lại không đuổi cháu đi! Cũng không phải không có khả năng. Có một cửa hàng, tôi thiếu cháu sẽ không đói chết! Hơn nữa, cháu cũng không truy cứu người hại cháu nha!”

Sở tướng quân lẳng lẳng nhìn Hòa Linh, Hòa Linh một chút cũng không khẩn trương, nàng biết, tở phụ nhất định sẽ đáp ứng.

Quả nhiên, Sở tướng quân không lo lắng bao lâu, hần rốt cuộc mở miệng: “Được, sẽ phân cửa hàng cho cháu.”

Hòa Linh kinh hi ngẩng đầu, cười tủm tỉm, thật sự là bao nhiêu vui mừng biểu hiện hết mười mười, nàng lôi kéo góc áo của Sở tướng quân, “Cháu chỉ biết tở phụ là người tốt nhất. Người hiểu rõ cháu nhất, cháu cũng có tài sản riêng rồi, thật tốt!”

Sở tướng quân bị của nét tươi cười của nàng cuốn hút, sắc mặt nhu hòa đi vài phần, hần còn chân thành nói: “Ta sẽ không để cháu không gả đi được, thân thể của cháu nhất định sẽ tốt lên, cho cháu cửa hàng để cháu khong khúc mắc mãi chuyện hạ độc nữa.”

Hòa Linh gật đầu, “Biết, biết, cháu là người nói không giữ lời sao? Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy.”

Sở tướng quân bị nàng chọc nở nụ cười, “Cháu là một tiểu cô nương, cái gì mà đại trượng phu. Chính là..... Hòa Linh này, đến tốt cùng làm thế nào cháu biết chuyện về Thôi Ngọc.” Nói tới đây, hần lại nghiêm túc đứng lên.

Hòa Linh cười tủm tỉm: “Tở phụ, cháu nói cái gì người sẽ tin cái đó a! Vừa rồi là cháu nói hươu nói vượn phở trương thanh thế thôi, kỳ thật cháu căn bản không biết về Thôi Ngọc a! Cả ngày cháu không xuất môn, nào biết nhiều như vậy, người nói xem?”

Sở tướng quân cảm thấy mình thật là có điểm càng ngày càng không hiểu đứa cháu gái này, nhìn như thông minh lanh lợi, lại có lúc rất ngây thơ, thật thật giả giả, thật sự là nhìn không thấu tốt cùng là người như thế nào.

Hần nhìn chằm chằm Hòa Linh, thấy nàng vẫn bám chặt bên cái bàn, bắt đắc dĩ nói: “Cháu có thể ngồi yên một chỗ được không?”

Hòa Linh ngẩng đầu, ngơ ngác “Nga” một tiếng, còn hồn nhiên nói: “Có thể ạ.” Lại tiếc nuối liếc mắt về phía thư án, tựa hồ một bộ dáng vô cùng đáng tiếc.

Sở tướng quân như bị vật gì chặn ngang họng, không biết phải nói thế nào mới tốt nhất, hần suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Đến tốt cùng cháu có biết hay không.”

Hòa Linh lập tức lắc đầu.

Sở tướng quân quan sát biểu tình của Hòa Linh, rốt cuộc đành thở dài: “Được rồi, cháu trở về đi.”

Hòa Linh nhu thuận hỏi: “Tở phụ, cái bàn này đã hỏng vài chỗ, dù sao cũng không thể dùng, cho cháu có được không? Cháu rất thích nó. Ở chỗ người nó không có giá trị, có lẽ ở chỗ cháu sẽ dùng được!”

Sở tướng quân không kiên nhẫn xua tay, “Cho cháu, cho cháu đấy.”

Hòa Linh cao hứng, “Tở phụ đối với cháu tốt nhất.”

Hòa Linh vui vẻ về đi ra cửa, đi một lát đã qua cửa lớn, nàng nở nụ cười quái dị. Kỳ thật cái nàng muốn không phải là kẻ hạ độc chân chính, lập tức giết chết hần, nàng cảm thấy chẳng được lợi lộc gì, mục tiêu của nàng, ngay từ đầu chính là cửa hàng ở phố tây kia, có tiền bạc, nàng có thể làm được nhiều việc. Mà hiện tại chuyện cửa hàng chỉ mới bắt đầu. Không có gì tốt bằng việc tài sản sinh sôi, ngoài ra phần cửa hàng kia còn mang một tầng dụng ý khác. Nàng cần một nơi có thể tiếp xúc với các nữ gia quyến tốt nhất, mà nhà bọn họ cũng không có phương may riêng, cho nên chọn một cửa hàng chính là điều thích hợp nhất.

Nàng biết bản thân mình không phải là một nữ nhân đơn giản, chỉ có một con đường này sẽ giúp nàng càng thêm như cá gặp nước. Về phần nói kẻ hạ độc, trái phải đều có kẻ đáng nghi, chạy cũng chạy không thoát, nàng có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn không dùng chuyện này để bới lông tìm vết, nhưng hần thoát chết một lần không có nghĩa sẽ thoát chết lần thứ hai, không nhất định bởi vì sao mà nàng tin tưởng kẻ chết tiệt kia không thể trốn chạy cả đời, chuyện này không truy cứu, nàng sẽ tìm chuyện khác bù đắp. Bây giờ quan trọng nhất là chuẩn bị cho cửa hàng, nàng đã lùi một bước nhường bộ, tở phụ cũng dễ dàng thiện cảm với nàng hơn. Giống như nàng đoán, tở phụ quả nhiên đồng ý chuyện này.

Hòa Linh vừa lòng ngâm nga hát trở về phòng.

Biểu hiện của tở phụ trên cơ bản không có thoát khỏi bàn tay của nàng, phản ứng của hần đều nằm trong dự đoán, nàng cũng tin tưởng, tại thời điểm này, mình có nháo loạn cũng sẽ không có vấn đề gì lớn, cho nên nói, muốn một người luôn làm việc mạnh mẽ chấp nhận việc gì là không hề đơn giản. Hơn nữa, tở phụ vốn là võ tướng, vừa đảm vừa xoa, tiến hành theo thứ tự mới là phương pháp xử lý tốt nhất. Nàng thấy lúc mình nói chuyện, tở phụ vẫn thực đau lòng vì nàng. Như vậy là tốt rồi!

Đem áo choàng của mình kéo cao lên, Hòa Linh tâm tình sung sướng.

Về đến phòng, Lan thị đã chờ được một lúc, Hòa Linh lười cùng bà vòng vo, trực tiếp nói: “Mẫu thân, con có chút mệt mỏi.” Nói xong, ho khan vài tiếng yếu ớt.

Lan thị vội vàng, “Tổ phụ nói với con những gì?” Bà ta sợ Hòa Linh chọc giận Sở tướng quân.

Hòa Linh ngập một cái: “Tổ phụ nói, con còn nhỏ như vậy đã bị trúng độc, về sau không biết có thể gả ra ngoài được hay không, mẫu thân lại chỉ suy nghĩ cho đệ đệ, tổ phụ người thương xót con nên đem mấy phân cửa hàng ở phố tây cho con làm tài sản riêng.”

Hòa Linh mặt không đổi sắc nói dối, đồng thời trong lúc nói chuyện, nàng gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình của Lan thị, quả nhiên, Lan thị có chút xấu hổ không được tự nhiên, bất quá lập tức thanh minh: “Đối với con và đệ đệ của con, ta đương nhiên là đối xử bình đẳng. Chẳng qua, đệ đệ con còn nhỏ, cần chiếu cố nhiều hơn so với con.”

Hòa Linh nhếch khóe miệng như có như không, nhẹ giọng, “Mẫu thân không cần giải thích, con thật sự mệt mỏi.”

Lan thị chân chờ một chút: “Tổ phụ thật sự nói như vậy?”

Hòa Linh không buồn nhìn bà, tùy ý để Xảo Nguyệt thay nàng đem áo choàng cởi bỏ, “Con lừa mẫu thân để làm gì, chuyện tất nhiên là thật. Chờ cửa hàng vào tay con, người sẽ biết.”

Lan thị cắn cắn môi, “Gian cửa hàng kia, cũng không thực sự kiếm được nhiều tiền.” Tuy rằng kiến thức nông cạn, nhưng Lan thị rốt cuộc là xuất thân thương hộ, đối với chuyện tiền bạc vẫn biết nhiều hơn so với người khác.

Hòa Linh nhượng mảy, từ chối cho ý kiến.

“Mẫu thân có gian phòng, ngay tại sát cửa hàng kia, con cứ lấy, như vậy trong tay con cũng dư chút tiền.” Lan thị không phải thực sự quan tâm nữ nhi, chỉ là nghe lời Hòa Linh nói, làm cho bà ta cảm thấy, nếu mình làm như vậy lão gia tử tất nhiên rất cao hứng.

Hòa Linh mở to hai mắt nhìn, “Mẫu thân nhượng cho con?”

Lan thị thấy nàng giật mình như thế, cười nhẹ nhàng, “Đúng rồi, nhượng cho con, để ta sai người đi làm.”

Hòa Linh một phen ôm chặt lấy Lan thị: “Đa tạ mẫu thân.” Trong lòng vui sướng nhảy nhót không thôi.

Lan thị gật đầu, “Con ngoan ngoãn một chút, đừng gây thêm phiền toái cho mọi người là tốt rồi! Có những lời nói của người ngoài, ách, cũng không phải người bên ngoài, tuy rằng đều là thân nhân, nhưng là quan điểm bất đồng, cách xử lý bất đồng, có lẽ là sẽ sinh ra một ít bất công, mặc kệ người khác nói với con cái gì, con chớ tin tưởng, con phải biết rằng, con là nữ nhi của ta, ta đương nhiên là đau lòng vì con, đối tốt với con. Ta tân tân khổ khổ mới sinh ra được đứa nhỏ, chẳng lẽ ta còn muốn ngược đãi nó?” Lan thị nói lời thâm thía.

Trong nháy mắt Hòa Linh hoảng thần, nếu như không phải kiếp trước mẫu thân hạ độc giết chết mình, sợ là hiện tại nàng đã cảm động không thôi. Nhưng sự thật chứng minh, nhiều chuyện xảy ra trước mặt, thậm chí nếu không phải vì tính mạng của nàng đã mất đi, nàng đều có thể triệt triệt để để buông tha cho chính mình, buông tha cho gia đình này.

Bình tĩnh trở lại, Hòa Linh mỉm cười: “Con đã biết, mẫu thân, con biết người khó xử.”

Lan thị vừa lòng gật đầu, “Con biết là tốt rồi!”

Hòa Linh suy nghĩ một chút, “Mẫu thân, người nói, gian cửa hàng phố tây kia không kiếm được mấy lời? Người làm sao mà biết được?” Nàng chớp mắt to, vô tội hỏi.

Lan thị đắc ý nở nụ cười, “Bọn họ đều nghĩ ta cái gì cũng không rõ ràng, không ngờ, ta tuy rằng không giống bọn họ đọc sách nhiều như vậy, nhưng nói về phương diện này vẫn có chút tâm đắc. Mọi người đều khinh thường nữ nhân nhà thương gia, cũng không ngắm lại, tiền không phải thứ trọng yếu sao? Không có tiền, lấy đâu ra cho phí ăn mặc? Còn không phải nhờ có tiền, con xem tam phòng chúng ta ở trong phủ khi nào thì có chỗ đứng? Chi phí ăn mặc của con, khi nào dư thừa thoải mái? So với nhiều cô nương gia, đồ của con vẫn luôn khá tốt. Con cho là người trong phủ hào phóng? Đại tâu mặc dù có kiến thức, phân phối cũng tốt, nhưng nàng không phải cho chúng ta dùng phung phí. Tam phòng được như vậy, còn không phải do vốn riêng của ta trợ cấp?”

Điểm ấy Hòa Linh biết được, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy về phương diện này Lan thị cắt xén nàng, thực sự có chút hào phóng, nàng gật đầu tỏ vẻ chính mình hiểu được, “Con đã biết! Mẫu thân, người khổ sở, con đều hiểu được.”

“Con hiểu được là tốt rồi, đừng tưởng rằng mẫu thân nặng bên này nhẹ bên kia, mẫu thân đối với các con luôn đối xử bình đẳng.”

Hòa Linh gật đầu.

“Được rồi, mau nghỉ ngơi cho tốt đi, chạng vạng, đệ đệ con có thể trở về, ta đi chuẩn bị một chút.”

Hòa Linh nhéo nhéo khăn trong tay, mềm mại đáp: “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18

Đứa nhỏ khóc nháo thì mới có cái ăn, nguyên lai Hòa Linh đã hiểu rõ điểm này, hiện tại chân thực hiểu được . Nàng biết được tổ phụ ở bên trong phòng cho nên mới ép buộc mọi chuyện thành ra như vậy, quả nhiên là có thành quả. Bất quá điều nàng thật không ngờ tới, nương nàng thế nhưng cũng sẽ cho nàng một gian cửa hàng. Bình thường những cô nương chưa xuất giá sẽ không có tài sản riêng gì, tuy rằng tình huống của nàng có điểm đặc thù, nhưng cũng không đặc thù đến mức có được tài sản riêng, có thể thấy được lần này nàng vẫn được lợi không phải là ít .

“Tiểu thư, vừa rồi tướng quân đã sai người đưa khế ước cửa hàng son phấn đến đây , hần nói.....” Xảo Âm ngưng ngừng.

Hòa Linh nhướn mày,“Nói cái gì, không cần chú ý.”

“Hần nói, làm cho tiểu thư người càng thêm quyến rũ.” Xảo Âm xấu hổ không thôi, Hòa Linh thấy có gì khác thường, nàng vươn tay,“Đưa cho ta!”

Bọn họ ai cũng không biết giá trị của cửa hàng son phấn, nhưng nàng thì hiểu được, chỉ là đầu cần nhất thiết phải nói ra miệng. Kiếp trước, vào thời điểm các cửa hàng của Lan thị đều do nàng xử lí , hiện tại ngẫm lại, đại khái cũng là một trong những nguyên nhân Triệu thị chán ghét nàng.

“Nữ hài tử có cửa hàng son phấn là rất quan trọng a, như vậy chúng ta sẽ càng thêm đẹp. Nữ hài tử đẹp một chút mới thực nổi tiếng .” Hòa Linh giải thích.

Xảo Âm, Xảo Nguyệt gật đầu, tỏ vẻ mình đã sáng tỏ.

Hòa Linh miên man suy nghĩ, cảm thấy Trí Ninh trở về khiến người ta cảm thấy buồn bực . Bất quá..... Tựa hồ như trước đây, Trí Ninh vẫn rất ý lại vào nàng, là từ khi nào đã thay đổi? Hòa Linh nghĩ, nhưng nghĩ mãi mà không ra , bởi vì từ đầu đến cuối, Trí Ninh đối xử với tỷ tỷ là nàng tốt lắm . Năm đó nàng bị Tạ Du Vân từ hôn, cũng chỉ có Trí Ninh thật sự bênh vực nàng. Cho nên khi biết được trong việc độc sát nàng, bọn họ ai cũng có phần mới khiến nàng đau lòng không thể chống đỡ!

“Tỷ tỷ!” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi, đó là thanh âm của một đứa trẻ nam, Hòa Linh sợ run một chút, cố gắng nở nụ cười, xem ra vừa nhắc đến Tào Thào thì Tào Tháo đã đến.

Xảo Âm vội vàng đi ra ngoài, Trí Ninh là đứa trẻ nhỏ tuổi nhất ở Sở gia, năm nay 8 tuổi. Tuy rằng 8 tuổi, nhưng cũng có chút tài hoa, ngày trước hần đi theo vị đại nho đương triều Triệu tiên sinh đi du ngoạn, hôm nay mới trở về.

Nhìn hần phong trần mệt mỏi, Hòa Linh biết, hần đến chỗ nàng trước tiên “Đã trở lại?” Nàng cười.

Trí Ninh vội vàng tiến lên giữ chặt Hòa Linh,“Tỷ tỷ, đệ nghe nói tỷ tỷ bị trúng độc? Tỷ thế nào rồi? Có nặng lắm không?” Nói xong thì bắt đầu cao thấp kiểm tra Hòa Linh, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt hần bốc hỏa,“Đã tra ra là người nào làm ?”

Hòa Linh ngồi xuống,“Đệ vừa gặp phụ thân à?”

Trí Ninh cắn môi,“Tỷ!” Không hiểu tại sao hần cảm thấy tỷ tỷ của hần là lạ .

Xảo Nguyệt lạnh lợi pha cho tiểu thư nhà mình một chén trà lạnh, Hòa Linh đang cầm cái chén, hỏi:“Đệ có đi báỉ kiến tổ phụ tổ mẫu không?”

Trí Ninh lắc đầu,“Tỷ tỷ bị trúng độc, đệ đương nhiên đến thăm tỷ trước!”

Hòa Linh đột nhiên bật cười, cười đủ, nàng mới thu hồi ý cười:“Tỷ đây là muốn hỏi đệ, ai đã nói cho đệ biết tỷ trúng độc. Chắc không phải do mẫu thân, đệ nói cho tỷ biết, là ai nói? .”

Trí Ninh sùng sốt một chút:“Là Trí Tín ca ca nha .”

Hòa Linh đứng dậy,“Đi!”

“Đề làm gì ạ!” Trí Ninh khó hiểu.

“Mắng hần!” Khuôn mặt nàng trầm xuống, cười lạnh.

Trí Ninh ngây người, bất quá rất nhanh , hần vội vàng giữ chặt Hòa Linh,“Tỷ tỷ, tỷ định làm gì ạ! Trí Tín ca ca cũng là hảo tâm , hần biết đệ quan tâm sự tình trong nhà mới nói cho đệ chuyện đó, tỷ mà làm vậy khác nào bôi lông tìm vết, sau này Trí Tín ca ca sẽ không chịu nói chuyện với đệ nữa . Tỷ, người đừng xúc động a!”

Hòa Linh cười lạnh nhìn Trí Ninh, nàng nói:“Đệ thật đúng là ngốc!” Tuy rằng nàng có chút cảnh giác với đệ đệ, nhưng hiện tại, chuyện chưa xảy ra, hần cái gì cũng chưa làm, hơn nữa, đối với chính mình còn rất quan tâm, nếu mình lợi dụng tính kẻ hần, Sở Hòa Linh nàng thật quá nhỏ mọn,“Nói cho đệ biết? Đệ thật cho là hần tốt như vậy? Đệ đi ra ngoài du ngoạn nửa năm, khi trở về, trước tiên không phải đi gặp tổ phụ tổ mẫu, không phải đi báỉ kiến phụ

thân, mà là tới gặp tỷ tỷ của mình, đệ cảm thấy, bên ngoài sẽ truyền như thế nào về đệ?” Bỏ tay Trí Ninh ra, Hòa Linh không nói hai lời bèn đến đại phòng, đã nhiều ngày Trí Tín vẫn chưa quay lại học đường, Hòa Linh rất nhanh đã tìm được hần ở thư phòng.

Một gã sai vặt của Trí Tín đứng canh giữ ở cửa, thấy là ngũ tiểu thư cùng tứ thiếu gia mới vội vàng thỉnh an, Hòa Linh cũng không vào cửa, chỉ ở trước cửa lớn tiếng:“Sở Trí Tín, người lần ra đây cho ta.”

Mỹ nhân như ngọc lại thốt ra mấy lời thô tục thật khiến người ta khó có thể hình dung, Trí Tín rất nhanh bước ra ngoài, hần nhú mày:“Muội tới đây làm gì!”

Hòa Linh một thân quần áo đồ rực, vô cùng chói mắt, nàng nhìn chăm chăm Trí Tín:“Sở Trí Tín, người thật đúng là rất hảo tâm a, đệ đệ người còn nhỏ như vậy mà đã tính kế hần sao? Ta nói cho người biết, đánh chó phải ngó mặt chủ, người khi đệ đệ của ta là không được.”

Đánh chó..... phải ngó mặt chủ? Lời này..... hơi quá?

Trí Tín lạnh lùng:“Muội nói bậy bạ gì đó? Ta tính kế Trí Ninh, ta tính kế Trí Ninh cái gì !” Hần nhướn mày.

Hòa Linh ngửa đầu cười,“Người nói người tính kế đệ ấy cái gì à. Người cố ý nhắc tới chuyện ta bị trúng độc ở trong phủ, người làm vậy vì cái gì! Không hề nói ta đã khỏe cho dù sự thực là ta chưa hoàn toàn hồi phục. Người cố ý nói như vậy đến tốt cùng là có ý đồ cái gì. Đệ đệ biết được tin tức ta trúng độc sẽ rất kinh ngạc, nhất định đến gặp ta trước tiên. Ra ngoài du ngoạn lâu như vậy, khi hồi phủ việc trước tiên cần làm không phải là báo kiến tổ phụ tổ mẫu sao, nhưng nó lại chạy đến sân tỷ tỷ nhà mình, người ngoài sẽ nói như thế nào về nó? Người còn dám nói người là hảo tâm? Ta nhớ rõ chuyện này đã điều tra, ta là kẻ bị hại cũng không nhắc đến, người - một ngoại nhân lại nói lung tung.”

Lúc ấy Sở Trí Tín nói cho Trí Ninh quả thật là có tâm tư, cố ý dọa Trí Ninh, nhưng bây giờ Hòa Linh lại đến tận cửa mắng chửi người, hần thật phẫn nộ rồi.

“Sở Hòa Linh, muội là muội muội của ta, muội nói ta là ngoại nhân à? Trí Ninh là đệ đệ của muội, muội xảy ra chuyện lớn như vậy, ta không nên nói cho hần một tiếng sao? Muội chỉ là một tiểu cô nương, không nên nhiều tâm tư như vậy. Chúng ta là người một nhà, ta vì cái gì mà đi hại hần, thanh danh hần không tốt , ta lại có lợi lộc gì?”

“Lợi lộc gì? Chẳng lẽ người không biết sao?” Hòa Linh cười lạnh,“Lợi lộc chính là, thanh danh của hần có chỗ bẩn. Đừng tìm ta nói cái gì mà huynh muội tình thâm. Cho dù là Trí Ninh, ta cũng không nhận định hần nhất phải đứng về phía ta, càng đừng nói người chỉ là đường ca của chúng ta. Tiên sinh hần là đại nho đương triều, nói không chừng về sau thành tựu càng hơn người, người hiện tại liền động tâm tư, cũng không phải không có khả năng.”

“Sở Hòa Linh, muội phát điên cái gì đó, muội không phải bị trúng độc đến phát ngốc đấy chứ, muội lập tức trở về phòng cho ta, đem mấy ý nghĩ loạn thất bát tao của muội thu hồi về đi.” Trí Tín nghĩ đến Tạ công tử còn ở trong thư phòng, chỉ cảm thấy não bắt đầu đau, gia sự như vậy làm cho người ta thấy, sợ là muốn dọa người .

Ngờ khi đi một chút, hần cố gắng nói:“Nếu ta là đại ca của các người thì vạn vạn lần sẽ không tính kế các người. Hòa Linh, muội hiểu lầm ta rồi, chuyện lần này, ta sẽ không so đo với một tiểu cô nương, muội trở về đi. Trí Ninh vừa trở về, các người không phải còn muốn đi báo kiến tổ phụ cùng tổ mẫu sao?”

Hòa Linh cả vú lấp miệng em:“Bao nhiêu người đều là người một nhà tính kế người một nhà, Sở Trí Tín, người.....”

“Trí Tín hần không có ý tứ đó” thanh âm thanh nhã của ai đó vang lên, từ trong thư phòng đi ra , dĩ nhiên đó là Tạ Du Vân, Tạ Du Vân một thân áo trắng, nho nhã ôn nhu, hần nhìn Hòa Linh, lại là tiểu cô nương này, hần thần nhiên,“Tạ nỗ vốn không nên xen vào việc của người khác, nhưng Trí Tín là bạn bè của ta, ta biết được, lần này hần không phải cố ý. Xin cô nương hãy bỏ qua.”

Hần vốn không định đi ra, mà không biết vì sao, nghe thanh âm kêu gào như thế, hần đứng là không khống chế được chính mình, đột nhiên cũng rất muốn gặp cô nương này, quả nhiên, đúng là một cô nương nóng tính.

Hòa Linh đột nhiên nở nụ cười, nàng không lạnh lùng giống như trước mà hồn nhiên nhìn về phía Tạ Du Vân, ôn nhu hỏi :“Chuyện này..... Cùng người có liên quan hệ sao?”

.....

Toàn trường nhất thời yên tĩnh lại, mọi người trong lúc này đúng là không biết nói thế nào mới tốt.

Tạ Du Vân không hề nghĩ đến, Sở ngũ tiểu thư không cho hần giữ mặt mũi, từ trước đến nay hần là đối tượng ngưỡng mộ của mọi người, cũng chưa từng có người nào không khách khí như vậy, thật không nghĩ đến, hôm nay lại đụng độ một tiểu cô nương, kỳ thật Tạ Du Vân còn có một loại cảm giác, hình như Sở ngũ tiểu thư này thật phần chán ghét hần.

Nàng che giấu tốt lắm, nhưng dù thế, hần cũng có thể cảm thụ vài phần, ai bảo hần là đương sự đâu! Nhưng hần vẫn thắc mắc, mình khi nào đắc tội tiểu cô nương này vậy.

“Quả thật, cùng ta không quan hệ. Vậy không biết, Sở tiểu thư có cho ta một chút mặt mũi, nói nhao nhao ồn ào như thế, thật là không ổn.”

Hòa Linh thật muốn cười to, người thanh cao không hề sợ sự - Tạ công tử tại sao lại đột nhiên thay Sở Trí Tín nói chuyện, theo nàng biết, quan hệ bọn họ không chặt chẽ lắm? Hoài nghi cao thấp đánh giá Tạ Du Vân cùng Sở Trí Tín, trong lòng nàng không ngừng cười lạnh.

Kỳ thật Tạ Du Vân chính mình cũng không biết vì cái gì mà mình nói như vậy, hẳn cùng với Sở Trí Tín quan hệ là bạn bè là có thể, nhưng cũng chỉ có thể thôi. Tựa hồ hẳn nói như vậy là vì muốn nhìn xem một chút tiểu cô nương sẽ đối đáp như thế nào. Trong lúc bất chợt, hẳn thấy mình thật buồn cười làm sao, bất quá, hẳn vẫn nhìn Hòa Linh, chờ đợi đáp án của nàng.

“Tỷ, quên đi, đại ca không có ý tứ khác. Chúng ta trở về đi, như vậy..... Rất khó coi.” Trí Ninh phát hiện không ít hạ nhân đều nhìn lại đây, chỉ cảm thấy có vài phần xấu hổ, tuy rằng tỷ tỷ là vì muốn tốt cho hẳn, nhưng như vậy khó tránh khỏi làm cho người ta khó xử.

Hòa Linh quay đầu, nhìn chằm chằm Trí Ninh gần từng tiếng: “Đệ xác định?”

Trí Ninh rút cuộc chỉ là đứa nhỏ 8 tuổi, trong lúc nhất thời ngây người ra không biết làm thế nào cho phải.

Hòa Linh còn thật sự hỏi lại: “Nếu đệ cảm thấy như thế nào đều được, như vậy không còn có lần sau, ta vĩnh viễn cũng không xen vào chuyện của đệ nữa”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hòa Linh đột nhiên nghiêm khắc, dọa Trí Ninh sợ đến mức nhảy dựng. Thực ra từ trước tới nay, lời nàng nói đều thập phần ôn nhu, rất hòa khí, căn bản không giống như lúc này. Trí Ninh lắp bắp kinh hãi, nhưng hẳn cũng không phải hãi từ ngốc, lập tức liền hiểu được, cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Hòa Linh cười lạnh tiếp tục chất vấn, “Tạ công tử, ta nghĩ, lệnh tôn hẳn cũng không hy vọng người quản gia sự nhà người khác đi!” Thế diện ư, tại sao ta phải cho người thế diện, năm đó người đã cho ta thế diện sao! Hòa Linh lạnh lùng nhìn Tạ Cần Chi.

“Muội thật sự là cần quấy, Tạ công tử là khách quý, muội thật không có lễ phép.”

“Người đừng có nói ta lung tung, căn bản ta không muốn thảo luận cái gì Tạ công tử, ta nói từ đầu đến cuối đều là chuyện người tính kế đệ đệ của ta.”

“Đại công tử, ngũ tiểu thư, lão gia cho gọi các vị đi thư phòng.” Gã sai vặt vội vàng chạy tới, nom nóp lo sợ.

Sở Trí Tín tạm thời an trí tốt cho Tạ Du Vân, sau đó đi theo mấy người vào thư phòng. Lúc này thư phòng đã đổi một cái thư án mới, nhìn thấy cháu gái, trên mặt Sở lão tướng quân lợi hại nổi lên một tia bất đắc dĩ, hẳn xoa mi tâm hỏi: “Ta không phải đã nói cháu đừng gây chuyện nữa sao?”

Hòa Linh cảm thấy chính mình mới là vô tội, nàng chỉ chỉ Trí Ninh, “Cháu không gây chuyện nhưng cuối cùng không thể để Sở Trí Ninh bị bắt nạt được? Hơn nữa, trong chuyện này là đại ca không tốt. Tổ phụ, Trí Ninh tuổi còn nhỏ, nếu như biết cháu bị bệnh, nhất định sẽ đến xem cháu trước tiên, nhưng người khác sẽ nói, hẳn mặc dù đã ra ngoài học hỏi mà vẫn không có quy củ.”

Sở Trí Tín đang muốn giải thích, lão tướng quân đã khoát tay áo, hẳn dĩ nhiên biết được sự tình vừa rồi, cũng không cần Trí Tín giải thích nhiều, hẳn nhìn chằm chằm Hòa Linh, “Như vậy Trí Ninh sẽ có những lời đồn đại không tốt. Còn Trí Tín, các cháu cũng sẽ bị người khác lên án, cháu cảm thấy, đích trường tôn bị lên án, đối với Trí Ninh là việc tốt à? Không nói đến Trí Tín suy nghĩ như thế nào, chuyện này do cháu trực tiếp làm loạn, đương nhiên là không đúng.”

Hòa Linh đứng đứng sờ thư án, “Dù sao là nhàn rồi không có việc gì nhi.”

Sở tướng quân lại hoang mang, một ngày này, nàng đã làm hai lần, hẳn phiền toái nói: “Đừng sờ thư án nữa, cháu định làm cái gì, có thể thành thật một chút được không?”

Hòa Linh ngẩng đầu: “Cháu ra ngoài là muốn cùng Trí Tín ca ca giải thích, nếu nói là cháu sai, là cháu hiểu lầm Trí Tín ca ca. Như vậy mọi người sẽ không nói hẳn, bất quá, vì cái gì cháu phải làm như vậy chứ? Cháu đâu có năng lực ưu việt gì đâu?”

“Không phải cháu vừa được một gian cửa hàng rồi sao? Sở Hòa Linh, cháu đừng có tham lam.” Sở lão tướng quân lạnh mặt, “Ta biết, mẫu thân cháu cũng cho cháu một gian cửa hàng.” Hơn nữa, vẫn là hẳn phải xuống nước, nghĩ đến điều này, Sở lão tướng quân liền cảm thấy này cháu gái mình có chút giả dối.

Hòa Linh cười khanh khách, nàng ưu nhã nói: “Một hơi ăn thành mập mập cũng không tốt. Cháu không tính muốn cái gì, lại nói tiếp, nương cho cháu cái gì, cùng Sở gia có quan hệ gì đâu, đó là đồ cưới của bà? Nương tặng cháu một gian cửa hàng, cháu còn không chạy nhanh đi biểu hiện tốt một chút, duy trì bộ dạng tiểu bạch ngân ngốc nhi?”

Sở tướng quân bị Hòa Linh chế trụ, hẳn chưa từng cẩn thận xem qua cháu gái này, bây giờ mới được đại khai nhãn giới. Tuy rằng nàng không làm cái gì, nhưng hành vi của nàng khắp nơi đều để lộ một cỗ quái khí.

“VẬY cháu muốn thế nào!”

“Cũng không muốn thế nào, bởi vì cháu sẽ không thay huynh ấy mình oan! Cháu làm lớn chuyện chính là hy vọng Trí Ninh có thể ghi nhớ, về sau không dễ bị người ta tính kế như vậy.” Hòa Linh hằm hừ nhìn trời.

Công phu trở mặt trong nháy mắt của nàng, quả nhiên là làm cho người ta khiếp sợ. Sở lão tướng quân xoa mi tâm, “Trí Tín, giải thích với Trí Ninh đi.”

Trong nháy mắt sức mặt Trí Tín thay đổi, hẳn không hiểu được, vốn là một sự kiện rất nhỏ, làm thế nào mà hóa thành chuyện lớn, nhưng hiện tại xem ra, kỳ thật chuyện này không lớn cũng không nhỏ, mà là Hòa Linh căn bản không muốn bỏ qua, bởi vậy, nàng mới có thể đưa ra yêu cầu. Thế cho nên, Tạ công tử vừa mở miệng, nàng lại bất vì sở động.

“Trí Tín!” thanh âm của Sở tướng quân lạnh thêm vài phần.

Trong lòng hắn căm giận, nhưng vẫn mở miệng: “Trí Ninh, thực xin lỗi. Chuyện này huynh thật không có ác ý, chỉ là nhất thời huynh đã xem nhẹ mức ảnh hưởng của nó. Kỳ thật, trong lòng huynh cũng quan tâm Hòa Linh mới có thể nói ra chuyện này.”

Trí Ninh trộm ngắm Hòa Linh, thấy nàng không có gì không hài lòng, mới dám gật đầu: “Đệ đã biết, đệ sẽ không để ý, đại ca cũng đừng để ý quá”

Sở tướng quân còn thật sự nói: “Mặc kệ là mấy đứa suy nghĩ như thế nào, ta hy vọng các cháu biết được, chuyện trong nhà đừng có làm ăn nói lung tung. Không cần gây phiền phức cho ta, đi xuống đi!”

Trí Tín nắm chặt quyền, hẳn nhìn chằm chằm Hòa Linh, “Hòa Linh, muội vừa rồi nói.....”

Hòa Linh tự tiểu phi tiểu, “Muội đi ra ngoài trước mặt xin lỗi huynh, ý huynh là vậy chứ gì? Đương nhiên, không thành vấn đề. Nhưng mà đại ca, về sau nên sử dụng đầu óc cho tốt, bằng không làm muội muội như ta cũng cảm thấy dọa người. Đích trường tồn nhà chúng ta đầu óc không dùng được, nói ra rất dọa người a.”

“Đại ca, nương cho muội một gian cửa hàng bán đồ thư phòng, các huynh đều là sĩ tử trong học đường, khi trở về nhớ giúp đỡ muội tuyên truyền một chút nha.” Hòa Linh vẻ mặt tràn ý cười, ánh mắt lấp lánh, đáng yêu vô cùng. Trí Tín ở phía sau nhìn nàng mà ngốc lảng, hẳn rất khó tưởng tượng, vừa rồi người kia vẫn cùng hắn giương nanh múa vuốt là Ngũ muội muội đảo mắt thành con mèo nhỏ ôn nhu.

“Muội sẽ không làm phiền đại ca bận việc nhà, về sau muội buôn bán lời tiền, mời các huynh ra ngoài uống rượu chơi hoa.”

Phốc! Trí Tín hét lên, “Ta không phải người như vậy.” lời nói đầy chính nghĩa.

Hòa Linh cười tủm tỉm, “Không uống rượu, cũng có cách khác a, đại ca cần phải nhớ rõ lời tổ phụ nói, chúng ta đều là người một nhà. Nếu mọi người không đến mua này nọ, muội cần phải cáo trạng với tổ phụ, nhất định là do đại ca không tận tâm.”

Trí Tín nghẹn một hơi ở cổ họng, rầu rĩ nửa ngày mới nói: “Mua. Sẽ mua. Đi thôi.”

Đưa cửa, tới gần Trí Tín, Hòa Linh thấp giọng, “Đại ca về sau vẫn nên thận trọng từ lời nói đến việc làm mới tốt, bằng không muội sẽ rất dễ nổi điên nha!” Nói xong, còn thành thật: “Đại ca, thực xin lỗi, là muội hiểu lầm huynh!”

Trí Tín còn chưa kịp phản ứng trước lời nói thâm sâu của nàng, nhìn tiểu cô nương cười ngọt ngào giải thích với mình, hẳn cảm giác như đang nằm mộng.

“Đại ca thực quan tâm muội, đều là tại muội sai. Đại ca nhất định sẽ không trách của muội đúng hay không?”

Trí Tín ho khan một tiếng, mang theo vài phần xấu hổ: “Không, sẽ không!”

Hòa Linh cười: “Muội chỉ biết đại ca sẽ không trách muội.”

Trí Tín: “.....”

Trí Ninh vẫn chưa cùng Hòa Linh trở về, hẳn muốn cùng tổ phụ nói vài câu. Hòa Linh thì thần nhiên trở về phòng đã thấy Lan thị, đem sự tình giải thích cho Lan thị, Lan thị chỉ nói đại ca là tiểu nhân, đồng thời càng cảm thấy Hòa Linh biết điều. Hòa Linh cười lạnh trong lòng, bất quá lại ôn nhu tiễn bước Lan thị.

Xảo Âm khó hiểu, nàng buồn bực nói: “Tiểu thư, người ép buộc một vòng, đại thiếu gia căn bản không hề bị trừng phạt a! Hơn nữa, chuyện này cùng thanh danh người tất nhiên không tốt lắm. Thanh danh ương ngạch truyền đi, nghe không ổn chút nào.”

Hòa Linh lười giải thích: “Người chỉ cần làm tốt chuyện của chính mình.” Nàng vươn người một cái, “Kỳ thật mỗi ngày bói lông tìm vết đánh nhau cũng thật có ý vị.”

Xảo Âm, Xảo Nguyệt: “.....”

.....

Trí Tín trở về, gặp Tạ công tử đang im lặng đọc sách, người này chính là như vậy, mặc kệ sự tình gì, vẫn quang minh không sợ hãi, giống như chuyện đó

chẳng ảnh hưởng đến hân.

“Cẩn Chi.”

Tạ Du Vân ngẩng đầu, mỉm cười:“Xử lý tốt rồi?”

Trí Tín ngược ngừng thờ dài,“Vừa rồi khiến huynh chê cười, muội muội tuổi còn nhỏ, nàng không hiểu chuyện. Ta cùng nàng nói xong rồi, tiểu nha đầu đã trở về. Quả nhiên là khiến huynh chê cười.”

Tạ Du Vân đặt sách xuống, trầm tư, nho nhã hỏi:“Trí nhớ Tạ mỗ cũng không tốt lắm, ta lại tưởng, có phải đã từng gặp qua xá muội ở nơi nào.”

Trí Tín vội vàng:“Cũng chưa từng, xá muội từ nhỏ ít xuất môn.”

Tạ Du Vân trầm ngâm:“Không gặp ư.....”

Không gặp, lại biểu hiện chán ghét rõ ràng, Tạ Du Vân tưởng, trên đời này chuyện vô duyên vô cớ chán ghét, nếu như hân thật sự chưa từng gặp mèo nhỏ hân là nàng đã từng nhìn thấy hân đi? Hơn nữa, dù có giả dạng, nếu như hân đã gặp qua cũng không có khả năng quên.

“Hôm nay, khiến huynh thêm phiền toái. Cô nương nhà ta.....” Trí Tín không biết nên nói như thế nào, hân không thể nói thẳng, cô nương nhà ta như Sở Hòa Linh là độc nhất. Nếu như thật sự nói, đã đủ rõ ràng.

Tạ Du Vân săn sóc,“Không cần nói thêm gì. Kỳ thật, ta sống không quá nghiêm khắc. Gia đình đệ, ta hâm mộ còn không kịp, về phần nói phiền toái, cũng không phải”

Trí Tín cười thờ ra một hơi.

“Ngày mai sẽ quay lại học đường, không bằng chúng ta đi cùng nhau?” Hân đề nghị.

Tạ Du Vân gật đầu đáp ứng,“Có thể.”

Rời khỏi Sở phủ, Tạ Du Vân trở lại nhìn bảng hiệu Sở phủ, trầm mặc nhìn, nửa ngày bất động, tùy tùng đi theo bên cạnh hân nghi hoặc bất quá không dám mở miệng.

“Tạ Nam, người nói, Sở gia là như thế nào?”

Tùy tùng tên Tạ Nam khó hiểu, nhưng vẫn trả lời:“Đại thể giống như nhiều gia đình giàu có khác, các phòng thoạt nhìn hài hòa. Nhưng thật ra nhìn bên trong không ra.”

“Thật không?” Tạ Du Vân che giấu thần sắc,“Đi thôi!”

Đội hai người rời đi, một cái bóng nam tử xuất hiện, đứng là Cao Chí Tân, Cao Chí Tân chà xát tay, xoay người đi phương hướng ngược lại, hân tất nhiên là muốn đi phủ Túc Thành hầu, nghe xong Cao Chí Tân bẩm báo, Lục Hân không nói gì.

Cao Chí Tân khoa tay múa chân:“Thật là! Biểu ca, huynh không biết đâu, sức chiến đấu của mèo nhỏ thật sự cường hân, mà diễn biến về sau đệ xem không hiểu, đệ tin tưởng người khác cũng xem không hiểu.” Mèo nhỏ không làm gì cả mà còn thay Sở Trí Tín giải thích, chuyện này không bình thường! Người khác còn có thể, còn mèo nhỏ, hân không cho rằng nàng muốn thỏa hiệp.

Lục Hân mỉm cười,“Chuyện hôm nay bắt đầu không phải như các người thấy.”

Cao Chí Tân:“Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Lục Hân cười lạnh,“Ngay từ đầu nàng ấy đã không phải thật sự vì Sở Trí Tín. Nếu như thật sự có người tin rằng nàng vì muốn tốt cho Sở Trí Tín, ta đây chỉ có thể nói, Sở gia sắp xong đời. Điểm ấy mà cũng nhìn không ra, thật là một đám ngu xuẩn.”

Cao Chí Tân vò đầu, ách, hân chính là người tin như vậy.

“Kia, kia vậy chuyện này?” Hân không nhịn được xuống, vẫn hỏi tiếp. Lục Hân đột nhiên nở nụ cười, không biết vì cái gì, hân không muốn cùng người khác chia sẻ chuyện xưa về mèo nhỏ.

“Ta muốn yên tĩnh một chút.” Khoát tay, Lục Hàn cầm lấy kiếm, một mình xuất môn, Cao Chí Tân nhìn động tác của hắn, không hiểu ra sao. Sao đột nhiên nghĩ tới chuyện luyện kiếm chứ? Nói còn chưa nói xong mà! Nhưng hắn cũng chẳng có lá gan quấy nhiễu Lục Hàn. Con người này người cũng như tên, luôn có thái độ lạnh lùng. Trơ mắt nhìn Lục Hàn đi mất, hắn đuổi người, tuy rằng tò mò, nhưng mà mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Lục Hàn đi vào rừng trúc luyện kiếm, những lúc nhàn hạ vô sự hoặc là sự việc cần suy ngẫm thì hắn rất thích luyện kiếm, mà hiện tại, việc hắn suy nghĩ tới chính là sao mèo nhỏ lại trưởng thành như vậy, nếu như không phải ngẫu nhiên trốn ở cửa phòng nàng, hắn cũng không biết mèo nhỏ đã sớm đạt tới trình độ hai mặt.

Bề ngoài ôn nhu, lại có thể ngoan lệ nói ra lời nói giết chết người.

Nhìn nàng, hắn thật sự “kinh hĩ”, là do bị trúng độc đã hoàn toàn kích phát sức chiến đấu của nàng sao? Lục Hàn nghĩ có lẽ đúng là vậy.

Mèo nhỏ không phải vì Sở Trí Tín, vì Sở Trí Tín thì có ý nghĩa gì chứ, hắn là đích tôn, mèo nhỏ cũng chẳng có một tia tiện nghi, cho dù nàng có khôn khéo, cũng dễ dãi thôi. Huống chi nàng mới chỉ là một tiểu cô nương thôi, một tiểu cô nương mười hai tuổi, hắn cũng không tin, tiểu cô nương thật sự tùy tiện làm loạn. Hắn càng thêm tin tưởng, nàng đang cố tình, nàng đang có mưu kế, không phải vì thanh danh của Sở Trí Tín.

“Tiểu cô nương thông minh như vậy, có điều gì ta không biết sao?”

“Ai ai, biểu ca, đệ vừa nói rồi, lúc ấy Tạ Du Vân cũng ở đó, hắn còn muốn mèo nhỏ nể mặt hắn, nhưng mèo nhỏ hoàn toàn không để ý! Ai u má ơi, đáng tiếc huynh không được thấy vẻ mặt đặc sắc của Tạ Du Vân kia, lúc trắng lúc xanh, thật dọa người a!” Cao Chí Tân chợt nhớ ra mình quên mất một sự kiện quan trọng, lại quay trở lại, khua môi múa mép

“Lần đầu tiên đệ thấy Tạ Du Vân bị người ta vứt hết mặt mũi, ha ha ha ha! Huynh nói xem, sao mèo nhỏ lại dũng cảm vậy chứ, nàng cũng không phải không biết Tạ Du Vân, là thật sự biết, nhưng cố tình không cho hắn mặt mũi. Ha ha ha!”

“Tạ Du Vân đã ở đó.” Lục Hàn nhướn mày, trầm tư một lát, hắn thu hồi kiếm, “Lần này Sở tướng quân có mời chúng ta tới phủ tham gia thọ yến của hắn không?”

Cao Chí Tân gật đầu: “Tất nhiên là mời, làm gì có chuyện không mời. Bất quá, những chuyện này, không phải huynh vẫn luôn không đi sao?”

“Chuẩn bị một phần lễ, ta sẽ đi chúc.”

Biểu tình trong trẻo nhưng lạnh lùng trên khuôn mặt của nam tử không có cái gì biến hóa, chỉ có mệnh lệnh lạnh nhạt, Cao Chí Tân thu hồi ý cười, “Đệ đã biết.”

.....

“Sở Hòa Linh, người đi ra cho ta, Sở Hòa Linh, người.....” Sáng sớm đã có người ở trước cửa rống như chó sủa, quả nhiên là khiến cho người ta ngủ cũng cảm thấy khó chịu lợi hại. Thêm một lần nữa sống lại, Hòa Linh phát hiện bản thân được chiều chuộng rất nhiều, vẫn còn có chứng bệnh khó rời giường.

Hòa Linh đứng dậy, mái tóc dài rối xuống tán loạn, Xảo Nguyệt vội vàng tiến lên: “Tiểu thư, người đã tỉnh. Quấy nhiễu người nghỉ ngơi là lỗi của nô tỳ.”

Hòa Linh day huyệt Thái Dương, “Quấy nhiễu ta không phải là người, hầu hạ ta đứng dậy.”

“Sở Hòa Linh, người, cái đồ tiện nhân, người dựa vào cái gì khi dễ đại ca, người thật quá phận, đừng tưởng rằng..... A!” Hòa Tuyết đang mắng rất hăng, liền cảm giác giống như bị vật gì đó trực tiếp ném tới, ngay cả nàng ta đã né tránh, nhưng vẫn bị ném trúng người, nàng ta lập tức ngã dúi.

Chờ nàng ta kịp phản ứng, chỉ thấy Hòa Linh một thân đồ rực rỡ đứng ở bên cửa sổ, tóc dài bị gió thổi bay, quý dị nói không lên lời. Trong nháy mắt, nàng ta cảm thấy có chút chột dạ, bất quá cảm giác ấy qua đi rất nhanh, nàng ta phẫn nộ hỏi: “Người dám ném ta, người dám ném ta.”

Hòa Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, không quan tâm nàng ta. Hòa Tuyết bị coi thường, quá tức giận, trực tiếp vọt vào, cực kì phẫn nộ hét lên:

“Người, cái con tiện nhân này, người dám đánh ta, đừng tưởng rằng người.....”

“Ba!” Một cái tát vang dội vang lên, trong phòng lập tức im lặng, Hòa Linh đánh Hòa Tuyết xong, dường như không có việc gì chuẩn bị thay quần áo. Hòa Tuyết chưa từng bị ai quá đánh, lập tức bị chọc giận,

“Ta giết người, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người, người dám đánh ta, hôm qua người khi dễ đại ca, người còn cố ý ở trước mặt Tạ công tử mặt mày rạng rỡ, người đúng là tiện nhân..... Ta phi nhò vào nhan sắc của người.”

Hòa Linh nhin không được cười khế, “Nguyên lai vẫn là do tư xuân nhưng mà người thấy hắn tốt, ta chưa hẳn đã để ý. Tạ Du Vân - cái loại mặt hàng này, chính người lưu lại thì tốt hơn. Ta đa tạ người đó.”

Hòa Tuyết hờn hển, “Người dám nói ta xuân, người thật không biết xấu hổ, người đừng tưởng rằng ta không biết tính toán của người. Ta công tử anh tuấn như vậy, làm gì có khả năng người không thích hắn.”

“Hóa ra, cứ anh tuấn thì sẽ thích, vậy kinh thành này nhiều người anh tuấn như thế, hẳn là, lục muội muội đều thích họ.” Hòa Linh nhàn nhạt nói, quả nhiên là khiến Hòa Tuyết có tức giận cũng không được, nàng ta vừa khóc vừa kêu: “Ta mới không có, ta chỉ thích Tạ công tử!”

Hòa Linh ngoáy lỗ tai: “Tạ công tử à! Chắc chắn! Thật ra ta cảm thấy, nếu như thật sự thích, cũng phải thích Lục Hàn Lục công tử đi? Ngươi xem, Lục công tử bộ dạng tuấn lãng, điều kiện gia đình cũng rất tốt. So sánh với Tạ Du Vân, chỉ hơn chứ không kém.”

Hòa Tuyết phẫn nộ: “Ta mới không phải loại người dựa vào thế lực của người khác. Được rồi, ta nói ngươi sao lại không thích Tạ công tử, nguyên lai là ái mộ Lục công tử trước. Ngươi mới phải chiều cổ mình cho tốt, nhìn xem chính mình là cái loại mặt hàng gì, rõ là một con ma ốm, có quyền gì mà thích người ta. Sợ là ngươi rách giày cho người ta, người ta cũng không cần.”

Hòa Linh mỉm cười, khiêu khích,

“À, rách giày cũng không cần a! Ngươi mau đi tìm hán đến đây, ngươi xem ta rách giày cho hán, hán dám không cần không. Ta tự nhận là, so với cái giá quần áo như ngươi ta còn tốt chán đi?”

Xảo Nguyệt cùng Xảo Âm ở một bên hầu hạ, thời thời khắc khắc đều hết sức cảnh giác, sợ lục tiểu thư vọt tới, dù sao, tiểu thư bọn họ thật đúng là mỗi câu nói đều có thể đâm trúng chỗ đau của người khác.

Rốt cuộc là Hòa Tuyết tuổi còn nhỏ, lại nuông chiều từ nhỏ, thật sự là bị tức đến oa oa khóc lớn.

Nàng xông lên định đánh người, nhưng bị hai nha hoàn ngăn đón, cũng không thể tới gần Hòa Linh, Hòa Linh nhìn bộ dáng bệnh tâm thần của nàng ta, xoa cánh tay, “Sao ngươi lại giống như người điên phát bệnh vậy?.”

Tin tức Hòa Tuyết ở tam phòng nháo loạn rất nhanh truyền ra ngoài, không lâu sau lão phu nhân sai người đem Hòa Tuyết dẫn đi, chờ Hòa Linh thay xong quần áo trang điểm đẳng hoàng, đã trôi qua nửa canh giờ, Xảo Nguyệt lo lắng: “Tiểu thư, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, lục tiểu thư chắc chắn đã bỏ trí người, hơn nữa, người chậm chạp chưa đến, sợ là lão phu nhân đã mất hứng.”

Hòa Linh không cho là đúng: “Nếu như tổ mẫu thật sự là người đơn giản như vậy thì hậu viện này hiện tại không phải như bây giờ.”

Từ lần trước bị phạt, hòa Tuyết càng không biết xấu hổ, kiêu căng kỳ cục, lão phu nhân căn bản sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời của nàng ta. Nàng chưa đi ngay, cũng bất quá là vì làm cho lão phu nhân từ nổi giận mà bình tĩnh trở lại. Bình tĩnh trở lại, với chuyện xảy ra từ lời nói của Hòa Tuyết, sẽ cảm thấy có vấn đề.

Sáng sớm, Hòa Linh phát giác thời điểm không đúng lắm, bất quá chuyện này không nên từ nàng mà nói, chính mình phải điều tra mới có thể càng thêm tin tưởng. Nghĩ đến đây, nàng nhéo nhéo khăn tay, “Các ngươi không tin tưởng ta sao? Lần này ta sẽ không bị phạt.”

Xảo Âm tuy rằng lo lắng, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Chúng nô tỳ tất nhiên là tin tưởng tiểu thư.”

“Sở Hòa Tuyết cũng sẽ không chịu xử phạt gì lớn, phần lớn khiến cho tứ thẩm đóng cửa không được xuất môn vài ngày thôi

Ở trong mắt rất nhiều người, có thể coi là một loại trừng phạt, nhưng Hòa Linh lại cảm thấy không phải. Lại không thương gân động cốt gì, ai lại tính như thế chứ!

“Bất quá chúng ta cũng không chịu thiệt, tiểu thư còn đánh nàng ta một bạt tai mà!” Xảo Nguyệt cười.

Hòa Linh nhướn mày: “Đánh nàng? Ta có sao?”

Xảo Nguyệt ngẩn ra, lập tức nói: “Không có!”

“Thành thật tất sẽ bị phạt.” Hòa Linh nói.

Đi? Hai cái nha hoàn thật ra không biết. Công phu nói chuyện của bọn họ đã không còn qua mắt được lão phu nhân, vừa bước vào đã thấy Hòa Tuyết quỳ gối ở đó khóc sụt sùi, mà bên người nàng, còn lại là những người khác. Định lật ngược tình thế ư, sợ là Hòa Linh lại đến trễ nhất!

Lão phu nhân đối xử với Hòa Linh quả nhiên điểm hảo cảm, từ chuyện tối hôm qua đến chuyện sáng nay có chút không hài lòng. Tuy rằng không hài lòng, bà vẫn thật bình tĩnh.

Hòa Linh vào cửa chủ động quỳ xuống.

Lão phu nhân dụ đi một chút mới nói: “Là con đánh Hòa Tuyết?”

Hòa Linh cũng không nói gì, trực tiếp xóc tay áo lên, mặt trên cánh tay có dấu vết hồng hồng, “Cháu đánh muội ấy, muội ấy có chỗ nào bị thương. Muội ấy không đánh cháu, sao trên cánh tay cháu có dấu vết nửa canh giờ cũng chưa tiêu. Cháu vốn là muốn, làm cho dấu vết không còn mới lại đây, nếu muội ấy đã nói như vậy, cháu đây cũng không khách khí.”

Lúc Hòa Linh đánh Hòa Tuyết căn bản là không dùng lực, không có dấu vết không có nhân chứng, ngươi nói như thế nào. Mà chính nàng lại là người có thể chất yếu ớt, thật không uống phí nàng tùy ý để Hòa Tuyết lôi kéo cánh tay mình.

Hòa Tuyết vừa thấy thế càng khóc lợi hại: “Người nói dối, người nói dối!”

Hòa Linh nâng cánh tay, làm cho mọi người nhìn rõ ràng cánh tay của mình: “Người dám nói, không phải người làm? Nhưng thật ra ta càng cảm thấy kì lạ, mới sáng sớm người đã vọt tới phòng của ta nói này nọ. Đại ca cũng không trách ta, sao người lại kích động, hơn nữa, ta không thích Tạ công tử cũng có gì sai sao! Ta tuổi còn nhỏ, sẽ không giống như ai đó chỉ hận không thể lập tức gài!”

Hòa Tuyết hô to, “Người không thích Tạ công tử vì người người thích là Lục Hàn.”

Nhất thời trong phòng yên tĩnh lại.....

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Lời nói của Hòa Tuyết thật sự là như sấm sét giữa trời quang. Mọi người đều nhìn Hòa Linh với ánh mắt khó hiểu.

Hòa Linh hơi gọi khóe miệng:

“Phong thái của Lục Hàn công tử không người sánh bằng, ta ngưỡng mộ một chút không được sao? Ngưỡng mộ chứ không phải cái khác. Người trong Sờ gia ai chẳng ngưỡng mộ tổ phụ, chẳng lẽ bọn họ đều hy vọng gả cho tổ phụ? Muội muội không khỏi quá mức hẹp hòi rồi. Ta cũng chưa từng gặp Lục Hàn công tử, không phải là lộ liễu yêu thích nam nhân, chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ nhân phẩm người ta, xin hỏi, như vậy không thể sao?” Đây chính là lời nói chính nghĩa. Bất quá lúc nói chuyện, nàng còn muốn tiện thể nói người nào đó một chút. Lão phu nhân đã lớn tuổi như vậy, tự nhiên sẽ nghe ra. Kỳ thật Hòa Linh trộm thay đổi khái niệm không có nghĩa là nàng không truy cứu.

“Vậy người nói ngưỡng mộ là ngưỡng mộ, còn ta ngưỡng mộ chính là lộ liễu yêu thích nam nhân? Sờ Hòa Linh, người thật sự là buồn cười.” Hòa Tuyết kêu gào.

Từ phu nhân không thể không nhíu mi, người ta vẫn chưa nói người lộ liễu là nàng, nàng không nên nói như thế, ương ngạnh đối chất với người ta mà không suy nghĩ cạm bẫy trong lời nói.

Hòa Linh không nói lời nào, chỉ cười như có như không. Lão phu nhân thấy vậy, thở dài thật sâu. Tuy vợ lão Tam so với vợ lão Từ kém hơn nhưng Hòa Tuyết lại không giống mẫu thân nàng nửa phần. Lại nói tiếp, Hòa Tuyết còn không bằng Hòa Linh, tuy rằng Hòa Linh nói chuyện và làm việc đôi lúc không đúng mực, nhưng rất cuộc vắn mạnh hơn Hòa Tuyết không ít. Hiện tại có nút thắt đơn giản như vậy, nàng có thể dễ dàng tháo gỡ, quả nhiên là làm cho bà cảm thấy đau đầu.

“Được rồi, các người cũng đừng nói cái gì Hàn Mộc công tử nữa, người ta và các người chẳng có quan hệ. Hòa Tuyết, cháu nói rõ ràng cho ta, tại sao cháu lại đi bôi lông tìm vết, mới sáng sớm như thế Hòa Linh nào đã trêu chọc cháu.” Lão phu nhân hỏi ngược lại.

Hòa Tuyết ngập ngừng, đứng lý hợp tình đáp

“Là tỷ ấy khi dễ đại ca!”

Hòa Linh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, tỏ vẻ thắc mắc:

“Ta khi dễ đại ca? Ta khi dễ đại ca cái gì? Nếu như muội nói chuyện hôm qua, đại ca đã có chút không ổn, ta cũng có chút xúc động, nhưng cuối cùng chúng ta đều đã muốn làm hòa rồi. Ta và đại ca đã hóa giải hiểu nhầm. Chuyện này không phải rất tốt sao? Nếu đã kết thúc, vậy không biết, lục muội muội lại nhắc tới chuyện này là vì cái gì? Đang êm đẹp, định làm loạn tiếp sao?”

Hòa Linh truy vấn không ngừng khiến cho Hòa Tuyết không biết trả lời thế nào.

“Vẫn là nói, muội tức giận ta hôm qua đã không cho Tạ công tử mặt mũi, muội luôn miệng nhắc tới Tạ công tử, nhưng cùng nhà chúng ta có quan hệ gì chứ! Cùng Sờ Hòa Tuyết muội lại có quan hệ gì.”

Hòa Tuyết cắn môi: “Ta, ta chỉ là bệnh vực kẻ yếu!”

“À, bệnh vực kẻ yếu, vậy vì sao hôm qua Lục muội muội không tìm ta luôn đi, sao phải đợi đến sáng nay.” Hòa Linh từng bước ép sát.

Tầm mắt Lão phu nhân cũng nhìn về phía Hòa Tuyết, đây cũng là điểm bà nghi hoặc. Nếu như không phải có người khuyến khích Hòa Tuyết, nàng nhất định sẽ không lỗ mãng như vậy. Tuy rằng Hòa Tuyết kiêu căng một chút, nhưng không phải đứa nhỏ ưa thù ghét chuyện. Đột nhiên như vậy, tất có nguyên do.

Hòa Tuyết không hề chần chừ, “Lúc trước là ta không nghĩ tới. Nếu như không phải tới hôm qua ở hoa viên gặp Tứ tỷ tỷ, chuyện này sẽ cứ thế trôi qua.”

Sắc mặt Hòa Chân lập tức trắng xóa, nàng vốn chỉ muốn xem cuộc vui, cũng không nghĩ đến lửa này liền ném lên trên người nàng. Thực ra, đúng là nàng cổ động Hòa Tuyết, Hòa Tuyết có tính tình như vậy, chỉ cần hơi tác động chút đầu óc, là có thể đem nàng ta đùa giỡn vòng quanh. Kẻ ngu dốt tuy rằng đã được bài bố tốt, bất quá cũng vẫn có khuyết điểm, vậy mà đem tên nàng nói ra.

Nàng cắn cắn môi, bùm một tiếng quỳ xuống, “Tổ mẫu, cháu gái không biết lục muội muội nói cái gì. Trước nay Lục muội muội cùng cháu không thân cận, sao lại nghe lời cháu nói chứ, tổ mẫu mình giám a!”

Hòa Tuyết bị nàng nói như vậy, đến đây đã tức giận: “Cái gì mà ta sẽ không nghe lời tỳ, rõ ràng là tỳ nói, Hòa Linh làm như vậy rõ ràng là vì tranh thủ gây chú ý với Tà công tử. Tà công tử thường gặp gỡ những cô nương ôn nhu, nếu như có cô nương kiêu căng không để ý tới hắn, hắn nhất định sẽ để ý, rõ ràng là tỳ nói thế.”

Náo loạn nửa ngày, thật ra là vì một gã nam tử. Cô nương chưa lấy chồng lại đi thảo luận về một nam tử, mặt lão phu nhân nhất thời trở nên khó coi đến cực điểm. Tuy rằng hy vọng cháu gái mình có thể gả đến chỗ tốt, nhưng vì một người vẫn đóng mác là “Người xa lạ” mà cô nương nhà mình đã náo loạn, việc này hết sức khó coi.

Lão phu nhân nhìn chằm chằm Hòa Chân, hỏi: “Cháu đã từng nói qua như vậy?”

Hòa Chân lắc đầu: “Không có, cháu chưa từng nói gì, là nàng vu hãm cháu. Tổ mẫu, Hòa Tuyết luôn luôn cũng không thích cháu, là nàng cố ý. Cháu.....” Hòa Chân cúi đầu rơi lệ, bộ dáng ủy khuất.

Hòa Tuyết mở to hai mắt nhìn tức giận: “Ta oan uổng tỳ? Sở Hòa Chân, lúc ấy cũng không chỉ có một mình ta, nha hoàn bên cạnh ta đều có thể chứng minh, tỳ đã nói những lời đó.”

Hòa Chân yếu ớt khóc, cơ hồ như sắp té xỉu, “Nha hoàn của muội muội, đương nhiên là cùng phe với muội muội, nha hoàn của ta còn có thể chứng minh cho ta nhưng chưa nói gì đâu. Sao muội có thể vu hãm ta, sao có thể, ô ô ~” Hòa Chân khóc lụy hại.

Nhị phu nhân vừa thấy khuê nữ nhà mình bị ủy khuất, oán hận nói, “Lục nha đầu, ngày thường con vẫn khi dễ tỳ tử con, chẳng lẽ cũng cho rằng, chúng ta dễ khi dễ. Như thế nào? Tưởng ý vào thân phận mình cao một chút là đi bắt nạt người khác sao? Không có chuyện như vậy đâu, mẫu thân, người không thể tùy ý để tiểu tử nhà chúng ta bị người khi dễ a. Nha đầu Hòa Chân rất ngốc, bị muội muội khi dễ, nhưng đều không nói một câu. Con cũng nói qua với nó, tỳ muội nên quan tâm nhau, chúng ta chịu chút ủy khuất, thiết thời không quan hệ, nhưng mà các người lại làm mọi chuyện trầm trọng thêm a!”

Trong phòng nhất thời an tĩnh lại.

Tứ phu nhân chậm rãi nói tiếp, “Chuyện này mặc kệ như thế nào, đều là lỗi của Hòa Tuyết.”

Hòa Linh cười thầm. Tứ thẩm của nàng đây là muốn ra chiều lớn nhà, lấy lui làm tiến, quả nhiên lợi hại.

“Hòa Tuyết, con hãy giải thích với hai vị tỳ tử đi. Mặc kệ như thế nào, chuyện này đều là con không đúng, tuổi con nhỏ nhất. Cung kính tỳ tử, là việc phải làm.” Tứ phu nhân từ tốn nói.

Hòa Linh nhột nhạt cười: “Tứ thẩm nói lời này cháu không tán thành. Không phải vì tuổi nhỏ, sai tức là sai. Sáng sớm đã chạy tới phòng của cháu mắng chửi âm ỉ, người không biết, còn tưởng rằng muội muội là cô nương không đành lòng, ương ngạnh, không giáo dưỡng đâu!”

Hòa Tuyết tức giận vô cùng, nhưng nàng cũng biết, nếu nương đã mở miệng, nàng mà nói thêm nữa, thì sẽ thành không đúng. Bởi vậy đành nắm chặt khăn tay quỳ gối nơi đó, đáng thương hề hề.

Từng người một gĩa bộ đáng thương, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Hòa Linh.

Tứ phu nhân có chút ngoài ý muốn vì Hòa Linh không cho mình cây thang đi xuống. Bất quá bà ta cũng biết tính tình Hòa Tuyết như vậy, ôn nhu cười: “Chuyện này ấy mà, thật là Hòa Tuyết không đúng, Hòa Linh, cháu hãy cho tứ thẩm chút mặt mũi, không cần tức giận với nó có được không? Nó đâu biết rằng, người cháu thích không phải Tà công tử, mà là Hàn Mặc công tử!” Trong lòng tứ phu nhân cười lạnh, người tưởng tất cả đều bị người qua mặt à, vậy cũng không có khả năng. Nữ nhi của ta vì Tà công tử, người cũng ngưỡng mộ Lục Hàn, cũng chẳng có tiếng tốt đâu, “Kỳ thật Hòa Tuyết tuổi còn nhỏ, nàng nào biết đâu cái gì thích với không thích, hoàn toàn đều là nghe xong người khác nói. Tứ nha đầu nói mình không nói gì cả, vậy xin hỏi, tối hôm qua xác thực là nó không đi hoa viên? Nếu như đi, thì lúc ấy đứng ở chỗ nào! Hôm đó là sinh thần của phụ thân nó, mặc dù là chạng vạng, cũng không thiếu nha hoàn, bà tử, gã sai vặt chiếu cố bận rộn, nếu không làm sẽ không có người thấy chuyện này.”

Hòa Chân lập tức bối rối đứng lên, tuy rằng nàng đã cố che giấu, nhưng rốt cuộc là tiểu cô nương, trốn chỗ nào khỏi ánh mắt những người này, mọi người lập tức liền hiểu ra Hòa Chân mới là kẻ nói dối. Mặt lão phu nhân lập tức trầm xuống.

Tứ phu nhân tiếp tục: “Kỳ thật, con sẽ không tiếp tục biện giải, nhưng chuyện này, xin mẫu thân hãy điều tra rõ ràng, quan hệ đến Hòa Tuyết có hay không nói dối. Con tin tưởng, nữ nhi của con không phải một cô nương miệng đầy lời nói dối, hơn nữa nàng tuổi nhỏ nhiều xúc động, cũng không thích hợp nói ra mấy lời nói dối.”

“Vợ lão Tứ, lời này ta không thích nghe, khuê nữ mình thì không thể nói dối, vậy khuê nữ nhà ta thì nói dối? Cô thật đúng là có ý tứ. Đừng tưởng rằng mình xuất thân tốt là có thể khi dễ người.” Nhị phu nhân gào lên: “Các người đều khi dễ cô nhi quả phụ chúng ta, các người đều khi dễ ta, ta không muốn sống, ta không muốn sống.....”

Nhị phu nhân định xông ra ngoài, lão phu nhân quát:“Đủ rồi!”

Nhị phu nhân bị quát lớn, thành thật ngồi xuống dưới, thanh âm lão phu thập phần không thoải mái,“Mới sáng sớm , tiểu nhân không hiểu chuyện, các người cũng thật vô dụng, chỉ biết ở trong phủ dọa người. Từ nhà đầu, ta cho cháu cơ hội cuối cùng, cháu nói mình không nói dối. Nếu cháu nói thật, ta sẽ xem như cháu là vi phạm lần đầu mà khiển trách. Nếu như để tự ta điều tra ra, đừng trách ta làm tổ mẫu không lưu tình. Đừng tưởng rằng ta không thể điều tra. Trong phủ này chỉ cần ta nghĩ đến chuyện gì, vốn không có gạt qua mắt ta .”

Hòa Chân bị lão phu nhân dọa, hai mắt tròn lên, ngất đi.....

“Trời ơi, Chân Nhi của ta a!” Trong phòng lại hỗn loạn lên, Hòa Linh lặng lẽ đứng ở một bên, nàng thấy Hòa Chân nhẹ nhàng nhéo một chút tay của nhị phu nhân, nhìn không được cười lạnh, giả bộ bất tỉnh! Sở Hòa Chân, người đây là muốn chơi với ta sao!

Chuyện này nói xong lời cuối cùng, cũng không giải quyết được gì, Hòa Linh cũng không muốn tiếp tục bát nháo ở đó mà đi thẳng trở về phòng.

Vì sao Hòa Chân càng ngày càng đối địch với nàng, thậm chí vượt qua Hòa Tuyết ngu xuẩn. Hòa Tuyết là thật ngốc lại ương ngạnh, mà Hòa Chân thì đề lộ sự ác độc.

Năm đó nàng bị Tạ gia hồi hôn, Tạ gia đại công tử Tạ Du Vân rời đi, bọn họ thế nhưng muốn con vợ kế nhà khác thú nàng, mà người kia ở trong kinh nổi tiếng ăn chơi trác táng, thậm chí còn..... Là người mắc bệnh hoa liễu. Mà đề nghị này, đó là do người gả cho Tạ gia làm bình thê Hòa Chân đề nghị . Thật không nghĩ đến, thân tỷ muội đủ ác độc như vậy. Sau khi hồi phủ thấy sắc mặt tiểu nhân của nàng ta lại làm cho nàng cả đời đều ghi tạc trong lòng. Không có gì ngạc nhiên, nàng ta đối với người Sở gia tính kế nhiều đêm không xuể, thế cho nên của mẫu thân Hòa Linh mới đầu với chỉ thứ hai quyết liệt. Cũng vì hành vi của Hòa Chân, khiến tổ phụ nàng tức giận bệnh càng thêm nặng, cuối cùng đi đời nhà ma.

Nàng từng suy nghĩ, từ khi nào thì thay đổi, kết quả khó mà hiểu rõ. Kiếp này nàng mang theo trí nhớ trước kia, đúng là đột nhiên liền phát hiện, vẫn không có gì thay đổi, là bọn hán căn bản không phát hiện ra nàng.

Suy nghĩ một lúc, Hòa Linh cũng trở về phòng, nàng xoa huyết thái dương phân phó :“Sáng sớm, đầu ta đã đau nhức, đi làm cho ta ít đồ ăn , ta muốn bồi bổ một chút.”

Xảo Nguyệt vàng dạ, vội vàng rời đi.

Hòa Linh,“Không cần đi theo ta , ta nằm một lát. Chuẩn bị xong thì gọi ta.”

Xảo Âm đáp ứng.

Hòa Linh lười nhác vào trong nội thất, đột nhiên cứng đờ, nàng chậm rãi cúi đầu, ôm ngang thắt lưng nàng, là một cánh tay của nam tử.....

Thanh âm lãnh liệt ghé vào sát bên tai nàng nói nhỏ:“Đừng kêu!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Hòa Linh chán ghét loại cảm giác dựa vào quá gần người khác, hơn nữa, nàng có thể khẳng định, kẻ đang ôm mình, trăm phần trăm là kẻ xuất hiện vào buổi tối hôm đó, tên hỗn đản thiếu chút nữa bóp chết nàng. Chính là lúc này đây, hán không những không che miệng của nàng mà còn thấp giọng nói chuyện bên tai nàng. Điều này làm cho Hòa Linh cảm thấy ghê tởm không chịu được.

Một con rắn bò lên trên người của người, ai quản người có ác tâm hay không chứ!

Hơn nữa, vì sao không che miệng của nàng, trong lòng Hòa Linh dâng lên dự cảm xấu mãnh liệt!

“Người muốn làm gì.”

Cánh tay ôm ngang thắt lưng Hòa Linh vẫn chưa dời, hán đứng ở phía sau thân thể của nàng, cười yếu ớt. Nghe tiếng cười, Hòa Linh tưởng tượng, hán là nàng sẽ không gặp phải tên biến thái đi?

Sở Hòa Linh nàng sống lớn đến bây giờ, gặp qua nhiều tên hỗn đản, bao nhiêu tiểu nhân ác độc không biết xấu hổ, nhiều người trong ngoài không đồng nhất , vẫn là lần đầu tiên gặp biến thái kiểu này. Ông trời cũng quá “hậu đãi” nàng .

Hòa Linh có rất nhiều cảm xúc, nhưng không có sợ hãi, nếu đối với biến thái sợ hãi, sẽ chỉ làm cho tên biến thái đó càng thêm cao hứng, nàng mới không sợ!

“Đến tột cùng ngươi muốn làm gì, ngươi nên biết, nếu ta hô to, ngươi tuyệt đối trốn không thoát đâu.” Hòa Linh trấn định tinh thần, cũng không quay đầu, còn thật sự khuyên ngăn.

Lục Hàn nhìn lỗ tai dài ửng đỏ của nàng, đột nhiên cảm thấy thập phần buồn cười, nàng quả nhiên không giống các tiểu cô nương khác. Kỳ thật nếu như nàng quay đầu thì sẽ biết, người đang ôm nàng chính là người nàng đã từng gặp qua - Lục Hàn, nhưng tiểu cô nương hình như không có ý định quay đầu nhìn hắn. Ngẫm lại cũng đúng, nếu như thấy mặt hắn, khả năng bị giết diệt khẩu sẽ gia tăng rất nhiều, cho nên đây chắc là nguyên nhân nàng không quay đầu lại? Mặc dù phô trương thanh thế nói chính mình sẽ gọi người cũng nhất định không quay đầu?

“Tại sao ngươi không quay lại nhìn ta?”

Hòa Linh hừ lạnh: “Bọn đạo chích các ngươi, ta không muốn làm bẩn hai mắt của mình. Hơn nữa, ngươi xấu xa hơn ta, ta cũng không thèm nhìn.”

Lục Hàn cúi đầu bật cười, chính hắn cũng không biết, vì sao mình lại muốn đến nơi này. Hắn từ nhỏ đến lớn, luôn làm việc có nguyên tắc, trình tự, ít khi để ý tới một sự kiện nhỏ nhặt không mấy liên quan. Vừa rồi đứng ở trong phòng, trong nháy mắt, hắn nghĩ có phải mình đến nhầm, nhưng cái cảm giác ấy nhanh chóng biến mất vô tung, hắn nhận ra làm người đôi khi không cần quá nguyên tắc. Có lẽ phải thử qua mới có thể phát hiện, quyết định của chính mình có chính xác.

“Nhưng ngươi cũng biết, nếu như ngươi hô, ngươi cũng sống không được, ta biết, ngươi rất sợ chết.” Lục Hàn cố ý thổi một ngụm khí lạnh bên tai nàng, hù dọa một tiểu cô nương thật ra không phải việc một đại nam tử nên làm, nhưng Lục Hàn cảm thấy, trước đây hắn quá mức theo khuôn phép, chưa từng đã làm ra những chuyện như vậy, lớn tuổi rồi.

Hòa Linh cười lạnh, “Ta sợ chết? Nếu như ta sợ chết, trong nháy mắt ngươi ôm thắt lưng ta đó ta sẽ thét chói tai, làm sao tới bây giờ còn cùng ngươi nói chuyện phiếm? Ta mới không sợ ngươi. Nếu ngươi muốn giết ta, buổi tối hôm đó đã giết, sẽ không chờ tới bây giờ. Thật ra ta rất tò mò, vì sao ngươi lại xuất hiện ở đây, dù sao vẫn là ban ngày ban mặt. Việc không thành, ngươi tìm đến các cô nương làm chuyện xấu à?”

Tay Lục Hàn trượt đến hai bên má Hòa Linh,捏 một phen: “Không phải là đến gặp ngươi sao?”

Nháy mắt, Hòa Linh hận không thể đem tên tiểu nhân này chém thành mười tám đoạn, nhưng mặc kệ như thế nào, nàng nhất định phải nhẫn, nhẫn nhẫn nhẫn! Chỉ cần hắn rơi vào trong tay nàng, nàng nhất định, nhất định, nhất định, nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn. Tuyệt đối sẽ không!

“Ta còn rất nhỏ, không cần khi dễ ta.” Hòa Linh thay đổi khẩu khí.

Lục Hàn: “.....”

“Ta chỉ là một tiểu cô nương 12 tuổi, ngươi không cần tìm ta nữa có được không? Ngươi đi tìm nhị tỷ tỷ, tam tỷ tỷ, tứ tỷ tỷ a, các nàng tuy rằng không đẹp bằng ta, nhưng lớn tuổi hơn, thực thích hợp với ngươi!” Hòa Linh không hề có tiết tháo chỉ đường sang những người khác.

Lục Hàn: “.....”

“Nếu ngươi không thích tiểu cô nương, ngươi còn có thể đi tìm đại bá mẫu, nhị bá mẫu, tứ thẩm thẩm, các nàng đều phong vận vô cùng.” Hòa Linh tiếp tục nói, ta tức chết ngươi, tức chết ngươi, tức chết ngươi!

Lục Hàn im lặng nửa ngày mới nói: “Ta trông giống kẻ đói bụng ăn quăng lăm sao?”

Hòa Linh nở nụ cười, “Ngươi muốn nhỏ tuổi nữa cũng có, ta còn có một lục muội muội a, tuổi tác so với ta còn nhỏ hơn. Tuy rằng ương ngạnh một chút, nhưng làm loại chuyện này không cần tính tình, mặt đẹp là được. Mặt của muội ấy tuy rằng vẫn không bằng ta, nhưng được coi là một tiểu mỹ nhân trong nhà ta.”

Lục Hàn bóp hai má tiểu cô nương hỏi: “Nhanh như vậy ngươi đã đẩy ta chuyển hướng sang người khác? Nữ hài tử thô tục như vậy cũng không tốt, hơn nữa, ngươi thật đúng là hoàn toàn không để ý đến an nguy của các nàng ấy. Mà vừa rồi ngươi cũng nói các nàng ấy không bằng ngươi, ta còn đi tìm người khác làm gì?”

Hòa Linh nhướng mày, “Ta đây cũng không thể vì an nguy của mình mà nói dối, bọn họ vốn chính là không bằng ta, nếu như bảo ta không có tiết tháo nói bọn họ tốt hơn ta, cái này không đúng với thực tế. Ta chỉ là cung cấp cho ngươi càng nhiều manh mối nhất có thể thôi, tuy rằng bọn họ không phải người đẹp nhất trong nhà, nhưng nhất định là đa dạng, nam nhân không phải rất để ý điểm này hay sao?” Hòa Linh có điểm tò mò hỏi. Nói thật ra, kiếp trước nàng sống đến hai mươi lăm tuổi, cũng chưa từng thảo luận với người khác về chuyện này. Hiện tại khó có khi được một kẻ thí nghiệm từ trên trời rơi xuống, tuy rằng không biết người này rốt cuộc là vì cái gì mà đến đây, nhưng hắn không giết mình ngược lại còn nói chuyện phiếm, khiến cho nàng rất nhanh hiểu được, người nọ không có khả năng giết mình.

Chẳng mấy khi có tên biến thái xuất hiện, nàng nên tìm hiểu một chút, hơn nữa, tên biến thái này dù sau này nói ra, cũng sẽ không có người tin tưởng hắn, ai bảo hắn là biến thái chứ!

Lục Hàn hoàn toàn không nghĩ tới, đề tài câu chuyện lại chuyển hướng sang chủ đề mạnh bạo như vậy, hắn vốn là nghĩ, bất quá là cùng một cái tiểu cô nương không bình thường đùa giỡn, thuận tiện thăm dò con người nàng. Nhưng sự thật sao lại thành ra thế này. Quan hệ của bọn họ thân mật đến mức..... Muốn thảo luận đề tài này sao?

Sắc mặt hơi hơi đỏ hồng, Lục Hàn nói: “Tiểu cô nương, vẫn không biết mình tương đối khá đi?”

Hòa Linh sắc cảm giác được hấn mắt tự nhiên, nàng thử dò xét :“Tuổi tác của ngươi không phải rất lớn rồi sao?” Kỳ thật, nàng muốn nói là không lớn, nhưng không dùng từ “rất lớn” thì không thể khiến hấn mẫn cảm.

Ngón tay thon dài của Lục Hàn lại trượt lên cổ Hòa Linh, hấn càng tiến gần sát Hòa Linh vài phần:“Ngươi đang thử ta sao?”

Hòa Linh lắc đầu,“Ta làm sao dám đâu!”

“Cũng đúng, ngươi diễn vẫn tương đối có trình tự . Lúc đầu, ngươi biểu hiện thà chết chứ không chịu khuất phục, sau đó lại biểu hiện một tiểu cô nương bề ngoài cứng rắn, nội tâm yếu đuối. Tiếp sau đó là tiểu cô nương nội tâm âm u. Ngoài ra còn có một ít lòng hiếu kỳ. Sở Hòa Linh, ngươi diễn giỏi như vậy, người nhà ngươi có biết không?”

Hòa Linh chấn động rồi, hấn biết mình là ai, biết mình là Sở Hòa Linh! Người này sẽ không phải là kẻ nàng đã từng gặp ở kiếp trước đây chứ.

“Ta không biết ngươi nói cái gì.” Hòa Linh nắm chặt góc áo,“Ta rất sợ, ngươi không cần thương tổn ta được không? Ngươi đi đi, ta sẽ không nói ra ngươi, ngay cả lần đầu tiên ta vốn không có đem ngươi nói ra nha. Ngươi hấn nên tin tưởng ta, ta cam đoan, coi như hôm nay chuyện gì cũng chưa hề phát sinh, được không? Ngươi sẽ không thật sự đối với một nữ hài tử 12 tuổi có suy nghĩ gì không an phận đi?” Hòa Linh nói nhỏ,“Nhà hoàn của ta rất nhanh sẽ vào, ta sẽ không vạch trần ngươi, ta che mắt, ngươi chạy nhanh đi, ta sẽ không nhìn lên ngươi.”

“Lời thề của ngươi, có thể tín nhiệm sao?” Lục Hàn mang theo ý cười hỏi,“Ai lại biết, ngươi có thể hay không cần ngược lại ta một ngụm! Hơn nữa ta nhìn ra được, đối với người nhà, căn bản ngươi không mấy có khách khí. Đối thân nhân của mình còn như thế, đối người khác lại như thế nào đâu có đâu. Ta cũng cảm thấy, ngươi sẽ chịu bỏ qua cho ta. Bất quá lại nói tiếp, mèo nhỏ, ngươi đã không thích người nhà của ngươi như vậy, có hay không muốn hợp tác?” Lục Hàn đưa tay trượt hướng về phía cổ Hòa Linh,“Ngươi tới giúp ta, chúng ta cùng nhau khiến Sở gia suy sụp, làm cho bọn họ tất cả đều không có kết quả tốt, ngươi xem có được không? Há? Mèo nhỏ?”

“Ta không phải người như vậy. Sao ta có thể tùy tiện bán đứng Sở gia !” Hòa Linh lời nói chính nghĩa cự tuyệt,“Cho dù là ngươi giết ta, ta cũng sẽ không làm vậy. Ta chính là người Sở gia. Tổ võ sao trùng có thể tồn tại. Ngươi cho ta là tên ngốc ?”

Lục Hàn nở nụ cười,“Ta có thể đem ngươi thú về làm tiểu thiếp a, như vậy hoàn toàn có thể bảo vệ ngươi.”

Quanh thân Hòa Linh lập tức lạnh như băng, nàng chán ghét nhất đó là đem hôn sự của nàng ra vui đùa. Kiếp trước nàng bị hối hôn, không thể sinh con lại gả không được, mọi người đều nói, cho dù làm tiểu thiếp cũng không có người muốn lấy nàng.

Mỗi người đều có thể xoay chuyển số phận của mình, mà nàng Sở Hòa Linh hoàn toàn bị người khác xoay chuyển số mệnh. Nắm chặt tay, Hòa Linh cười lạnh:“Tiểu thiếp?.....” Trầm tĩnh trong nháy mắt, nàng đột nhiên hô to:“A.....”

Lục Hàn bị nàng kêu hoảng sợ, nhất thời buông lỏng tay ra, Hòa Linh hô càng to hơn:“A.....”

Xảo Âm ở bên ngoài nghe được thanh âm, cơ hồ là trong nháy mắt liền chạy vội tới. Lục Hàn tuy rằng không dự đoán được Hòa Linh đột nhiên hét chói tai nhưng vẫn nhanh nhẹn từ cửa sổ vọt ra ngoài. Lúc đi lướt qua Hòa Linh, để lại một bóng dáng sắc tím, nàng nhủ thầm.

Cũng đang từ phía sau, Xảo Âm vọt vào,“Tiểu thư, có chuyện gì vậy ạ? ”

Hòa Linh cắn môi,“Có rần!”

Có rần? Xảo Âm kinh ngạc,“Chỗ nào, tiểu thư, người nhanh đi ra gian ngoài, nô tỳ sẽ tìm nó, đánh chết nó! Nô tỳ không sợ, tiểu thư đừng sợ! Đừng sợ!”

Hòa Linh oán hận nhìn cửa sổ,“Không cần, từ cửa sổ trốn đi rồi!”

Nhìn biểu tình của Hòa Linh không tốt, Xảo Âm thật cẩn thận hỏi:“Tiểu thư, phòng trong này sao lại có xà ? Có phải có người định hại người?”

Hòa Linh cười lạnh:“Hại ta? Vừa đúng lúc, gần đây ta đang thiếu một con rắn độc để ngâm rượu thuốc, ai ngờ dám hại ta, ta sẽ làm rượu thuốc tốt lắm!”

Vung tay áo, Hòa Linh vào nội thất,“Giúp ta thay quần áo, quần áo này ném hết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Gần đây nhất Sở gia xảy ra hai chuyện, thứ nhất, tứ tiểu thư vì hãm hại lục tiểu thư mà bị phạt cấm túc . Cho dù nàng ta giả bộ bất tỉnh, cũng vẫn vô dụng. Thứ hai, ngũ tiểu thư phát hiện có rắn trong phòng mình. Tuy rằng nghe nói phát hiện có rắn nhưng Sở Kỳ và Lan thị cũng chỉ là qua hỏi một câu sau đó rồi thôi.

Hòa Linh đã sớm thất vọng đối với bọn họ rồi, cũng không chấp nhất nữa. Chỉ là Sở tướng quân thấy vậy, thật ra trong lòng sinh ra rất nhiều cảm khái, nhớ lại lời nói ngày ấy của Hòa Linh, chưa hẳn không có vài phần đạo lý. Hẳn có vài người con trai, kỳ thật chẳng có đứa nào ra hồn. Nói đi nói lại, cũng chỉ còn vài tôn tử có khả năng. Nhưng lão đại Trí Tín cũng không hoàn toàn khiến người ta yên tâm, ngay cả Hòa Linh cũng có thể chế trụ nó, Trí Ninh còn nhỏ, chỉ còn Trí An và Trí Viễn là có thể bồi dưỡng, cũng vẫn là hai đứa trẻ.

“Lão gia, tuy rằng bây giờ đã là mùa xuân, nhưng thời tiết vẫn còn lạnh, người cũng không thể không cẩn thận.” Lão phu nhân khoác thêm áo choàng cho hẳn.

Sở lão tướng quân thờ dài một tiếng: “Mấy ngày nay, bà cũng mệt mỏi. Bọn nó đều đã có đứa nhỏ, làm sao chịu nghe lời.”

Lão phu nhân nghe xong lời này, trong lòng thập phần ám áp, bà tựa vào người lão tướng quân nói: “Đều là việc thiếp nên làm. Ở hậu viện này, nếu như thiếp xử lý không tốt, người làm sao có thể yên tâm đi chiến trường? Tuy nói vợ lão đại xử lý khá tốt, nhưng ai mà biết chắc được? Thiếp sẽ giám sát năng cẩn thận.”

Lão tướng quân gật đầu: “Như thế là tốt rồi. Còn mấy đứa nha đầu? Có vài đứa nha đầu hiểu chuyện, ngoan ngoãn, bà cũng không cần lo lắng quá mức, cứ giao cho mẫu thân chúng dạy dỗ. Trong mấy đứa cũng chỉ có Hòa Ngọc và Hòa Khánh có thể biết điều vài phần. Còn Hòa Chân, Hòa Linh, Hòa Tuyết không khi nào khiến người khác bớt lo.”

Nhắc tới mấy nha đầu, lão phu nhân cũng thờ dài: “Đúng là không bớt lo.” Đây là do mẫu thân không dạy được, chính là vấn đề lớn, ai cũng quá coi trọng nữ nhi của mình, vốn có thể dưỡng thành tiểu thư khuê các, kết quả không biết thành bộ dáng gì nữa. Lại nói tiếp, vợ lão Tứ tuy rằng không sai, nhưng giáo dục Hòa Tuyết lại kém vài phần, quá mức kiêu căng, mới dẫn đến kết quả như vậy. Lão Nhị và lão Tam đều không đáng nói nhưng lại giáo dục con tốt.

“Thiếp cảm thấy, mấy nha đầu suốt ngày ở bên cạnh mẫu thân, mới là chuyện không ổn nhất, không bằng đều đưa đến viện của thiếp, thiếp sẽ tìm người dạy quy củ cho mấy đứa, bằng không các nàng còn nháo ra bao nhiêu chuyện. Đừng là dọa người.” Lão phu nhân lại nghĩ đến chuyện về Tạ công tử, liền cảm thấy dọa người sâu sắc.

Lão tướng quân lắc đầu: “Không ổn. Chúng nó cũng không còn là tiểu cô nương, Nếu như nuôi dưỡng từ nhỏ trong viện của bà thì không nói làm gì, đằng này lại không phải, nhờ xảy ra chuyện sẽ chỉ làm bà thêm ưu phiền. Tìm cơ hội nhắc nhở mấy đứa con dâu là được.”

Lão phu nhân gật đầu đáp ứng.

Hôm sau, lão phu nhân tìm các con dâu nhắc nhở, khiển trách mấy chuyện trong phủ nhiều ngày nay. Dù mấy người ai cũng hiểu mười mươi sự việc nhưng cũng chỉ đành chịu nhận. Làm người con dâu, không dễ.

Lại nhìn lão phu nhân đối với con gái ruột của mình lại hoàn toàn không phải như vậy, nghĩ đến vị em chồng kia sẽ trở về, các chị em dâu đúng là hiếm khi cùng chung mối thù, khó có dịp được đứng ở cùng trận tuyến.

Lão tướng quân chỉ có một nữ nhi, lại là nhỏ nhất, đương nhiên phải phá lệ sủng ái yêu chiều, cái tính cách kia, quả thực làm cho người ta không thể nhẫn nại. Lão tướng quân sắp đại thọ, nàng tất nhiên sẽ trở về. Nàng sống Giang Nam, nếu trở về ắt sẽ ở lại vài ngày. Bên kia đã truyền tin tức, nói nàng đã xuất phát, hẳn là ít ngày nữa sẽ đến, mấy cô con dâu ai cũng xanh mặt.

Năm đó, em chồng cũng gả vào chỗ tốt, nhưng mệnh không tốt, vị hôn phu của nàng vào đúng năm thứ năm thành thân thì chết bệnh, để lại nàng và một con trai, một con gái. Vốn nàng ta đã không phải người tốt gì, nay chỉ có một nữ nhi duy nhất chân truyền, quả thực đã bị nàng giáo dục tốt đến mức không thể gặp người.

Tâm tình mọi người ai nấy đều không được tốt lắm, trở lại viện tử của mình, Lan thị oán giận với Hòa Linh, “Đã nhiều ngày nay mấy đứa nhỏ các con quấy phá làm ta thật sự quên mất người cô kia của các con sắp về đến đây.” Về mặt bà cực kỳ ghét bỏ.

Hòa Linh đặt chiếc bát trong tay xuống, trước kia mỗi ngày nàng đọc sách, hiện tại còn mỗi ngày nàng cố gắng ăn. Chỉ qua mấy ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn đã có chút khí sắc, tốt lên rất nhiều.

Đều nói bỏ dưỡng thân mình, người khác không hiểu rõ nhưng Hòa Linh cảm nhận được sự chuyển biến của cơ thể cực kỳ rõ rệt.

“Cô trở về, cứ không quan tâm tới nàng thì tốt rồi, nương cũng đâu sống cùng cô cả đời.” Hòa Linh nhớ lại chút chuyện xưa. Lại nói, đối với biểu tỷ thật ra nàng cảm thấy khá hứng thú. Kiếp trước nàng bị hối hôn, một lòng muốn chết, nhờ vị biểu tỷ này đánh cho nàng một bạt tai, làm cho nàng một lần nữa tỉnh lại. Cho nên biểu tỷ tuy rằng ương ngạnh, nhưng là người tốt. Nếu nói không tốt, vậy phải là biểu ca kia mới đúng.

Dại dột thì cũng thôi đi, còn tìm đường chết. Kỳ thật trừ bỏ cô, không có ai biết, người con trai kia, căn bản không phải do nàng thân sinh. Cũng đang vì cái người gọi là biểu ca, biểu tỷ phải chịu nhiều đau khổ, cuối cùng chết thảm. Nếu như Hòa Linh có hy vọng ngăn cản gì thì đó chính là ngăn biểu tỷ chết. Kiếp này nên để biểu ca hẳn chết trước mới tốt!

Kiếp trước Hòa Linh cũng từng vì biểu tỷ báo thù, làm cho hắn muốn sống không được, nhưng rồi sao, người đã chết chính là đã chết, mà cô, một người vì nhận nuôi con trai lại đi tiền chính con gái ruột của mình, nàng ta cũng nhất định không được lưu tình.

Tuy nhiên hết thảy đều phải bàn bạc kỹ hơn, tùy tiện nhắm vào cô và biểu ca, đừng nói là biểu tỷ, liền ngay cả tổ phụ tổ mẫu, sợ là cũng sẽ không khách khí với nàng. Nàng còn không có cánh chim che chở lớn đến độ ấy, cho nên, nàng phải thật cẩn thận.

Hòa Linh đem bát nhỏ buông xuống, tuy rằng mỗi ngày nàng đều ăn thoải mái, nhưng kỳ thật ăn không nhiều lắm, chỉ là thường xuyên thôi.

“Mẫu thân, cô và mọi người mấy ngày nữa sẽ đến à?” Hòa Linh hỏi. Kiếp trước bởi vì trên đường gặp chút phiền toái, trễ hơn một ngày bọn họ mới đến, lần này không biết có biến hóa gì không.

Lan thị trợn mắt: “Nghe nói còn phải mấy ngày nữa, cô con nói, nàng rất ít xuất môn, nếu lần này có cơ hội như vậy, muốn đi du lịch một phen.” Lan thị trầm mặc một chút, “Không được, ta phải sang chỗ đại bá mẫu bên kia ngồi một chút.”

Tuy nói lúc bình thường đối địch, chường mắt nhau, nhưng nay có vị cô nãi nãi này xuất hiện, bọn họ không thể cứ như vậy ngồi chờ chết, bằng không phải chuẩn bị tức chết rồi.

Hòa Linh liếc Lan thị một cái, phát hiện bà đang tức giận, hảo tâm nói: “Kỳ thật, cho dù nương cẩn thận chặt chẽ, đem tâm tư ghen tị của mình giấu đi nhưng nương và bọn họ giống nhau, cùng hội ghen tị thôi” Tạm dừng một chút, Hòa Linh nở nụ cười, “Nhưng thật ra không bằng, cô không muốn thấy cái gì nhất, nương càng biểu hiện ra! Như vậy mới là biện pháp trả đũa tốt nhất.”

Lan thị vừa nghe, thấy rất có đạo lý, nàng cảm thấy hứng thú tiếp tục hỏi: “Linh nhi, con nói xem, đó là cái gì. Cô con chán ghét cái gì nhất!”

Hòa Linh nắm khăn tay, ngây thơ nói: “Con cũng không phải cô, đương nhiên không biết cô chán ghét cái gì. Bất quá, mọi người đều là người nhà, nương chán ghét cái gì, có lẽ là cô cũng chán ghét cái đó!” Hòa Linh nói đến đây thì dừng, không chịu nói hơn nữa. Lan thị vừa nghe, càng thêm cảm thấy lời này rất đúng, nàng vỗ vỗ quần áo đứng dậy: “Đi, ta đi chỗ bá mẫu con, chúng ta trò chuyện tán gẫu tiếp, con nghỉ ngơi đi.”

Hòa Linh đáp ứng, cười tủm tỉm nhìn Lan thị rời đi, cho dù không thể đối phó với cô nhưng làm cho cô khó chịu, Sở Hòa Linh vẫn làm được.

Quan điểm của Hòa Linh hằng ngày: Để cho người khác không thoải mái, để cho người khác không vui, cùng người khác cãi lộn.....

“Tiểu thư, vị biểu thiếu gia kia lúc nào cũng ra vẻ mị hoặc, sống không kiêng kị ai, thấy hán liền chán ghét.” Xảo Nguyệt bĩu môi nói, chính là đại thẩm trong phòng bếp nói, biểu thiếu gia hán là cố tình đầu thai, hán vĩnh viễn không xuất hiện mới tốt!

Xảo Âm cũng có chút lo lắng, nàng chần chờ hỏi: “Tiểu thư, người nói, người có muốn tìm một hộ vệ không, người đẹp như vậy, lại là thiếu nữ, biểu thiếu gia xấu xa này nọ một khi đánh chủ ý không tốt gì thì nên làm sao bây giờ? Người này không để ý tiểu thư có phải tiểu cô nương không đâu!”

Hòa Linh lắc đầu, “Không cần. Chúng ta không cần làm quá mức rõ ràng.” Hơn nữa, đối phó Lý Hiến, nàng đã có kế sách.

So với Lý Hiến, càng làm cho Hòa Linh chú ý hơn chính là cái tên hắc y nhân chết tiết kia, cái tên chẳng biết xấu hổ chạy vào trong phòng nàng, bất quá điều này chứng minh, hộ vệ phủ tướng quân cũng không nghiêm mật như lời đồn. Nếu như nghiêm mật, người này sao có khả năng đi vào qua lại hai lần, rất không hợp với lễ thường.

Hơn nữa, hán nói, người có muốn cùng ta làm Sở gia sụp đổ! Cùng nhau! Sụp đổ! Sở gia! Đặt mấy từ này ở cạnh nhau, Hòa Linh thật sâu cảm thấy, đây mới là đại phiền toái của Sở gia!

Hắc y nhân, rốt cuộc là ai?

.....

“Biểu ca, đã nhiều ngày nay không thấy huynh xuất môn.” Cao Chí Tân mỗi ngày đều đến phủ Túc Thành hầu một lần, nói chuyện phiếm, chọc cười. Thuận tiện, nói chút chuyện chính sự.

Lục Hàn đang tu bổ mấy cành hoa, nghe thấy giọng Cao Chí Tân, vẫn bất vì sở động, chỉ là lúc xuống tay không lưu tình, trực tiếp chặt đứt một cành hoa.

Nếu là người bên ngoài tất nhiên nhìn không ra Lục Hàn có gì không đúng, nhưng Cao Chí Tân lại cố tình không phải người bên ngoài, từ nhỏ hán và Lục Hàn cùng nhau lớn lên, quan hệ vô cùng tốt, hán cười hỏi: “Gần đây, trong kinh có chút tin tức đồn đãi.”

Lục Hàn vẫn như trước, không ngừng đầu, hết sức chuyên chú. Nhìn nam tử như ngọc chuyên chú như vậy, nếu là nữ tử, sợ là sẽ ghen tị với mấy cành hoa hán đang chăm sóc.

Cao Chí Tân ha ha cười, “Huynh có vẻ không quan tâm, nhưng huynh cũng biết, tin đồn này là về huynh và ngũ tiểu thư Sở gia?”

Lục Hàn dừng một chút, nghĩ đến mấy ngày trước đây tiểu nữ hài với bộ dáng trở mặt, hán tiếp tục động tác.

“Ai u uy, trên phố đồn đại, ngũ tiểu thư Sở gia thập phần ngưỡng mộ huynh! Huynh còn tỏ vẻ gì nữa hử?”

Rốt cuộc Lục Hàn buông cây kéo trong tay xuống, hán mỉm cười nhìn về phía Cao Chí Tân, chậm rãi nói: “Ta còn không bụng đói ăn quà đến mức mơ ước một tiểu nữ hài chưa trưởng thành.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Lục Hàn thà tin tháng sáu có tuyết rơi, cũng không tin nổi Sở Hòa Linh sẽ ngưỡng mộ hắn. Kỳ thật, hắn rất khó tưởng tượng có một ngày Sở Hòa Linh ngưỡng mộ một người, một người nam nhân! Mặc dù chỉ mới gặp qua vài lần, nhưng Lục Hàn tin vào trực giác của mình. Rất kỳ quái, nhưng mà hắn rất chắc chắn.

“Biểu ca, huynh nói gì đi chứ, có người ngưỡng mộ mình, chẳng lẽ không nên cao hứng sao? Sao huynh lại chẳng có chút phản ứng nào vậy. Hơn nữa tiểu thư Sở gia rất xinh đẹp, được một đại mỹ nhân ngưỡng mộ, người khác sẽ càng thêm hâm mộ huynh đấy” Cao Chí Tân trêu đùa, có lẽ được người khác ngưỡng mộ thì tốt, còn bị nữ hài tử kia ngưỡng mộ thì, hắn chần chờ một chút, ha ha! Hắn vẫn luôn cảm thấy có điểm quái mà!

Cao Chí Tân cảm thấy có điểm quái, nhưng cũng không gây trở ngại hắn trêu chọc Lục Hàn, chỉ là gương mặt Lục Hàn một chút cũng không thay đổi. Trầm ngâm một lát, hắn nói: “Đi, theo ta đi ra ngoài một lát.....”

Cao Chí Tân: “Gi?”

Lục Hàn thân nhiên bước ra cửa, Cao Chí Tân vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, lập tức nói: “Ai nha, huynh đi đâu vậy?”

“Thời tiết rất đẹp, đi dạo xung quanh!”

Lục! Hàn! Muốn! Đi! Dạo!

Việc này làm cho Cao Chí Tân cảm thấy kinh ngạc, bất quá hắn vẫn bước nhanh theo sau.....

Lục Hàn quả thật là đi dạo, có điều là đi đến cửa hàng trang sức. Dù sao, một đại nam nhân mà đến cửa hàng trang sức vốn không nhiều lắm. Đây cũng không phải lần đầu tiên Lục Hàn cửa hàng trang sức cửa hàng, trái lại đối với các mặt hàng trang sức Lục Hàn cực kì hiểu biết. Chuyện này mọi người nhìn mãi cũng thành thói quen, trưởng công chúa Vinh Hoa tuy rằng xuất thân phú quý, nhưng lại rất trang sức đặc biệt, điểm ấy mọi người đều biết, mà con trai độc nhất của bà, Lục Hàn lại rất hiểu thảo với mẫu thân. Mỗi khi trong kinh có trang sức gì khác biệt, đều là hắn trước tiên tìm thấy đem tặng mẫu thân của mình.

Lục Hàn đến, chuông quây vội vàng chạy ra đón.

Từng món đồ trang sức có không ít, bất quá không có gì quá trân quý, Lục Hàn trầm ngâm một chút, nói:

“Cửa hàng của ngươi có loại trang sức kiểu dáng giống cái chuông nhỏ không?”

Chuông quây sững sốt một chút, lập tức trả lời:

“Không biết Lục công tử muốn loại như thế nào? Kiểu dáng chuông nhỏ là loại trang sức tinh xảo khá hiếm. Bất quá trong cửa hàng tiểu nhân có mấy loại, tiểu nhân sẽ lấy hết ra cho công tử lựa chọn.”

Lục Hàn chợt nghĩ đến bóng dáng áo choàng đỏ rực kia, một khắc trước còn vui vẻ cười đùa, ngay sau đó liền trở mặt thành tiểu cô nương vô tình, hắn nói: “Lắc chân, loại có chuông nhỏ tạo thành móc xích.”

Chuông quây “..... Còn..... Thực sự có một cái!” Nếu như Lục công tử không nói, hắn thậm chí không định lấy ra nữa, trên chân mang cái chuông kêu đinh đang này ọ, thật sự là không tiện lắm, lòi ra tiếng vào cũng không tốt lắm. Trang sức như vậy, cơ bản đều là người nước khác mua, rất ít có tiểu thư khuê các trong nước tìm mua. Nếu nói bán ra, đại để cũng là vì..... Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ, vợ chồng..... Khụ khụ khụ, đây rốt cuộc là chuyện gì chứ!

Chuông quây ngắm Lục công tử liếc mắt một cái, không biết sao lần này vị công tử này nghĩ thế nào mà mua vật như vậy, bất quá việc buôn bán đương nhiên không có người ghét bỏ, đặc biệt bán lắc chân dạng này vốn đã không mấy nhiều, có người muốn mua đã là tốt lắm rồi.

Chuông quây rất nhanh đã đi ra, không có gì ngoài chiếc lắc chân có gắn chuông nhỏ khác biệt, Lục Hàn phóng mắt nhìn qua thấy đó là một chiếc lắc làm bằng vàng ròng, chuông nhỏ được làm khéo léo gắn trên vòng, chỉ cần hơi động liền phát ra tiếng đinh đang vui tai.

Hắn nhìn, nhin không được nở nụ cười.

Chuông quây rất ít khi nhìn thấy vị Lục công tử này mỉm cười, đột nhiên nhìn hắn như vậy, thật ra cảm thấy có chút không thích ứng.

“Là nó !” Lục Hàn cầm lên lắc lắc một chút, tươi cười lại càng xán lạn vài phần.

Cao Chí Tân đứng nhìn mà không hiểu: “Biểu ca, huynh mua cái này làm gì! Đâu có dùng được! Nói về kiểu dáng, mợ cũng sẽ không thích!”

Chường quảy đem chiếc lắc cho vào hộp nhỏ, chợt nghe Lục Hàn thân nhiên: “Ta cảm thấy, con mèo nhỏ hay leo trèo và chiếc lắc này rất hợp nhau.”

Cao Chí Tân vỗ đầu: “Cái gì mèo? Trong phủ huynh không nuôi mèo mà!”

Chường quảy cúi đầu không nói, vật này rõ ràng là tặng cho cô nương, mèo ư..... Dừng cái vòng lớn vậy sao? Cao công tử trước giờ vẫn quá ngây thơ rồi.

Đem hộp đã được bọc kĩ đưa cho Lục công tử, chường quảy nín thở mấy câu không ngừng, Lục Hàn từ chối cho ý kiến nhường mảy, đứng dậy bỏ đi.

Chạng vạng, thời tiết có chút gió lạnh, Lục Hàn nhìn mây đen dày đặc trên trời, nói với Cao Chí Tân: “Đột nhiên có mây đen, chắc là sắp mưa. Đi nhanh đi.”

Cao Chí Tân đáp ứng.

Vừa mới đi được mấy bước đã có xe ngựa phóng vù vù lướt qua mặt, Lục Hàn nhíu mày cười: “Đây là.....?”

Cao Chí Tân quay đầu nhìn theo, thật đúng là không biết nhà ai quá khinh người. Trong kinh thành có không biết bao nhiêu quan lớn quan nhỏ, người có thân phận có bối cảnh lại càng nhiều. Cho dù ra đường gặp trời mưa, nếu quá mức ương ngạnh đắc tội người ta, chính mình chết như thế nào không biết thì thôi, còn liên lụy người khác trong nhà nữa.

Bởi vậy, trong kinh thật đúng là đã lâu không có nhà nào to gan như vậy.

Cao Chí Tân tiến lên hỏi thăm hai câu, rất nhanh trở về, hần bữu môi nói: “Đây là cô nãi nãi của Sở gia, con gái độc nhất của Sở tướng quân – Lý phu nhân. Hần là vì đại thọ của Sở tướng quân mà trở về.”

Lục Hàn nhường mảy.

“Này, người của Sở gia, tính tình thật đúng là đều kỳ quái, huynh xem trường bối nhà bọn họ chẳng lẽ sẽ không biết nói cho cái vị Lý phu nhân kia một chút, người ở kinh thành này đều là trò hề hết sao! Một nữ nhi nhỏ nhỏ của tướng quân, đã gả ra ngoài mà vẫn hành xử bừa bãi, thật là quá ngu xuẩn.”

“Được rồi, mặc kệ họ, không phải chuyện của chúng ta, đi!” Lục Hàn ôm hộp nhỏ vào trong lòng, đi thẳng.....

Người Lục Hàn chứng kiến, đúng là cô nãi nãi của Sở gia - Lý phu nhân, đến trước cửa lớn của Sở phủ, vừa lúc vượt qua mưa to, bà ta xuống xe ngựa nắng mỏ, “Các người cẩn thận cho ta, nếu như làm hỏng, ta nhất định phải không cho các người được yên.” Giọng rất khinh người.

Thấy không có ai tới đón mình, lại càng bất mãn, “Nhanh đi thông truyền, đã nói cô nãi nãi ta trở lại, bảo bọn họ đi ra tiếp. Thật là, không có chút kiến thức quy củ gì, ta trở về, lý ra phải ra nghênh đón, vậy mà giờ một người cũng không xuất hiện. Ta thật sự không hiểu nổi, tốt lắm, còn đứng phải thời tiết như vậy, thật sự là xui! Các người cũng thật là, đều do các người vô dụng, nếu không phải các người trên đường đi chậm chạp, sao có thể gặp mưa to, quần áo của ta đều bị mưa làm hỏng rồi, các người có biết nó quý giá thế nào không? Các người biết sao?” Lý phu nhân, cũng chính là Sở thị không ngừng kêu to, sợ người khác không nghe thấy.

Mà theo sau nàng là một đôi huynh muội, hai người cũng chậm rãi xuống xe ngựa.....

Lý Hiền tiến đến bên Sở thị:

“Con thấy cậu căn bản là không chào đón chúng ta trở về, nếu như hoan nghênh, sao không cho người đón ở cửa?”

“Chính là vậy, ta đã nói, cưới vợ liền quên ngay thân muội muội mà, con xem sao số ta lại mệnh khổ như thế này.....”

Mẫu tử hai người kẻ xướng người hoạ, quả nhiên là nói cho sướng miệng, đám nha hoàn bà tử nghe xong, chỉ âm thầm ở trong lòng dè bĩu mấy vị chủ nhân không kiến thức. Dám có suy nghĩ muốn ca ca ở cửa chờ sẵn mình, theo như họ nói không đợi chính là không có quy củ, cũng chỉ có cô nãi nãi nhà bọn họ mới có thể dám nói ra. Cũng không chịu nhìn xem giờ mình là ai.

“Tiểu muội!” Vài chị em dâu còn chưa đến cửa đã nghe thấy tiếng chửi bậy, trong lòng sầu não, bất quá vẫn cố gắng giữ vẻ người tốt

“Muội trở lại rồi! Chúng ta đợi muội lâu quá!”

Chị em dâu xưa nay vốn đã không dễ thuận hòa! Nhưng cũng có thể thấy được, vị cô nãi nãi này khiến người khác phiền cỡ nào!

“Sao các tẩu lại ra đây, đám ca ca bọn họ đâu?” Sở thị không vui lại thấy không có mấy cô chất nữ, trong lòng càng cáu gắt.

Đại phu nhân đi đầu, nàng mỉm cười nói, “Vốn tưởng rằng ngày mai muội mới đến, hôm nay các ca ca muội đều bận công việc, muội cũng hiểu được, nam nhân không giống với nữ tử chúng ta, công sự nhiều vô kể. Nhưng phụ thân và mẫu thân biết được muội trở về, đã ở nhà chính chờ muội. Mau mau đi vào thôi!”

Trong lòng Sở thị không hề thống khoái, mà không dám trực tiếp phát tác, nàng vừa trở về, còn chưa gặp được cha mẹ mình đâu! Nghĩ đến thế, Sở thị vội vịn váy rất nhanh đi tới nhà chính

“Hiển nhi, Mộng nhi, mau đuổi kịp!”

Nữ nhi duy nhất trở về , tất nhiên người làm nương là lão phu nhân lo lắng không thôi, nàng vừa vén rèm lên, lão phu nhân lập tức liền đỏ hốc mắt,

“Châu nhi của ta a!”

Sở thị có khuê danh là Như Châu, ý quý như châu ngọc. Có thể thấy được, nàng được cha mẹ yêu thương cỡ nào.

Mẹ con hai người, ôm nhau khóc nức nở.

.....

Nghe nói phía nhà chính thập phần nóng nảy, Hòa Linh không thèm để tâm bèn phân phó Xảo Nguyệt hầu hạ mình thay quần áo tắm rửa, Xảo Nguyệt nhắc nhở:

“Chắc hẳn lát nữa phu nhân sẽ sai người tới đây gọi tiểu thư qua .”

Hòa Linh tự tiểu phi tiểu,

“Thân thể ta không tốt, lúc ngủ không thể tùy tiện quấy rầy. Bọn họ sai người đến, người qua loa tắc trách tìm có từ chối cho ta, ta cũng không có tâm tình lúc trời mưa to thế này đi đâu cả, đỡ khiến quần áo dơ .”

Xảo Nguyệt thờ dài một tiếng, hầu hạ Hòa Linh tắm rửa, đem nước hoa hồng thoa đều lên người nàng. Hòa Linh đem tóc dài vắt khô nước, bảo đường thật tốt sau đó mới phát tay,

“Đi xuống đi, nếu như có người tới, thì nói ta đã nghỉ ngơi.”

Quả nhiên, chỉ một lát sau, Tàn thị đích thân tới tìm người, Xảo Âm, Xảo Nguyệt che ở cạnh cửa, giải thích một phen, Tàn thị đành lắc đầu rời đi.

Biết được tiểu thư còn chưa ngủ, Xảo Âm đứng ở trước màn nói:“Tiểu thư.”

Hòa Linh “ừ?” một tiếng, ý bảo nàng nói tiếp, Xảo Âm tiếp tục:“ Phu nhân nói, nếu tiểu thư không đến, nhất định lão phu nhân sẽ rất tức giận.”

Hòa Linh thả tay xuống trung thư, cười lạnh một tiếng, trong tròng nhưng lạnh lùng: “ Lão phu nhân có tức giận hay không, có quan hệ gì tới ta, phủ này, cũng không phải do lão phu nhân làm chủ!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Quả nhiên đến ngày thứ hai, Hòa Linh mới nhìn thấy cô cùng hai huynh muội Lý Hiển, Lý Mộng. Lý Hiển kia vừa nhìn thấy Hòa Linh, hai mắt trừng lớn, còn thật cảm khái, những cô nương xinh đẹp sao đều sinh ra hết ở Sở gia. Nhìn về mặt hảo sắc của hắn, Hòa Linh đã rất chán ghét, vội vàng thỉnh an cô.

Khi Hòa Linh vừa cúi xuống, Sở thị ngoài cười nhưng trong không cười nói

“Nghe nói cháu gái bị bệnh không nhẹ!” Cũng không có ý định để Hòa Linh thỉnh an xong , chỉ là căn bản không tưởng, Hòa Linh chính mình thỉnh an xong thì đứng thẳng lên luôn , cũng không chờ nàng ta đáp lại mình.

Hòa Linh còn vội giải thích thêm“Cô thật đúng là không quan tâm chất nữ, cháu không phải bị bệnh, mà là bị hạ độc.”

Sở thị cả giận,“Ta cho ngươi đứng lên sao? Ngươi lại dám tự mình đứng lên! Nói sao ta cũng là cô ngươi, ngươi có biết quy củ hay không?”

Mấy phòng tiểu thư tối hôm qua đã tới thỉnh an, đương nhiên sẽ không đã bị đối đãi như vậy. Máy người đó đều âm thầm cảm thấy may mắn, đồng thời cũng có ảm ảm chút vui sướng khi người khác gặp họa. Tối hôm qua Hòa Linh không tới, nay lại là người đến cuối cùng, ngay cả trong mắt lão phu nhân cũng đã nồng đậm bất mãn, có thể thấy được sẽ không có người giúp nàng. Chính là Hòa Linh sao có chút sợ hãi chứ, nàng cũng không để ý trở thành một bia ngắm, làm bia ngắm, cũng có chỗ tốt của nó.

“Cô nói cái gì vậy! Cô nói cháu không có quy củ, vậy cháu như thế nào mà gọi là không có quy củ, xin cô hãy giải thích rõ ràng, là nói do cháu trực tiếp đứng dậy sao? Chuyện này thì khó quá, cô muốn mạng của cháu ư? Cháu trúng độc thân thể cực không tốt, nếu như cháu bệnh nặng thì đến ngày mai là sinh thần của tổ phụ, nói cô bất hiếu hay là cháu bất hiếu đây” Hòa Linh đem đề tài chuyển hướng có lợi cho mình.

Như thế lập tức làm cho Sở thị tỉnh mộng , nhưng Sở thị vẫn không cam lòng yếu thế:“Ngươi cho dù chết , cũng không liên quan tới sinh thần của tổ

phụ.”

Đột nhiên, nước mắt rơi từng giọt trên khuôn mặt của Hòa Linh.

“Như Châu!” Lão phu nhân hung hăng trừng mắt nữ nhi, nói như vậy mà nàng cũng có thể nói được, nếu như truyền đi..... thanh danh của nữ tử trọng yếu tới mức nào, lão phu nhân rất rõ, hơn nữa nàng biết được, Lý gia vẫn luôn muốn, nữ nhi của bà cầu một tước hiệu trinh tiết liệt nữ, nếu như thanh danh quá kém, chuyện này sẽ không thể được. Tuy rằng tên tiểu tử đoản mệnh kia đã chết, nhưng nữ nhi rốt cuộc vẫn là người của Lý, Lý Hiển và Lý Mộng chung quy vẫn họ Lý.

“Như Châu, con nói cái gì vậy, cho dù Hòa Linh là tiểu bối. Con cũng không thể nói như thế. Nương biết ý tứ trong lòng con, con.....”

“Tổ mẫu, cháu biết cô cô không thích cháu!” Hòa Linh đánh gãy lời lão phu nhân, nàng sẽ không cho lão phu nhân vặn hỏi tình thế, lại càng không để lão phu nhân đem sai lầm quăng lên người nàng, thanh âm Hòa Linh tuyệt vọng,

“Hôm qua thân thể cháu không tốt lại mới uống thuốc nên không thể đứng lâu thỉnh an, nếu như cô bởi vì chuyện này mà hận cháu thấu xương, hận không thể làm cho cháu chết, vậy cháu đây, Hòa Linh sẽ làm theo tâm ý của cô. Cô hy vọng cháu chết yếu, tốt lắm, cô hy vọng cháu chết như thế nào? Rơi vào trong ao làm quỷ dưới nước có được không?” Nói xong, Hòa Linh trực tiếp xông ra ngoài.

Mọi người không kịp phản ứng, Hòa Linh đã không còn ở trong phòng, lão phu nhân giật mình một cái, phản ứng đầu tiên đó là hô to:

“Mau trở về. Ai nói cháu làm vậy!”

Lý Hiển rốt cuộc vẫn là nam tử, động tác hần nhanh nhất, chờ hần chạy ra, Hòa Linh đã chạy tới mép ao nhỏ trong sân,

“Biểu muội!”

Hòa Linh đứng ở bên hồ nước, gió xuân thổi bay mái tóc dài, nàng mang theo nước mắt vừa nói:

“Cô hận không thể làm cho ta chết, ta đây sẽ thành toàn cho các người!”

Hòa Linh xoay người định nhảy, Lý Hiển giữ được cổ tay Hòa Linh, Hòa Linh đột nhiên cười, “Lý Hiển, ngươi thật ngu xuẩn.”

Lý Hiển không kịp phản ứng, Hòa Linh đi lên phía trước một chút, tiếp theo ngã ra sau, tiếp đó nàng thê lương hô to, “Biểu ca không nên!”

Lý Hiển kinh ngạc buông tay, mọi người chung quanh đuổi tới chỉ nghe thấy một mảnh thét chói tai.

Ngay lúc mọi người đều nghĩ Hòa Linh sẽ chìm vào trong nước cũng là lúc một thân trang phục nam tử lướt nhanh qua mặt nước, kéo lấy Hòa Linh, mạo hiểm đem nàng đặt lên bờ, Hòa Linh xụi lơ, lạnh run.

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Xảo Âm Xảo Nguyệt đều xông tới.

Lan thị chạy ra xem nữ nhi sắc mặt tái nhợt, nữ nhi thiếu chút nữa bị người hại chết, nàng xông tới đẩy nam tử đứng sang một bên.

“Linh nhi a, khuê nữ của ta a! Con hù chết mẫu thân, con điên rồi sao? Con nói cho mẫu thân, con muốn ta phải làm sao, nha đầu ngốc này!” Lan thị khóc thảm thiết.

Hòa Linh không ngừng khóc nức nở:

“Con không muốn chết, con đã hỏi hận không thể chết, là biểu ca, hần nói bắt nữ nhi làm hần vợ, nếu con không đáp ứng sẽ đẩy con đi gặp diêm vương, đều là biểu ca làm, hần còn nói cấp cho chúng ta vài phòng, đều là hần vừa rồi nói.....” Hòa Linh dùng ngón tay ngọc chỉ về phía Lý Hiển, trong nháy mắt Lý Hiển bối rối, bất quá rất nhanh sau đó tức hồng hèn, “Ta không có, ta không nói gì cả!”

Đúng là trên đường đến đây, quả thật hần cùng mẫu thân thương lượng muốn cưới một biểu muội, nhưng không có nói đến Linh nhi biểu muội, hiện tại nàng rõ ràng đang oan uổng hần.

“Ngươi, nha đầu ác độc chết tiệt kia, ta hảo tâm cứu ngươi, ngươi lại muốn oan uổng ta.....”

Hòa Linh lên án, “Ngươi vừa rồi đẩy ta, mọi người đều nhìn thấy, ngươi đẩy ta, ta nói sai sao, nói ngươi là người xấu, ngươi liền đẩy ta!”

Điều bộ Hòa Linh điểm đậm đáng yêu căn bản là làm cho người ta không thể nào hoài nghi, mọi người đều nghi ngờ nhìn về phía biểu thiếu gia, thậm chí ngay cả Sở thị, dù sao cũng là mẹ con, hần là cũng có liên quan tới Sở thị.

“Được rồi, chuyện này, cũng không phải như các ngươi nói. Linh nhi đừng sợ, còn có tổ phụ tổ mẫu và những người khác, sẽ không vô duyên vô cớ để con chịu ủy khuất, tất nhiên, cũng sẽ không oan uổng Hiển nhi. Về phòng trước đã. Có điều đây là kẻ nào!”

Đại phu nhân chỉ về phía nam tử vừa thực hiện màn cứu người, nam tử không nói lời nào, Thôi tổng quản đành thở dốc giải thích: “Khởi bẩm phu nhân, người này là khuyến nhi của nô tài tên là Thôi Ngọc.”

“Cái gì!” Đại phu nhân kinh ngạc không thôi, mọi người đều biết, Thôi tổng quản không thành thân, sao hiện tại lại có một con trai? Thật khó hiểu, Thôi tổng quản lần này xuất môn, vì việc này sao?

Thôi tổng quản vẫn trấn định, “Nô tài muốn đem việc này bẩm báo lão gia.”

Sở tướng quân đã biết, người bên ngoài vốn không có quyền nhiều lời.

“Lão gia nói cho Ngọc nhi ở lại trong phủ làm thị vệ. Vậy nên phụ tử hai người nô tài mới sáng sớm đã roi thúc ngựa chạy về phủ, muốn gặp qua lão gia. Sau đó lão gia sẽ trở lại làm chủ việc này.” Thôi tổng quản bình tĩnh, chậm rãi giải thích.

Lan thị cầu nguyện: “Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ, nếu như không phải Thôi Ngọc đột nhiên xuất hiện, sợ là con sẽ mất mạng a. Cô nương ngọc này, cho dù là con hồ lộng, cũng không thể lấy cứng đối cứng a!”

“Ta không có!” Lý Hiển tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm Hòa Linh, hắn muốn giết tiểu yêu nữ này.

Lan thị tức giận xoay người: “Người không có, người luôn nói người không có, người có hay không, chúng ta tất cả mọi người đều thấy, người cho ta là kẻ mù sao? Chúng ta đối với người tốt, nhưng người lại hòng như vậy, đúng là hại nữ nhi của ta, còn muốn cầu thủ nữ nhi của ta, còn muốn giày xéo nó, người có xấu hổ hay không?”

Lan thị khó có mấy khi kiên cường một phen, thứ nhất vốn đã tức giận vô cùng. Thứ hai, vốn đã đóng thuyền lại xem thái độ của mọi người, nàng sao có thể làm mọi người phật ý. Phải biết rằng, thời điểm cô em chồng chưa thành thân, cũng không thiếu lúc si nhục bọn họ.

“Lan thị, người là ai mà dám mắng con trai ta. Xem ta nói với Tam ca, hưu người. Cái đồ nữ nhi thương gia, bắt quá là ý vào phụ thân đã cứu cha ta thôi, thật sự đòi báo đáp u, vô sỉ” Sở thị mắng.

Hòa Linh đứng lên, đi đến trước mặt Sở thị, nước mắt trong suốt còn vương trên mắt nhìn Sở thị. “Cô sao có thể đối xử với mẫu thân cháu gái như vậy. Ngoại tổ phụ của cháu cứu người thì khó hiểu lắm sao? Chẳng lẽ biểu ca làm như vậy là đúng?” Hòa Linh bắt được tay Sở thị, bà ta vừa muốn phản bác, Hòa Linh để sát tay vào nàng, như là đang khóc, nhưng thật ra trong giọng nói mang theo lãnh lẽo hàn băng: “Lý Hiển không phải do người thân sinh.”

Gần từng tiếng, quả thực là đánh trúng nỗi đau của Sở thị, lại nhìn ánh mắt Hòa Linh tràn đầy ác ý, Sở thị lập tức như rơi hầm băng, chỉ cảm thấy run run: “Người.....”

Hòa Linh khôi phục biểu tình, lại là tiểu cô nương điềm đạm đáng yêu: “Cô, vừa rồi căn bản không phải lời nói thật lòng của cô, đúng hay không? Biểu ca sai lầm rồi, người mau trừng phạt hắn, đúng..... không.....?”

Sở thị lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều nghĩ, nàng nhất định phản bác, mắng mỏ, nhưng như cổ tình nàng ta vẫn yên tĩnh.

Hòa Linh cầm tay Sở thị chặt thêm vài phần: “Cô!”

Sở thị nhìn Hòa Linh, giống như thấy quỷ, nàng cơ hồ khó có thể bình tĩnh, lúc này nhìn Hòa Linh cười, so với lúc dữ tợn càng đáng sợ vạn lần.

“Là..... Là biểu ca con sai lầm rồi, ta sẽ dạy dỗ hắn.”

Mọi người ngây người, ngay cả Lý Hiển cũng quên phản bác, đợi hắn sáng tỏ mới giương nanh múa vuốt: “Nương, con là bị cái nha đầu chết tiệt kia oan uổng, tuổi nhỏ mà tâm địa ác độc, nàng.....”

“Ba!” Không đợi Lý Hiển nói xong, Sở thị rất nhanh đi đến bên cạnh hắn, một cái bạt tai quăng ra, “Câm miệng, là con sai lầm rồi, mau cho biểu muội một lời giải thích.”

Mọi người: “.....”

Tình huống đột biến, ai cũng không hiểu gì.

Chỉ có Hòa Linh đầy vẻ căm kích: “Con biết, cô không phải người phụ nữ chưa ngoa, con biết lòng dạ cô không độc ác mà. Con biết.....”.

Sở thị không thèm nhìn Hòa Linh, chỉ nhìn chằm chằm Lý Hiển: “Mau giải thích!”

Lý Hiển tuy rằng cứng đầu, nhưng vẫn nghe lời Sở thị, thấy Sở thị kiên quyết như vậy rốt cuộc cũng mở miệng: “Thực xin lỗi biểu muội.”

Hòa Linh lui về phía sau từng bước, lại bắt được ống tay áo Lan thị, một bộ dáng “Ta rất sợ”.

“Biểu muội, ta.....”

“A.....” Hòa Linh tựa hồ sợ hấn tới gần, hét lên một tiếng..... Ngát !

Hiện trường nhất thời càng rối loạn!

Chương 26

Sự tình Hòa Linh ngặt xiu là điều không ai muốn. Dù sao ngày mai cũng là sinh thần của Sở lão tướng quân, không ai muốn rước họa vào người. Trừ bỏ Hòa Linh, mọi người vẫn có cô kị, hơn nữa, hiện tại Sở thị mặc danh kỳ diệu đã nhận lỗi về mình, điểm ấy tuy rằng làm cho người ta cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn được nhiều người đồng tình.

Tuy nhiên, mọi người vẫn thắc mắc, vì cái gì trong lúc bắt chốt thái độ của Sở thị đã quay ngoắt 180 độ?

Mỗi người đều suy không ra, chỉ có Hòa Linh lơ đãng nằm trên giường ăn trái cây. Nàng biết chính mình sẽ không rơi vào trong nước, chỉ cần có Thôi Ngọc ở đây, sẽ không sẽ có vấn đề. Hơn nữa, Thôi tổng quân nhất định sẽ trở về gấp, ngày mai chính là ngày sinh của tổ phụ. Điểm ấy nàng thực tin tưởng, sự thật chứng minh, nàng không có tính sai bước nào.

Tuy rằng chuyện này đã được lão phu nhân cực lực dè ép xuống dưới, nghiêm lệnh bất luận kẻ nào cũng không được nhiều lời, nhưng Hòa Linh náo loạn hồ nước như vậy càng làm cho lão tướng quân tức giận là này không điều nữ nhi cùng ngoại tôn. Trong nhà, ngoài đại phòng, thật đúng là không có cái gì bớt lo, lão tướng quân vốn muốn tìm Hòa Linh nói chuyện, nhưng rất rõ ràng, Hòa Linh không dễ thỏa hiệp, người muốn tìm nàng đàm phán, phỏng chừng sẽ không có kết quả gì.

Bởi vậy lão tướng quân đành từ bỏ chủ ý này, điều làm cho ông quan tâm là, nữ nhi sao đột nhiên chuyển biến, mỗi người đều nhìn ra điểm bất hợp lý này. Bất quá hết thảy, cũng phải đợi qua sinh thần của mình thì mới có thể xử lý, ngày mai không ít quan lớn, nhỏ đã trình diện, mình mình biết là được.

“Lão gia. Đều đã chuẩn bị không sai biệt lắm, ngày mai ngài cứ việc yên tâm.” Thôi tổng quân đến bẩm báo.

Lão tướng quân gật đầu, “Đã dàn xếp tốt cho Thôi Ngọc chưa?”

“Đã tốt lắm, đa tạ ngài quan tâm.”

Lão tướng quân thờ dài một tiếng, nói: “Thật ra ít nhiều cũng nhờ Thôi Ngọc, bằng không Linh nhi đã rơi xuống hồ nước. Trong nhà này, không khi nào bớt lo, ngày mai hãy để Thôi Ngọc giúp đỡ chút.”

Thôi tổng quân đáp ứng, trở về tiếp tục chuẩn bị, hẳn đã nhiều ngày không ở đây, lại vừa đúng sinh thần của lão tướng quân, trong phủ quả thực việc tui bụi.

“Thôi tổng quân, các thiếu gia từ thư đường đã trở lại.” Gã sai vật vọi vàng chạy tới bẩm báo, Thôi tổng quân sai bước hướng cửa đi đến.....

Hòa Linh đang ở trong giai đoạn “tĩnh dưỡng”, nghe nói Trí Ninh đã trở lại muốn gặp nàng, suy nghĩ một chút nàng liền đáp ứng. Trí Ninh lần trước trở về chỉ ở lại một đêm thì phải trở lại thư đường ngay, thập phần vất vả.

“Tỷ tỷ!” Trí Ninh bước nhanh từ bên ngoài tiến vào, lo lắng không thôi.

Hòa Linh đang xem sổ sách, tùy tay đặt ở một bên, “Vừa trở về, sao đệ không nghỉ ngơi tốt một chút?”

Trí Ninh cười chân thành, “Đệ lo lắng cho tỷ tỷ. Đệ vừa nghe mẫu thân nói, tỷ tỷ buổi sáng suốt gặp chuyện? Biểu ca kia thật sự là hơi quá đáng, hẳn.....”

“Là tỷ có ý đồ cho hẳn.” Hòa Linh cơ hồ không muốn giấu diếm gì, tự tiểu phi tiểu nhìn Trí Ninh.

Trí Ninh không thể tin nhìn Hòa Linh, nửa ngày, ngập ngừng nói: “Tỷ tỷ, vì sao muốn làm như vậy?” Hẳn vẫn cho là tỷ tỷ bị khi dễ, nhưng thật không ngờ, sự tình căn bản không phải như vậy. Hiện tại lại nhìn tỷ tỷ mình, giống như không nhận ra nàng.

Hòa Linh cười lạnh: “Không vì cái gì cả! Xem một kẻ chán ghét khua môi múa mép có gì hay sao?”

Trí Ninh trầm mặc một chút rồi mới nói: “Tỷ tỷ, tỷ thay đổi rồi”

Hòa Linh nhướn mày, thay đổi sao? Không thay đổi thì có thể sống yên sao. Nàng nghiêng chén trà rót vài giọt nước, Hòa Linh thấm nước viết lên bàn mấy chữ, Trí Ninh nhìn theo, Hòa Linh viết: Nhân sinh.

Trí Ninh khó hiểu: “Tỷ tỷ.”

Hòa Linh cũng không muốn Trí Ninh hiểu hết, nàng lạnh nhạt nói: “Kỳ thật nhân sinh chính là như vậy mà thôi. Chính mình cao hứng còn quản người khác làm gì, được rồi, đệ cũng trở về đi. Ngày mai là sinh thần của tổ phụ, nên nghỉ ngơi một chút, hẳn ngày mai có không ít người đến.”

Trí Ninh chưa kịp tiêu hóa hết lời nói của Hòa Linh, hần cũng lo lắng Hòa Linh suy nghĩ quá mức, đành đứng dậy, “Tỷ tỷ nghỉ ngơi tốt.”

Trí Ninh đi ra ngoài, Hòa Linh lẳng lặng ngồi ở trước bàn đọc sách, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng nói: “Đã đến đây còn muốn trốn tránh làm gì. Xem ra, Sở gia chúng ta thật sự nên chỉnh đốn một phen. Có thể để cho người ta tùy tiện tiện ra vào như vậy. Chẳng lẽ, người thật sự thích ta rồi à.”

Lục Hàn ngồi ở trong phòng, cũng không né tránh, chỉ sờ soạn giấu chiếc hộp lễ vật, “Người không tin ta thế sao?”

Hòa Linh bĩu môi, “Ta tin chứ, lần đầu tiên người tới là do nhầm lẫn, nhưng mà một lần, hai lần rồi ba lần, sự xuất hiện của người hẳn không phải là ngẫu nhiên đi? Điều duy nhất ta có thể nghĩ đến, cũng chỉ có người xem ta xinh đẹp như hoa nên động tâm tư.” Hòa Linh nói một mạch, không ngừng đầu, chỉ mang theo ý cười, “Kể tiếp, ta muốn tắm rửa, người còn muốn tiếp tục xem sao? bất quá xem cũng không có quan hệ, dù sao người xem xong sẽ chết. Xem ta.....” Hòa Linh tạm dừng một chút, thân nhiên nói: “Xem ta sẽ giết chết, sẽ giết người nha!”

Mặc kệ Sở Hòa Linh làm cái gì, hần đều cảm thấy có gì đó không bình thường. Tất cả mọi thứ liên quan đến nàng đều không bình thường mới là bình thường. Nhưng mỗi lần gặp nàng, hần luôn bị bắt đươc điểm mấu chốt.

“Ta tin, người hiện tại không có năng lực giết ta, nếu như có, người sẽ ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia sao? Sở Hòa Linh, làm người không thể quá tự tin.”

“Ta biết, cho nên ta mới nói chuyện với người. Bất quá, người lần đầu tiên đến ta không có biện pháp, lần thứ hai lần thứ ba cũng không có, nói không chừng lần thứ tư lần thứ năm thì có. Chỉ cần người không chế không được chính mình muốn tới, như vậy tất nhiên sẽ bị giết lúc nào không hay.” Hòa Linh cười tủm tỉm đứng dậy, “Ta muốn gọi người đến!”

“Ba.” Một cái hộp cứ như vậy rơi xuống trên bàn, phát ra tiếng vang lạch cạch.

Hòa Linh xem xét cái hộp nhỏ tinh xảo, tựa tiểu phi tiểu, “Này....sẽ không là tặng cho ta đi?”

Lục Hàn biểu tình khó hiểu, hần trầm ngâm một chút, nói: “Trượt tay!”

Hòa Linh nhẹ nhàng cầm lấy hộp, cũng không vội mở ra, chính là nhìn từ trên xuống dưới, bộ dáng tò mò, xem đủ, nàng đem hộp thả lại trên bàn, ngón trở điểm nhẹ, “Không nghĩ tới là do tay người trượt”

“Nếu rớt, sẽ không nhận lại!”

Động tác gõ ngón tay của Hòa Linh rớt cuộc dừng lại, nàng khanh khách nở nụ cười, cười đủ mới bình tĩnh nói: “Ta không tùy tiện nhận của người khác thứ gì đó.” Đứng dậy mở ra cửa sổ, Hòa Linh không do dự ném chiếc hộp ra ngoài cửa sổ.

Thần sắc Lục Hàn khẽ biến, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đứng lên, “Sở Hòa Linh!” Trong thanh âm cơ hồ nén giận.

“Nếu muốn đưa ta lễ vật, ta thích quang minh chính đại hơn.” Nói xong, nàng liền bỏ ra ngoài.

Xảo Âm thấy Hòa Linh ra cửa liền tiến lên hỏi: “Sao tiểu thư lại ra ngoài này? Nô tỳ thấy phía tây có mây đen, sợ là trời sắp mưa.”

Hòa Linh nói: “Đi tắm.”

Xảo Âm đáp ứng.

Từ khi Hòa Linh trở về nhà, đã không thường xuyên có người đến thăm. Nói đến cũng kỳ quái, sau lần tỉnh lại, nàng đặc biệt không thích có người tới gần nàng, nếu như trong phòng có người khác, nàng rất nhanh có cảm giác. Cái loại cảm giác này là vô cùng chán ghét.

“Động tác thật là nhanh!” Hòa Linh thì thào.

“Tiểu thư nói cái gì?”

Hòa Linh lắc đầu, “Không có gì!”

Hòa Linh ngâm mình sâu trong nước, những cánh hoa hồng nổi lềnh bềnh, nàng vừa nghịch nước vừa khẽ nở nụ cười.....

Mà cùng lúc đó, Lục Hàn rớt cuộc từ trong bụi hoa tìm được hộp gấm rồi, hần nắm chặt hộp gấm hồi lâu, ánh mắt sáng rõ, tựa tiểu phi tiểu, “Người cho là ta..... Không dám sao!”

.....

Đêm khuya.

Gió lớn gào thét, cùng với mưa to là tiếng sấm rền rĩ, Tạ Du Vân không ngừng trần trọc trong cơn ác mộng không thể tự thoát ra được.....

Lúc này, Tạ Du Vân một thân hồng y đứng ở trong phòng, tùy ý để mọi người đi tới đi lui, hần lại chỉ lẳng lặng.

“Cần Chi, hôm nay là ngày vui của huynh, sao nhìn mặt huynh một nụ cười cũng không có a.” Vài người bạn hữu của hần mỉm cười nói.

Tạ Du Vân chỉ cầm ngọc bội trên tay, không nói lời nào.

“Sao con vẫn còn cầm ngọc bội, nương biết con nghĩ tới Uyển Oánh, nhưng Uyển Oánh đã chết, cuối cùng con vẫn phải thú một nương tử . Con bé ma ồm của Sở gia kia tuy rằng so với con thì kém hơn, nhưng phụ thân con nói, nàng thông minh lanh lợi có thể phụ tá con. Con trai à, con mau cưới đi. Cùng lắm thì đến lúc đó nạp mấy phòng tiểu thiếp, con xem có được không? Đứa nhỏ ai cũng có thể sinh, dù sao nhìn bộ dáng của con bé kia chắc cũng sống không quá vài năm nữa. Con yên tâm, nương tuyệt đối sẽ không bạc đãi con.....”

Đám hỉ đang nhộn nháo, mọi người đông đủ đột nhiên biến thành chỉ còn Tạ phu nhân. Bà lôi kéo tay hấn, lời nói thâm thía.

Hấn dùng sức rút tay về, lại tỉnh không được.....

Hình ảnh biến đổi, không biết vì sao, tất cả mọi người đều biến mất, Sở Hòa Linh mặc chiếc váy đỏ rực, bộ dáng tiêu tụy, gương mặt đầm nước mắt, nhưng ánh mắt lại kiên định, “Tạ Du Vân, Sở Hòa Linh ta từ hôm nay trở đi cùng Tạ gia các ngươi không đội trời chung.”

.....

Tiếng vó ngựa không ngừng, Tạ Du Vân ngồi trên lưng ngựa, tùy ý để mưa rơi trên người..... Phía sau hấn, tiếng vó ngựa rớt cuộc dừng lại, hấn kéo chặt dây cương, chỉ ngơ ngác nhìn tấm bảng trên cao “Sở phủ”.

Tạ Du Vân không biết vì sao, đột nhiên hấn cảm thấy khổ sở đến mức thở không nổi, hấn trần trọc, muốn từ trong mộng tỉnh lại, nhưng làm thế nào cũng không được.

Một thân áo trắng tang thương đứng ở trước bia mộ, hấn chạm vào những nét chữ trên tấm bia, giống nhau bị rút hết khí lực, rớt cuộc ngã vào bên cạnh mộ, “Sở Hòa Linh, nhất ngữ thành sấm!”

“A.....” Tạ Du Vân bừng tỉnh, hấn thở dốc thật sâu, “Sở Hòa Linh.....”

****Nhất ngữ thành sấm: “sấm” là lời tiên đoán mang ý ‘hung’, không lành. Cả câu ý kiểu ‘mồm quạ đen, mở miệng nói chuyện đen đui ai ngờ thật sự xảy ra’.**

Bạn đang đọc truyện *Quý Nữ Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.